

E L James

Fifty
Shades
Freed

Padesát
odstínů
svobody

www.fiftyshadesofgrey.cz

E L James

Fifty
Shades
Freed

Padesát
odstínů
svobody

Věnování

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud
A pro mého milovaného otce
Tatínku, scházíš mi každý den

Poděkování

Děkuji:

Niallovi, své opoře;

Kathleen za to, že se mnou ochotně polemizovala, byla mi kamarádkou, důvěrníci a zároveň technickou poradkyní;

Bee za nekonečnou morální podporu;

Taylor (své další technické poradkyni), Susi, Pam a Noře za to, že mi s nimi bylo skvěle.

Za vzácné rady a diskrétnost bych velice ráda poděkovala:

MUDr. Raině Sluderové za pomoc v otázkách medicíny;

Anně Forlinesové za rady ohledně finančnictví;

Elizabeth de Vos za její laskavé konzultace týkající se amerického adopčního systému.

Děkuji Maddie Blandinové za její mimořádné a inspirativní výtvarné počiny.

A Pam s Gillian za sobotní ranní kávu a vtažení zpátky do reálného života.

Také děkuji svému redakčnímu týmu – Andree, Shay a vždy milé, pouze příležitostně soptící Janine, která snáší mé vlastní soptění s trpělivostí, statečností a ohromným smyslem pro humor.

A na závěr vzkaz pro Amandu a celý tým nakladatelství The Writer's Coffee Shop: Děkuji.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013
Translation © Zdenka Lišková, 2013

ISBN 978-80-7388-782-7

Prolog

Maminko! Maminko! Maminka spí na zemi. Už spí hrozně moc dlouho. Češu jí vlasy, protože to má ráda. Nebudí se. Klepu s ní. *Maminko!* Bolí mě břicho. Břicho má hlad. On tu není. Mám žízeň. V kuchyni si strkám židli k umyvadlu a piju. Vyšplouchnul jsem si vodu na modrý svetr. Maminka pořád spí. *Maminko, vstávej!* Nehýbe se. Je studená. Beru svoji dečku a maminku přikrývám, lehám si k ní na lepkavý zelený koberec. Maminka pořád spí. Mám tu dvě autíčka. Závodí spolu na podlaze u maminky. Myslím, že je mamince špatně. Hledám něco k jídlu. V mrazáku je hrášek. Je studený. Pomalu ho jím. Bolí mě z něj břicho. Spím vedle maminky. Hrášek je pryč. V mrazáku je ještě něco. Divně to voní. Olíznu to a lepí se mi na to jazyk. Pomalu to jím. Nechutná to dobře. Piju vodu. Hraju si s autíčky a spím u maminky. Maminka je moc studená a vůbec se nebudí. Otevírají se dveře. Dávám na maminku svoji dečku. Je to on. *Do prdele. Co se to tady kurva stalo? Ta zasraná bláznivá děvka. Sakra. Do prdele. Klid' se mi z cesty, ty malej šmejde!* Kopne do mě a já se bouchnu hlavou o podlahu. Bolí mě to. On někomu volá a pak jde pryč. Zamyká dveře. Lehám si k mamince. Bolí mě hlava.

Je tu paní policajtko. *Ne. Ne. Ne. Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě. Zůstanu s maminkou. Ne. Nechoď ke mně.* Paní policajtko mi bere dečku a chytá mě. Křičím. Maminko! Maminko! Chci maminku. Ale slova jsou pryč. Nemůžu říkat slova. Maminka mě neslyší. Už neříkám slova.

„Christiane! Christiane!“ Její hlas je naléhavý, táhne ho z hlubin noční můry, z hlubin beznaděje. „Jsem tady. Jsem tady.“

Probouzí se. Ona se nad ním sklání, drží ho za ramena a třese s ním, ve tváři se jí zračí bolest, modré oči zalité slzami.

„Ano,“ osloví ji bez dechu, na jazyku pachuč strachu. „Jsi tu.“

„Samozřejmě že jsem.“

„Zdál se mi sen...“

„Já vím. Jsem tady, jsem tady.“

„Ano,“ vydechne její jméno, jako by to byla mantra, která ho ochrání proti té černé šíravé panice, jež ho hrozí pohltnout.

„Ššš, jsem u tebe.“ Přimyká se k němu, ovívá se kolem něj, její teplo mu proniká do útrob, zahání stíny, přemáhá strach. Ona je slunečním svitem, je světlem, je... jeho.

„Prosím, nehádejme se,“ vyzývá ji nakřáple a pevně ji objímá.

„Máš pravdu.“

„Ten slib. Kašleme na poslušnost. Já to zvládnu. Nějakou cestu už najdeme,“ řine se mu z úst v návalu emocí, zmatku a znepokojení.

„To víš, že ano. My vždycky najdeme cestu,“ zašeptá a přitiskne své rty k těm jeho, umlčuje ho jimi a vrací ho do přítomnosti.

Kapitola 1

Mezírkami v proutí slunečníku pozoruju tu nejmodřejší letní oblohu ze všech, středozevní blankyt, a nedokážu se ubránit spokojenému povzdechu. Christian je vedle mě, natažený na opalovacím lehátku. Můj manžel – můj sexy překrásný manžel bez košile a jen v džínových kraťasech – si čte knihu předpovídající kolaps západního bankovního systému. Všechno nasvědčuje tomu, že jde o strhující příběh, v životě jsem ho neviděla sedět tak klidně. Vypadá spíš jako nějaký student než jako žhavý výkonný ředitel jedné z největších soukromých společností ve Státech.

Na poslední štaci líbánek lenošíme v odpoledním slunci na pláži trefně pojmenované Beach Plaza Monte Carlo v Monaku, i když v hotelu toho jména vlastně nebydlíme. Otevírám oči a zadívám se na *Fair Lady* kotvící v přístavu. Sídleme na palubě luxusní motorové jachty, jak jinak. Na hladině se majestátně vznáší královna všech jachet v tomhle přístavu, vyrobená roku 1928. Vypadá jako nějaká dětská hračka na klíček. A Christian ji miluje – podezírám ho, že je v pokušení ji koupit. No fakt, ti kluci a jejich hračky.

Opírám se zpátky do lehátka zaposlouchaná do hudebního mixu Christiana Greye na svém iPodu a začínám na tom pozdně odpoledním slunci poklimbávat. V duchu se přitom bezděky vracím do chvíle, kdy mě žádal o ruku. K tomu snovému okamžiku v loděnici... Skoro cítím vůni lučních květin...

„Můžeme se vzít zítra?“ broukne mi do ucha. Ležím natažená na jeho hrudi v květinové komnatě v loděnici, přesycená naším vášnivým milováním.

„Hmm.“

„To má být ano?“ V jeho hlase je slyšet naděje i překvapení.

„Hmm.“

„Nebo ne?“

„Hmm.“

Cítím, jak se usmívá. „Slečno Steeleová, nevyjadřujete se poněkud protichůdně?“

Zaculím se. „Hmm.“

To už se směje, pevně mě k sobě tiskne a líbá mě na temeno hlavy. „Rozhodnuto, Vegas, zítra.“

Ospale zvedám hlavu. „Myslím, že naši by z toho nebyli zrovna nadšení.“

Zabubnuje konečky prstů nahoru a dolů po mých nahých zádech, zlehka mě jimi polaská.

„Co bys teda chtěla, Anastasie? Vegas? Velkou svatbu se vši parádou? Pověz.“

„Velkou ne... Jenom pro přátele a rodinu.“ Dívám se na něj, zaujatá tichou naléhavostí v jeho zářivě šedých očích. *Copak by asi chtěl on?*

„Tak jo,“ kývne. „Kde?“

Pokrčím rameny.

„A nemohli bychom to udělat tady?“ zkouší váhavě.

„U vašich? A nevadilo by jim to?“

Odfrkne si. „Moje matka by byla v sedmém nebi.“

„Tak dobře, tady. Jsem si jistá, že to naši uvítají.“

Láskyplně mě pohladí po vlasech. Mohla bych být ještě šťastnější?

„Takže jsme si řekli místo, teď ještě čas.“

„To bys měl asi probrat s mámou.“

„Hmm.“ Christian v zamyšlení stáhne koutky. „Má na to měsíc, víc ne. Chci tě tak moc, že víc čekat nevydržím.“

„Christiane, vždyť už mě máš. Máš mě už pěknou chvíli. Tak jo – ať je to měsíc.“ Dávám mu pusku na prsa – jen malou, nevinnou, a oplácím mu úsměv.

„Spálíš se,“ šeptá mi do ucha a vytrhává mě z dřímoty.

„Jedině o tebe,“ usměju se na něj sladce. Odpolední slunce už postoupilo a já jsem teď vystavena jeho přímým paprskům. Uculí se a jediným svižným pohybem trhne s mým lehátkem do stínu slunečníku.

„Pryč ze středozeemního slunce, paní Greyová.“

„Jsem vděčná za vaši obětavou péči, pane Greyi.“

„Je mi potěšením, paní Greyová, ale moje péče není ani trochu obětavá. Když se spálíš, nebudu se tě smět dotýkat.“ Zvedne jedno obočí, v očích mu šibalsky zablýskne a mně se rozbuší srdce. „Ale předpokládám, že to moc dobře víš a jen si ze mě utahuješ.“

„To bych si nedovolila!“ zajíknu se, když předstírám nevinnost.

„Ale ano, dovolila, a taky si to dovoluješ. Často. Je to jedna z mnoha věcí, co na tobě miluju.“ Sklání se, aby mě políbil, a přitom hravě skousne můj spodní ret.

„A já doufala, že mě namažeš opalovacím mlékem,“ sešpulím pusu proti té jeho.

„Ach, paní Greyová, to je špinavá práce... ale je to nabídka, kterou nemohu odmítnout. Posad se,“ rozkáže mi mírně a tak trochu chraplavě. Poslechnu ho a on na mě svými silnými a zručnými prsty velmi pomalu a velmi pečlivě nanáší mléko na opalování.

„Ty jsi opravdu výjimečně krásná. A já jsem šťastný muž,“ mumlá, když klouže prsty kolem mých ňader a vtírá mi do kůže krém.

„To tedy jste, pane Greyi,“ vydechnu a zdrženlivě na něj pohlédnu skrz řasy.

„Jste skromnost sama, paní Greyová. A teď se otoč. Chci ti namazat záda.“

S úsměvem se přetáčím a on mi vzadu rozepíná pásek nechutně drahých bikin.

„Co bys řekl na to, kdybych byla nahoře bez, jako ty ostatní ženy tady?“ sonduju.

„Byl bych naštvaný,“ odpovídá okamžitě. „Už teď mě netěší, jak málo toho na sobě máš.“ Skloněný mi šeptá do ucha: „Nepokoušej své štěstí.“

„To má být výzva, pane Greyi?“

„Ne. To je prosté tvrzení, paní Greyová.“

S povzdechem zavrtím hlavou. *Ach, Christiane... můj majetnický, žárlivý, kontrolou posedlý manžel.*

Když je hotový, plácne mě po zadku.

„A je to, ženuško.“

Do toho se ozývá jeho všudypřítomný a vždy zapnutý BlackBerry. Já se na Christiana zamračím a on se na mě ušklíbne.

„Vy jste určená jenom pro moje oči, paní Greyová.“ Laškovně a tak trochu i varovně na mě pozvedne obočí, ještě jednou mě pleskne přes zadek a usazuje se zpátky na lehátko, aby ten hovor přijal.

Má vnitřní bohyně zavrhní blahem. *Možná bychom mohly dnes večer sehrát nějaké kabaretní číslo – jenom pro jeho oči, zaculí se vědoucně. S úsměvem nad tou myšlenkou se znovu propadám do svého odpoledního snění...*

„Mam ’selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose à manger... laissez-moi voir la carte.“

Hmm... probouzí mě Christianova plynulá francouzština. Mžourám do slunce a zjišťuju, že mě Christian pozoruje, zatímco se od nás vzdaluje mladá žena v uniformě s táčem a vysoko vyčesaným culíkem, který se za ní provokativně pohupuje.

„Máš žízeň?“ ptá se mě Christian.

„Mám,“ zamrmlám rozespale.

„Mohl bych tě klidně sledovat celý den. Unavená?“

Zčervenám. „Včera v noci jsem se zrovna moc nevyspala.“

„Já přece taky ne.“ S úsměvem odkládá BlackBerry a vstává. Jeho šortky přitom sjíždí malinko níž a svěšují se... tím způsobem... takže vidím, jak mu z nich vykukují plavky. Vzápětí si kraťasy svléká a vyzouvá se z žabek. O čem jsem to předtím přemýšlela?

„Pojď si se mnou zaplavat.“ Podává mi ruku a já k němu zvedám nepřítomný rozostřený pohled. „Zaplaveme si?“ urguje svou žádost, naklání hlavu ke straně a v obličejí se mu zračí pobavený výraz. Když pořád neodpovídám, zvolna zavrtí hlavou.

„Vypadá to, že potřebuješ probudit.“ Najednou se ke mně vrhá, popadá mě a zvedá do náruče, až přitom vyjeknu, víc překvapením než strachy.

„Christiane! Dej mě dolů!“ zaječím.

Ale on se jen chechtá. „Jedině v moři, bejby.“

Několik lidí na pláži nás sleduje, ve tvářích výraz udiveného nezájmu, tak typického pro Francouze, jak už vím. Dívají se, jak mě Christian se smíchem nese k moři a chystá se do něj vrhnout.

Zatínám mu paže kolem krku. „To neuděláš,“ ujišťuju se zadýchaně a snažím se v sobě zadusit hihňání.

Věnuje mi úsměv šelmy. „No tak, Ano, bejby, copak ses za tu dobu, co jsme spolu, nic nenaučila?“ Políbí mě a já se chytám příležitosti – zajíždím mu prsty do vlasů, abych jich sevřela dvě pořádné hrsti, a polibek mu oplácím, pronikám jazykem do jeho úst. Vnímám jeho ostrý nádech, pak se ode mě odtáhne, pohled má žhavý, ale ostražitý.

„Já vím, o co ti jde,“ zašeptá a pomalu nás noří do chladivé čiré vody a jeho rty znovu nacházejí ty mé. Za chvíli už chlad Středozemního moře nevnímám, protože se pnu kolem svého manžela.

„Myslela jsem, že sis chtěl zaplavat,“ mumlám mu do rtů.

„Když ty mě hrozně rozptyluješ.“ Špičkou nosu opíše linii mé čelisti. „Ale nejsem si jistý, jestli tady chci váženým občanům Monte Carla předvádět peepshow.“

Přejedu mu zuby po spodní hraně obličejce, na jazyku přitom ucítím jeho pichlavé strniště, vážení občané Monte Carla mě ani za mák nezajímají.

„Ano,“ zavrčí. Ovíjí si můj ohon kolem zápěstí a jemně za něj zatáhne, takže mi zaklání hlavu a odhaluje krk. Posévá jej polibky od mého ucha až dolů ke klíční kosti.

„Mám si tě snad vzít ve vodě?“ vydechne.

„Jo,“ vzdychnu.

Odtáhne se a počastuje mě užaslým pohledem, jeho oči jsou hřejivé, roztoužené a zároveň pobavené.

„Paní Greyová, vy jste nenasytná – a taky nestydatá. Co jsem to stvořil za monstrum?“

„Tak akorát pro sebe. Bral bys mě snad jinak?“

„Beru tě, jakkoliv tě můžu mít. Ale ne teď. Ne s obecnstvem.“ Ukáže hlavou směrem ke břehu.

Co jako?

No jasně, několik lidí na pláži překonalo vrozenou netečnost a teď nás se zájmem sledují. Nečekaně mě popadá kolem pasu, zvedá do vzduchu a nechává mě plesknout do vln a zabořit se do měkkého písku na mořském dně. Vyskakuju nad hladinu, kašlu přitom a prskám a do toho se směju.

„Christiane!“ spílám mu a častuju ho ostře nabroušeným pohledem. Myslela jsem, že se pomilujeme v moři... a odškrtneme si další poprvé. Spodní ret si drží mezi zuby, aby se nerozesmál. Šplouchnu na něj vodu a on mi to obratem vrací.

„Máme na to celou noc,“ přesvědčuje mě a šklebí se u toho jako blázen. „Pozdějc, bejby.“ Zajíždí do vln a znovu vyplave až o metr dál, pak začne plynulým, ladným kraulem rázovat pryč od břehu, pryč ode mě.

Tss! Hravý Stín s mučitelkými sklony! Cloním si oči rukou a sleduju, jak se vzdaluje. To je takový provokatér... co bych tak udělala, abych ho donutila se vrátit? Zatímco plavu zpátky ke břehu, zvažuju své možnosti. Naše pití už bylo doručeno k lehátkům, a tak rychle usrkávám kolu. Z Christiana se stává nejasný bod v dálce.

Hmm... lehám si na břicho, neohrabaně bojuju s ramínky, sundávám si vrchní díl bikin a ledabyle ho pohazuju na Christianovo místo. Tu máte... zírejte, jak nestydatá dokážu být, pane Greyi. Nandejte si to na talíř a udavte se tím. Zavírám oči a nechávám slunce, aby mi prohřívalo kůži, pouštím si jeho teplo až do morku kostí a znovu v tom žaru upadám do dřímoty, s myšlenkami volně plynoucími zpátky k našemu svatebnímu dni.

„Nyní smíte políbit nevěstu,“ pronásí slavnostně reverend Walsh.

A já se na svého muže široce usměju.

„Konečně jsi moje,“ zašeptá a přitáhne si mě do náruče. Ve vši počestnosti mě políbí.

Jsem vdaná. Jsem paní Greyová. Jsem blahem bez sebe.

„Vypadáš nádherně, Ano,“ broukne uznale s hřejivým úsměvem na rtech. Oči mu planou láskou... a taky něčím temnějším, něčím nemravným. „Nenech nikoho, kromě mě, aby ti ty šaty sundal, rozumíš?“ Jeho úsměv se rozehrívá o dalších sto stupňů, konečky prstů mi sjíždí po tváři, čímž mi rozpaluje krev v žilách.

No teda... jak tohle dělá, jak to dokáže, s tou spoustou lidí, co na nás zírají?

Němě přikývnu. Ježkovy oči, doufám, že nás nikdo neslyší. Reverend Walsh našťestí taktně ustoupil. Zadívám se na ten nastrojený dav... Moje máma, Ray, Bob i Greyovi – všichni tleskají. Dokonce i moje hlavní družička Kate, stojící vedle Elliota, Christianova svědka, celá úchvatná v té světle růžové. Kdo by si byl pomyslel, že se Elliot dokáže tak vyfíknout. Všichni se nadšeně usmívají – kromě Grace, která decentně štká do delikátního bílého kapesníčku.

„Připravená slavit, paní Greyová?“ optá se Christian a obdaří mě svým plachým úsměvem. Okamžitě taju. Je tak okouzující, v tom jednoduchém černém smokingu se stříbrnou vestičkou a stříbrnou kravatou. Je tak... *švihácký*.

„Jako nikdy dřív,“ křením se na něj s naprosto přihloupným výrazem ve tváři.

Později se svatební párty rozjíždí plným proudem. Carrick a Grace se opravdu předvedli. Znovu postavili ten velký stan, nádherně ho vyzdobili světle růžovou, stříbrnou a slonovinovou. Jeho strany se tentokrát otevírají směrem k zálivu. Počasí nám přálo a nad jeho vodami teď sálá slunce pozdního odpoledne. Na jednom konci stanu je taneční parket, na druhém okázalé občerstvení.

Ray tančí s mámou a něčemu se spolu smějí. Vidět je takhle pohromadě má pro mě hořkosladkou příchuť. Doufám, že nám to s Christianem vydrží déle. Nevím, co bych si počala, kdyby mě opustil. *Kvapné ženění, dlouhé zelení*. To přísloví mě pořád pronásleduje.

Vedle mě stojí Kate, vypadá tak krásně v té dlouhé hedvábné róbě. Zamračeně mě sleduje. „No tak, tohle má být nejšťastnější den tvého života,“ napomíná mě.

„Taky že je,“ špitnu.

„Co se děje, Ano? Díváš se na mámu a Raye?“

Posmutněle přikývnu.

„Oni jsou šťastní.“

„Šťastnější, když nejsou spolu.“

„Ty máš pochybnosti?“ vyhrkne zneklidněně.

„Ne, to vůbec ne. Já jen... jak strašně moc ho miluju.“ Zmlknu, nejsem schopná a ani nechci vyslovit své obavy nahlas.

„Prosím tě, každý vidí, jak tě Christian zbožňuje. Víím, že váš vztah začal tak nějak netradičně, ale taky víím, jak moc jste celý ten měsíc, co vás dva spolu víídám, šťastní.“ Popadá mě za ruce a pevně je tiskne. „Kromě toho, teď už je na to pozdě,“ dodává s uculením.

Rozesměju se. No jistě, Kate vždycky vypíchne to podstatné. Přitahuje si mě do Speciálního Objektu Katherine Kavanaghové. „Budeš v pohodě, Ano. A jestli ti zkříví jediný vlásek na hlavě, bude mít co do činění se mnou.“ Pouští mě a zakření se na někoho, kdo stojí za mými zády.

„Ahoj, bejby,“ překvapuje mě Christian, zezadu mě objímá pažemi a dává mi pusku na temeno hlavy. „Kate,“ bere na vědomí i ji. I po těch šesti týdnech se k ní stále chová odměřeně.

„Ještě jednou ahoj, Christiane. Právě jsem se chtěla porozhlédnout po tom skvělém chlapovi, co sis ho vybral jako svědka a který se shodou okolností jeví jako skvělý chlap i mně.“ Oběma nám věnuje úsměv a vydává se za Elliotem, který popíjí s jejím bratrem Ethanem a naším kamarádem Josém.

„Je čas jít,“ broukne Christian.

„Už? Tohle je první večírek, na kterém mi nevadí být středem pozornosti,“ otáčím se v jeho pažích čelem k němu.

„Taky si to zasloužíš. Vypadáš úchvatně, Anastasie.“

„Však ty taky.“

Usměje se na mě, jeho výraz je tak vřelý. „Ty šaty ti moc sluší.“

„Myslíš tyhle?“ S plachým uzarděním popotáhnu jemný krajkový lem jednoduchých svatebních šatů, které pro mě navrhla Kateina matka. Líbí se mi, že krajka sahá jen k hranici ramen – decentně a zároveň svůdně, aspoň doufám.

Skloněný mě zlehka políbí. „Tak pojď. Už se o tebe dál nehodlám dělit se všem těmi lidmi tady.“

„Můžeme vůbec odejít z vlastní svatby?“

„Bejby, je to naše párty, můžeme udělat, co se nám zlíbí. Dort už jsme nakrájeli. A právě teď tě prostě chci někam unést a mít jenom pro sebe.“

Zahihňám se. „Máte mě pro sebe na celý život, pane Greyi.“

„To velmi rád slyším, paní Greyová.“

„Ach, tady jste! Vy dvě hrdličky.“

V duchu zasténám... objevila nás Graceina matka.

„Christiane, miláčku – ještě jeden tanec s babičkou?“

Christian nepatrně semkne rty. „Jistě, babi.“

„A ty, překrásná Anastasie, jdi a potěš starého pána – zatanči si s Theem.“

„Kdo je Theo, paní Trevelyanová?“

„Přece dědeček Trevelyan. A myslím, že mi můžeš říkat babičko. Teď, když budete vy dva muset vážně zapracovat na mých právnoučatech. Už tu moc dlouho nebudu,“ potutelně se na nás usměje.

Christian jen zděšeně zamžiká. „Pojď, babičko,“ vyzývá ji, spěšně ji bere za ruku a odvádí k tanečnímu parketu. Ještě se za mnou ohlédne a rozmrzele protočí oči. „Pozdějc, bejby.“

Když si razím cestu k panu Trevelyanovi, odchyťává mě José.

„Ne, nechci tě žádat o další tanec. Mám ten dojem, že jsem si už tak urval dost tvého času na parketu... ale, myslím to vážně. Ano. Budu tu pro tebe... kdybys potřebovala.“

„Děkuju, José. Jsi skvělý kamarád.“

„Myslím to vážně,“ řekne a jeho tmavé oči zahoří upřímností.

„Já vím, že ano. A děkuju ti za to, José. Ale jestli teď dovolíš – mám rande s jistým starým pánem.“

Nechápavě vytáhne obočí.

„Christianův dědeček,“ upřesňuju.

Zazubí se. „Tak to ti přeju hodně štěstí, Annie. Hodně štěstí ve všem.“

„Díky, José.“

Dotančila jsem s Christianovým šarmantním dědečkem a teď stojím ve francouzských dveřích a sleduju, jak nad Seattlem zvolna klesá slunce a vrhá přitom oranžové a akvamarínové odstíny po celém zálivu.

„Tak pojd' už,“ popohání mě Christian.

„Ještě se musím převléknout.“ Svírám jeho dlaň v úmyslu ho těmi dveřmi vtáhnout dovnitř a pak i nahoru. Nechápavě svaští obočí a zarazí mě tím, že mě zlehka zatáhne za ruku.

„Myslela jsem, žeš mi ty šaty chtěl svlékat ty,“ vysvětluju. V pochopení se mu rozsvítí oči.

„Přesně tak,“ roztáhne koutky v chlípném úsměvu. „Ale nebudu tě svlékat tady. To bychom odsud neodešli ani za... co já vím...“ Máchne svou dlouhoprstou rukou a nechává tu větu nedokončenou. Její význam je ale naprosto jasný.

S červenáním ho pouštím.

„A ty vlasy si nerozpouštěj,“ zapřede zhluboka.

„Ale...“

„Žádná ale, Anastasie. Vypadáš skvostně. A chci to být já, kdo tě svlékne.“

Jasně. Soustředěně krčím čelo.

„Zabal si jenom oblečení na cestu,“ instruuje mě vlídně. „Budeš ho potřebovat. Tvoje hlavní zavazadlo už vzal Taylor.“

„Tak jo.“ Co si to jenom usmyslel? Ani mi neřekl, kam jedeme. Vlastně mám takový pocit, že nikdo neví, že už odjíždíme. Dokonce ani Mie nebo Kate se z něj nepodařilo nic vymámit.

Přicházím k mámě a Kate, které spolu postávají nedaleko domu.

„Nebudu se převlékat.“

„Jak to?“ diví se máma.

„Christian si to nepřeje,“ pokrčím rameny, jako by to mělo všechno vysvětlit. Máma okamžitě vyklene obočí.

„Poslušnost jsi mu neslibovala,“ upozorňuje mě taktně. Kate se pokouší zamaskovat své odfrknutí zakašláním. Zúžím na ni oči. Kate ani máma nemají žádné ponětí o tom, jak moc jsme se právě kvůli tomuhle s Christianem pohádali. Ani si to nechci připomínat. *Ježiši, a jak potom můj Stín trucoval... a pak ten zlý sen.* Ta vzpomínka je alarmující.

„Já vím, mami, ale jemu se ty šaty líbí a já mu chci udělat radost.“

Její rysy se uvolňují. Kate obrací oči v sloup a diskrétně se vytrácí, aby mě nechala s mámou o samotě.

„Vypadáš nádherně, holčičko.“ Carla mě jemně zatahá za volný pramen vlasů a pohladí po tváři. „Jsem na tebe tak pyšná, zlato. Udělalš z Christiana velmi šťastného muže.“ Vtahuje si mě do náruče.

Ach, mami!

„Nemůžu uvěřit tomu, jak dospěle najednou vypadáš. Začínáš nový život... Jen si zapamatuj, že muži jsou z jiné planety, a budeš v pohodě.“

Zahihňám se. Christian je z jiného vesmíru. Kdyby tak věděla...

„Díky, mami.“

Připojuje se k nám Ray, vřele se na mámu i na mě usmívá.

„Udělalí jsme dobře, co myslíš, Carlo?“ rozjímá, ale z očí mu sálá pýcha. V černém smokingu a světle růžové vestičce působí tak elegantně. Do očí se mi tlačí slzy. Ale ne... až doted jsem to zvládala bez nich.

„Dával jsi mi na ni pozor a pomáhal jí dospět, Rayi,“ posteskne si Carla.

„A užil jsem si každou minutu. Bylas nevěsta jako víno, Annie.“ Ray mi strká volný pramen vlasů za ucho.

„Tati...“ potlačím vzlyk a on mě svým typickým rozpačitým způsobem obejme.

„A taky z tebe bude skvělá manželka, holčičko,“ šeptá mi přiškrceně.

Když mě pouští, přidruží se k nám Christian a staví se po mém boku.

Ray mu srdečně potřásá rukou. „Dohlédni na mou holčičku, Christiane.“

„Přesně to mám v úmyslu, Rayi. Carlo.“ Pokyne Rayovi hlavou a políbí mámu.

Zbytek svatebčanů se mezitím zformoval do uličky, kterou musíme projít cestou k průčelí domu.

„Připravena?“ ptá se mě Christian.

„Ano.“

Bere mě za ruku a provádí skrz, zatímco naši hosté pokřikují gratulace, přejí nám hodně štěstí a zasypávají nás rýžovými zrnky. Na konci té řady čekají Carrick s Grace a oba nás objímají a líbají. Grace je opět dojatá, když se s nimi v rychlosti loučíme.

Taylor už čeká, aby nás bleskově naložil do velkého audi. Ještě když mi Christian drží dveře, házím svou kyticí bílých a růžových růží do davu mladých žen, které se k tomu chvatně shromáždily. Nad hlavu ji triumfálně zvedá Mia a směje se od ucha k uchu.

Se smíchem nasedám do auta, před očima Miin neohrožený výpad, a Christian se shýbá, aby se postaral o spodní lem mých šatů. Když jsem bezpečně uvnitř, loučí se s davem venku.

Taylor mu pak otevírá dveře. „Gratuluji, pane.“

„Děkuji, Taylore,“ odpovídá Christian, když se usazuje vedle mě.

Taylor se rozjíždí a naše auto zezadu skrání rýžový déšť. Christian mě bere za ruku a líbá kloubky mých prstů.

„Cítíte se dobře, paní Greyová?“

„Přímo výborně, pane Greyi. Kam to jedeme?“

„Na Sea-Tac,“ oznamuje mi prostě a nasazuje úsměv sfingy.

Hmm... copak má za lubem?

Taylor nemíří k odletovému terminálu, jak jsem předpokládala, namísto toho projíždí přes bezpečnostní bránu a zajíždí přímo na letištní plochu. *Cože? A pak to spatřím – Christianovo letadlo... na jehož trupu je velkými modrými písmeny vyvedeno Grey Enterprises Holdings, s.r.o.*

„Neříkej, že už zase zneužiješ majetek společnosti!“

„Já právě doufám, že ano, Anastasie,“ kření se.

Taylor zastavuje u paty schůdků vedoucích do letadla a vyskakuje z auta, aby otevřel Christianovi. Rychle se na něčem dohadují a pak už Christian otevírá moje dveře – a místo toho, aby ukročil, abych měla dost místa na vystupování, sklání se a zvedá mě.

Počkat?! „Co to děláš?“ vyjeknu.

„Přenáším tě přes práh,“ řekne prostě.

„Aha.“ Neměl by to náhodou být práh domova?

Bez námahy mě vynáší do schodů. Následuje nás Taylor s mým příručním kufříkem. Nechává ho stát na prahu letadla a mizí zpátky dolů k audi. Uvnitř letadla poznávám Stephana, Christianova pilota, v uniformě.

„Vítejte na palubě, pane, paní Greyová,“ usměje se.

Christian mě staví na zem a podává Stephanovi ruku. Za ním stojí tmavovlasá žena, které může být tak, kolik? Něco přes třicet? Taky v uniformě.

„Oběma vám gratuluji,“ pokračuje Stephan.

„Děkujeme, Stephane. Anastasie, Stephana už znáš. Dnes je to náš kapitán a tohle je jeho pilotka Beighleyová.“

Pilotka při Christianově proslovu rudne a mrká jako o život. Mám nutkání na ni protočit oči. Další samice dočista uchvácená mým nebezpečně krásným manželem.

„Těší mě, že vás poznávám,“ rozplývá se Beighleyová a rudne ještě o trochu víc. Vlídne se na ni usměju. Koneckonců – Christian je můj.

„Už jste prošli všechny kontroly?“ ptá se jich obou Christian, zatímco já se rozhlížím po palubě letadla. Jejím interiéru dominuje světlé dřevo javoru a světle béžová kůže. Je to velmi příjemné. Na druhém konci kabiny stojí další žena v uniformě – velmi pěkná brunetka.

„Už máme povolení. A počasí je dobré odsud až do Bostonu.“

Do Bostonu?

„Nějaké vzdušné víry?“

„Až k Bostonu ne. Ale nad Shannonem je srážková fronta, ta by nám mohla trochu zatopit.“

Shannon? Ten v Irsku?

„Rozumím. No, doufám, že tohle všechno prospíme,“ poznamená Christian nevzrušeně.

Prospíme?

„Tak my jdeme na to, pane,“ pronáší Stephan. „A vás ponecháme v odborné péči Natalie, vaší letušky.“

Christian pohlédne jejím směrem a lehce se zamračí, ale zpátky ke Stephanovi už se otáčí s úsměvem.

„Výborně,“ oduší. Bere mě za ruku a odvádí k jednomu z přepychových kožených sedadel. Musí jich tu dohromady být tak dvanáct.

„Posaď se,“ vybízí mě, zatímco si svléká sako a rozepíná vestu ze stříbrného brokátu. Sedíme na dvou jednotlivých sedadlech umístěných čelem k sobě, s malým, vysoce leštěným stolem mezi námi.

„Vítejte na palubě, pane, madam, gratuluji vám.“ Přistupuje k nám Natalie a nabízí sklenku růžového šampaňského.

„Děkujeme,“ kvituje Christian. Ona se na nás zdvořile usměje a odchází do kuchyňky.

„Tak na náš šťastný manželský život, Anastasie.“ Christian zvedá svou sklenku k mé a ťukáme si. Šampaňské je výborné.

„Bollinger?“ odhaduju.

„Přesně tak.“

„Když jsem ho pila poprvé, bylo to z čajových šálků,“ usměju se.

„Ten den si pamatuju velmi dobře. Tvá promoce.“

„Kam teda letíme?“ vyzvídám, neschopná nadále potlačovat svou zvědavost.

„Do Shannonu,“ prozrazuje mi, oči mu ožívají vzrušením. Vypadá jako malý kluk.

„Do toho v Irsku?“ My letíme do Irska!

„Doplnit palivo,“ dodává potouchle.

„A pak?“ pobízím ho.

Jeho úsměv se rozšiřuje, zavrtí hlavou.

„Christiane!“

„Londýn,“ prozrazuje. Soustředěně se na mě zadívá a pokouší se odhadnout mou reakci.

Zalapám po dechu. *No ty bláho.* Tak nějak jsem si říkala, že třeba jedeme do Aspenu, nebo do New Yorku, nebo možná do Karibiku. Stěží tomu dokážu uvěřit. Podívat se do Anglie je mým celoživotním přáním. Jako by se uvnitř mě všechno rozsvítilo, štěstí ze mě doslova sálá.

„Pak Paříž.“

Prosím?

„Pak jih Francie.“

Tak počkat!

„Vím, že jsi vždycky snila o tom, že navštívíš Evropu,“ řekne tiše.

„A já ti ty sny chci plnit, Anastasie.“

„Ty sám jsi můj splněný sen, Christiane.“

„Nápodobně, paní Greyová,“ zašeptá.

Můj ty...

„Připoutej se.“

Usměju se na něj a plním jeho příkaz.

Zatímco letadlo s námi zvolna roluje směrem k ranveji, upijíme šampaňské a přihlouple se na sebe křeníme. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Ve dvaadvaceti letech konečně opouštím Spojené státy a le-tím do Evropy. Copak do Evropy – *do Londýna!*

Jakmile se ocitáme ve vzduchu, Natalie nám servíruje další šam-paňské a připravuje pro nás svatební hostinu. A že je co jíst – uzený losos následovaný pečenou křepelkou s gratinovanými bramborami a salátem ze zelených fazolek, to vše připravené a podávané nadevše výkonnou a schopnou Natalií.

„Moučník, pane Greyi?“ ptá se Christiana.

Ten zavrtí hlavou, prstem si přejeđe po spodním rtu a zároveň na mě vrhne tázavý pohled – ztěžklý a nečitelný.

„Ne, děkuju,“ zamumlám, neschopná od něj odtrhnout oči. On se pousměje a Natalie se vytrácí.

„To je dobře,“ zavrtní. „Já bych si totiž jako dezert dal radši tebe.“

Ale... to jako tady?

„Pojď,“ vyzve mě, když se zvedá od stolu a nabízí mi ruku. Od-vádí mě až na konec kabiny.

„Tady je koupelna,“ ukazuje mi malé dveře a pak mě vede dál krátkou chodbičkou a skrz další dveře na její konci.

Ježkovy oči... to je ložnice. I její prostory jsou laděné v odstí-nech krémové v kombinaci se dřevem javoru, na malé manželské posteli je zlaté povlečení a šedoběžové polštářky. Vypadá velmi pohodlně.

„Napadlo mě, že bychom mohli naši svatební noc strávit ve výš-ce deseti kilometrů, Anastasie. A je to něco, co jsem ještě nikdy nedělal.“

No to mě podrž... další poprvé. Překvapeně na něj zírám, srdce mi už teď divoce buší... máme tu náš soukromý klub „Na vrcholu“.

„Ale ze všeho nejdřív z tebe musím svléknout tyhle úchvatný šaty.“ Oči mu zahoří láskou a něčím temnějším, něčím, co miluju... něčím, co oživuje mou vnitřní bohyni. Bere mi to dech.

„Otoč se.“ Hlas má hrubý, autoritativní a sexy až k zbláznění. Jak dokáže do těch dvou slov vložit tolik příslibů? Ochotně se mu podvoluju a on zvedá ruce k mým vlasům. Jemně z nich vyjímá jednu vlásenku po druhé, pro jeho zkušené prsty to není nadlouho. Vlasy mi v jednotlivých pramenech padají na ramena, pokrývají mi záda i hrud. Snažím se stát klidně a moc se nevtřtět, ale doslova dychtím po jeho dotecích. Po tak dlouhém a vyčerpávajícím dni, i když byl vzrušující, ho chci – a celého.

„Ty máš tak nádherné vlasy, Ano,“ šeptá mi těsně u ucha. Vnímám jeho dech, přestože se mě jeho rty ani nedotknou. Jakmile mám vlasy úplně rozpuštěné, pročísne mi je prsty a zlehka mi promne kůži na hlavě... *to je skvělé...* zavírám oči a vychutnávám si ty pocity. Nechává prsty klouzat mými vlasy dolů a zatáhne za ně, zaklání mi hlavu a odhaluje mi hrdlo.

„Jsi moje,“ zavrčí a zatahá mě zuby za lalůček.

Vzdychnu.

„Ššš,“ napomíná mě. Shrnuje mi vlasy na hrud' a prstem obkresluje linii zad mezi oběma rameny podél lemu šatů. Samou nedočkavostí se ošiju. Tiskne mi něžný polibek na záda, těsně nad první knoflíček zapínání.

„Tak krásná,“ vydechne a zručně ho rozepne. „Dnes jsi ze mě udělala nejšťastnějšího muže na zemi.“ Nekonečně pomalu rozepíná i všechny ostatní. „Tolik tě miluju.“ Jednotlivými polibky si značí cestu od krku až k rameni. A do toho mumlá: „Já tě... tak moc... chci. Už abych... byl... v tobě. Jsi... moje.“

Každé z těch slov je jako dávka drogy. Přivírám oči a zakláním hlavu, aby měl lepší přístup k mému krku, a zvolna propadám mocnému kouzlu, kterým vládne Christian Grey, můj manžel.

„Moje,“ zašeptá znovu. Stáhne mi šaty dolů po pažích, až se mi rozprostřou u nohou jako nadýchaný oblak slonovinového hedvábí a krajkoví.

„Otoč se,“ vyzývá mě najednou nějak zhruble. Když to udělám, zalapá po dechu.

Na sobě mám upnutý sytě růžový korzet, podvazkový pás ladící s krajkovými kalhotkami a bílé hedvábné punčochy. Christian nenasytně putuje očima po mém těle, ale neříká nic. Jenom se na mě dívá, oči doširoka rozevřené touhou.

„Líbí?“ špitnu, vědoma si toho, že se mi do tváří hrne krev.

„Víc než jen to, bejby. Vypadáš úchvatně. Chyt' se mě.“ Podává mi ruku a já ho za ni беру a vystupuju ven z šatů.

„Nevrť se,“ zamručí, a aniž by ze mě spustil tmavnoucí pohled, obepisuje prostředníčkem linii korzetu, končícího nad mými prsy. Úží se mi dech. Ještě jednou tu cestu po mé hrudi opakuje, břicho jeho provokujícího prstu mi způsobuje mrazení podél páteře. Pak ustane a zakrouží ukazováčkem ve vzduchu, čímž mi dává najevo, že chce, abych se otočila.

Právě teď bych pro něj udělala cokoliv.

„Stůj,“ řekne. Právě jsem čelem k posteli, k němu zády. Jednu paži mi ovíjí kolem pasu a přitahuje mě k sobě, tváří se mi tiskne ke krku. Jemně bere má prsa do dlaní, pohrává si s nimi, palci krouží kolem bradavek, takže se vztyčují proti látce korzetu.

„Moje,“ vydechne.

„Tvoje,“ ujišťuju ho.

Ponechává prsa jejich osudu a rukama zamíří přes mé břicho až na stehna, palci se přitom otře o můj klín. Potlačuju zakňourání.

Prsty prozkoumává oba podvazky vpředu a s obvyklou zručností je odepíná od punčoch. Dlaněmi pak putuje na mé hýždě.

„Moje,“ zopakuje a rozprostře na nich prsty, jejichž konečkům dovoluje proklouznout až do rozkroku.

„Ach.“

„Tiše.“ Posouvá ruce níž, na zadní stranu mých stehen, aby i tam odepnul podvazky.

Sklání se a stahuje přehoz z postele. „Sedni si.“

Vyhovím mu, jsem plně v jeho moci, a on si kleká k mým nohám a zvolna mi sundává bílé svatební střevíčky od Jimmyho Choo. Pak sahá po vrchním okraji levé punčochy a pomalu ji svléká, přičemž mě palci laská po kůži... *Bože*. To samé pak opakuje i na druhé noze.

„To je, jako kdybych si rozbaloval vánoční dárek,“ mrkne na mě s úsměvem skrz dlouhé tmavé řasy.

„Dárek, který ti už patřil...“

Nesouhlasně se zamračí. „Ale ne, bejby. Opravdu mi patří až teď.“

„Christiane, patřím ti od chvíle, kdy jsem řekla ano.“ Předkláním se a беру do dlaní jeho milovanou tvář. „Jsem tvoje. A vždycky budu, manželí můj. A teď – mám ten dojem, že máš na sobě příliš mnoho oblečení.“ Shýbám se, abych ho políbila, a on se najednou vztyčí, krade si mé rty a v rukách svírá můj obličej, prsty mi zaplétá do vlasů.

„Ach, Ano,“ vydechne. „Moje Ano.“ A znovu si podmaňuje mé rty, jeho jazyk si přesvědčivě nárokuje má ústa.

„Oblečení,“ zašeptám. Náš dech se vzájemně mísí, když mu stahuju vestu a on se z ní vyvléká, přičemž mě na okamžik pouští. Pak ale zaváhá, dívá se na mě, oči široce otevřené, chtivé.

„Dovol mi to, prosím.“ Můj hlas je tichý a vemlouvavý. Chci si ho svléknout, svého manžela, svého Stína.

Dosedá zpátky na paty a já v předklonu беру do ruky jeho kra-
vatu – tu stříbrošedou, moji oblíbenou – a pomalu mu ji rozvazu-

ju a sundávám. Zvedá bradu, aby mi usnadnil přístup k vrchnímu knoflíčku bílé košile; jakmile je rozepnutý, přesouvám se k manželám. Má je sepnuté platinovými kamínky, na nichž jsou vyrytá vzájemně propletená písmenka A a C – to byl můj svatební dárek. Když jsem hotová i s nimi, bere si je ode mě a zavírá je do dlaně. Tu sevřenou pěst pak políbí a její obsah si schovává do kapsy kalhot.

„Pane Greyi, vy jste ale romantik.“

„Pro vás, paní Greyová – srdce a květiny. Už napořád.“

Zvedám mu ruku a přikládám rty k jeho jednoduchému platinovému snubnímu prstýnku, sleduju ho přitom skrz řasy. S povzdechem zavírá oči.

„Ano...“ Mé jméno mu splývá ze rtů jako nějaká modlitba.

Sahám po druhém knoflíku košile a napodobuju ho, když mu za každým dalším rozepnutým tisknu letmý polibek na hrud a do toho šeptám: „Jsem... s tebou... tak... šťastná... Miluju... tě...“

Zasténá a jedním svižným pohybem mě bere kolem pasu, přesouvá mě dál na postel a sám mě do ní následuje. Jeho rty se znovu ocitají na mých, ruce mi ovíjí kolem hlavy, drží mě, zatímco si naše jazyky vzájemně vyznávají lásku. Najednou si Christian sedá a zanechává mě bez dechu a roztouženou.

„Jsi tak krásná... ženo.“ Spouští ruce dolů po mých nohách a pak mě uchopí za levý kotník. „Máš výstavní nohy. Chci zlíbat každíčký jejich centimetr. A začnu tady.“ Přitiskne mi rty k palci a následně přejeďe zuby po jeho bříšku. Od pasu níž ucítím známé trnutí. Jazykem putuje vzhůru po mém vnitřním nártu, zuby sklouzne po hraně paty a výš ke kotníku. Měkkými vlhkými polibky si razí cestu nahoru po lýtku, takže se nutkavě završím.

„V klidu, paní Greyová,“ varuje mě. Znenadání mě přetáčí na břicho a plynule pokračuje v lenivé pouti po zadní straně nohou až na stehna a ještě výš, kde se zastavuje.

„Prosím...“ zakňučím.

„Chci tě nahou,“ mumlá a pomalu mi rozepíná korzet, háček po háčku. Když leží rozevřený pode mnou, přejede mi špičkou jazyka po páteři.

„Christiane, prosím.“

„Co byste si přála, paní Greyová?“ vyřkne měkce těsně u mého ucha. Téměř na mě leží... cítím ho, pevného, na svých hýždích.

„Tebe.“

„A já tebe, moje lásko, můj živote...“ šeptá, a dřív než se naděju, přetáčí mě na záda. Mrštně si stoupá a jediným plynulým pohybem se zbavuje kalhot i boxerek, takže se nade mnou tyčí v celé své nahotě a velikosti. Malá kajuta je zastíněna jeho oslnivou krásou, zaplňuje ji jeho chtíč a touha po mně. Sklání se a svléká mi kalhotky, prohlíží si mě.

„Moje,“ vykrouží ústy.

„Prosím,“ žadoním a on se uculí... tím chlípným, zlotřilým, svůdným úsměvem, tak typickým pro mého Stína.

Vkrádá se zpátky na postel a tentokrát mi posévá polibky pravou nohu... až se ocitá v mém klíně. Rozevívá mi nohy.

„Eh... ženo moje,“ utrousí a pak už mě tam líbá. Zavírám oči a odevzdávám se jeho bože-tak-vynalézavému jazyku. Prsty mám zaťaté v jeho vlasech a boky se mi vlní a krouží, jsou otroky jeho rytmu, až se vzpínají nad tu nevelkou postel. Chytá mě za ně, aby mě ustálil... ale jinak nepřestává s tím znamenitým mučením. Jsem blízko, tak blízko.

„Christiane,“ zanaříkám.

„Ještě ne,“ vydechne a posouvá se vzhůru po mém těle, špičku jazyka mi noří do pupíku.

„Ne!“ zaprotestuju. *Krucí!* Na bříše ucítím jeho úsměv a on pokračuje výš.

„Tak nedočkává, paní Greyová. Než dosedneme na Emerald Isle, máme času dost.“ S posvátnou úctou mi líbá prsa, levou bradavku

vtahuje mezi rty. Aniž by ji pustil, zvedá ke mně zrak, jeho oči jsou temné jako tropická bouřka.

K nevíře... já úplně zapomněla. Ta Evropa!

„Muži můj, já tě chci. Prosím.“

Přesouvá se nade mě, vlastním tělem překrývá to moje, vzepřený na loktech. Špičkou svého nosu opisuje konturu toho mého a já mu mezitím sjíždím dlaněmi dolů po silných, pružných zádech, až na ten skvělý zadek.

„Paní Greyová... moje žena. Snažíme se potěšit vzájemně.“ Otírá se o mé rty. „Já tě miluju.“

„Já tebe taky.“

„Oči dokořán. Chci je vidět.“

„Christiane... ach...“ zasténám, když se pozvolna pohne mým směrem.

„Ano, ach, Ano,“ vzdychne a začíná se hýbat.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ zařve a tím mi přetrhává to nadmíru příjemné snění. Stojí u lehátka a častuje mě nasupeným pohledem, celý mokrý a krásný.

Co jsem jako provedla? *Ale ne... vždyť já ležím na zádech...* Kruci, kruci, kruci, a on je našťvaný. Sakra. Pořádně našťvaný.

Kapitola 2

Najednou jsem úplně vzhůru, můj erotický sen jako by ani nebyl.

„Ležela jsem na břiše. Musela jsem se ve spánku otočit,“ šeptám v chabé sebeobraně.

Z očí mu šlehájí blesky. Ohýbá se, popadá vrchní díl mých plavek ze svého lehátka a hází ho po mně.

„Nandej si to!“ zasyčí.

„Christiane, nikdo se nedívá.“

„Věř mi. Dívá. Jsem si jistý, že si Taylor a jeho chlapi tu show náramně užívají!“ vrčí.

A do háje! Proč na ně pořád zapomínám? V panice si chytám prsa do dlaní, abych je schovala. Od té doby, co byla na Charlie Tango spáchána sabotáž, jsme nepřetržitě pod dohledem té zatracené ochranky.

„Jo!“ ucedí Christian. „A nezapomínej, že si tě taky může vyfotit kdejaký ubohej podělanej paparazzi. To chceš být zase na titulce *Star*? Tentokrát nahá?“

Sakra! Paparazziové! Kruci! Když si ten top překotně a velmi neohrabaně navlékám, cítím, jak se mi vytrácí krev z tváří. Celá se

zachvěju. V paměti mi vyvstává nevíтанá vzpomínka na to, jak obléhali SIP poté, co unikla ta informace o našem zasnoubení – taky součást balíčku Christiana Greye.

„*L'addition!*“ štěkne Christian na kolemjdoucí servírku. „Odcházíme,“ oznamuje pak mně.

„To jako hned?“

„Jistě. Hned.“

A do háje, teď není radno se s ním dohadovat.

Natahuje si šortky, přestože mu z plavek ještě kape voda, a šedé triko. V okamžiku se vrací servírka s jeho kreditní kartou a účtem.

Neochotně si navlékám tyrkysové letní šaty a nazouvám žabky. Jakmile je servírka pryč, bere si tu svou knihu a BlackBerry a maskuje rozzlobený výraz za letecké zrcadlovky. Samým napětím a hněvem doslova vibruje. A mě píchne u srdce. Každá ženská na téhle pláži je nahoře bez – zas takový zločin to není. Spíš jsem vypadala divně s plavkami než bez nich. V duchu si povzdechnu, už teď je ve mně malá dušička. Myslela jsem, že to Christian vezme jako vtip... nebo tak něco... jenže to vypadá, že se jeho smysl pro humor někam vypařil.

„Prosím, nezlob se na mě,“ špitnu, když si od něj беру knihu a BlackBerry a ukládám si je do batůžku.

„Na to už je dost pozdě,“ řekne tiše – až moc tiše. „Pojď.“ Bere mě za ruku a dává signál Taylorovi a jeho dvěma nohsledům z francouzské ochranky, Philippovi a Gastonovi, kteří jsou nějakou podivnou shodou náhod identickými dvojčaty. Celou dobu trpělivě sledovali nás i všechny ostatní na pláži z hotelové terasy. Proč na ně pořád zapomínám? Jak to? I Taylor má za těmi tmavými brýlemi kamenný výraz. No to mě podrž, on se na mě taky zlobí. Ještě pořád si nemůžu zvyknout, že ho vídám tak neformálně oblečeného, v šortkách a černém triku s límečkem.

Christian mě vede zpátky do hotelu, skrz vstupní halu a ven na ulici. Je zamlklý, zamyšlený a rozmrzelý, a to všechno je moje vina. Taylor a jeho chlapi jsou jako náš stín.

„Kam to jdeme?“ ptám se váhavě s pohledem upřeným na jeho profil.

„Zpátky na loď.“ Ani se na mě nepodívá.

Ztratila jsem pojem o čase. Musí být tak kolem páté nebo šesté odpoledne. Když přicházíme na nábreží, Christian mě vede rovnou k pontonu, u kterého se houpe motorový člun a vodní skútr z *Fair Lady*. Zatímco Christian odvažuje skútr, podávám Taylorovi batoh. Nervózně po něm střelím pohledem, ale on, stejně jako Christian, nedává najevo vůbec nic. Když si pomyslím, co předtím viděl na pláži, zčervenám.

„Tu máte, paní Greyová.“ Taylor mi podává záchrannou vestu z motorového člunu a já si ji svědomitě nasazuju. Proč jsem jediná, kdo ji musí mít na sobě? Christian s Taylorem si vyměňují významné pohledy. Ježiši, copak je naštvaný i na Taylora? Christian pak kontroluje pásy na mé vestě – prostřední utahuje, co to dá.

„Teď je to v pořádku,“ zabručí mrzutě a opět se vyhýbá pohledu do mých očí. *Zatraceně.*

Ladně nasedá na vodní skútr a podává mi ruku, abych si k němu přisedla. Pevně ho za ni chytám a daří se mi přehodit nohu přes sedadlo za ním, aniž bych se zřítila do moře. Taylor a dvojčata mezitím nasedají do motorového člunu. Christian odráží nohou skútr od mola a ten se lehce zhoupne vstříc přístavním vodám.

„Drž se,“ nakazuje mi a já ho obemykám rukama. Tuhle část mám na ježdění vodním skútretem nejraději. Pevně Christiana objímám a tisknu mu nos mezi lopatky a přitom žasnu nad tím, že byly časy, kdy by mi nedovolil se ho takhle dotýkat. A voní tak krásně... sám sebou a mořem. *Odpustíš mi to, Christiane, prosím?*

Cítím, jak se pode mnou napne. „No tak,“ napomíná mě už mírněji. Dávám mu pusku na záda a zlehka si o něj opírám tvář; zahledím se zpátky k molu, kde se shromáždilo pár rekreatů, aby sledovalo naše představení.

Christian otáčí klíčkem a motor poslušně naskakuje. Jediným otočením plynu pak docílí toho, že skútr vyrazí kupředu chladivými temnými vodami kotviště a dál do srdce přístavu, směrem k *Fair Lady*. Mačkám se k němu ještě víc. Tohle miluju – je to tak vzrušující. Tisknu se k němu, abych se udržela, a vnímám každíčký sval na jeho nakloněném trupu.

Taylor se v motorovém člunu drží po našem boku. Christian se po něm ohlíží a vzápětí ještě víc zrychluje, takže vypálíme jako střela, kloužeme po vodní hladině jako nějaká zručně hozená žabka. Taylor jen rezignovaně zakroučí hlavou a míří přímo k jachtě, zatímco Christian kolem ní prosvíští a vyjíždí s námi na širé moře.

Zasypává nás mořská vodní tříšť, teplý vzduch mě šlehá do obličeje a zběsile mi zmítá culíkem. Tohle je takový *odvaz*. Možná že vzrušení z té jízdy rozptýlí Christianovu špatnou náladu. Sice mu nevidím do obličeje, ale hádám, že si to užívá – bezstarostný, pro změnu se zase jednou chová podle svého věku.

Yvyází nás v obrovském půlkruhu, takže vidím celé pobřeží – lodě v přístavu, mozaiku žlutých, bílých a pískově zbarvených kancelářů a apartmánů a za nimi rozeklané pohoří. Působí to chaoticky – ne jako ty pravidelně sešikované bloky domů, na které jsem zvyklá –, ale zároveň malebně. Christian se po mně dozadu ohlédne a já spatřím nepatrný úsměv, který mu pohrává na rtech.

„Ještě jednou?“ křikne přes hukot motoru.

Nadšeně zakývám hlavou. Úsměv, kterým mi na to odpoví, je oslnivý. Přidává plyn a znovu zrychluje kolem *Fair Lady* až na volné moře... myslím, že je mi odpuštěno.

„Opálila ses,“ konstatuje Christian mírně, když mi rozepíná záchrannou vestu. Lehce zneklidněná se snažím odhadnout jeho rozpoložení. Jsme na palubě jachty a vedle nás tiše postává jeden ze stewardů a čeká na vestu. Christian mu ji podává.

„Bude to vše, pane?“ ptá se ten mladý muž. Líbí se mi jeho francouzský přízvuk. Christian se zadívá na mě, sundává si sluneční brýle a strká si je za lem trika u krku.

„Dala by sis skleničku?“ zjišťuje.

„Potřebuju ji?“

Naklání hlavu ke straně. „Proč to říkáš?“ diví se měkce.

„Ty víš proč.“

Pozoruje mě, jako by v duchu něco zvažoval.

No teda, o čem asi přemýšlí?

„Dva giny s tonikem, prosím. A nějaké oříšky a olivy,“ diktuje stevardovi, který kývne a rychle mizí.

„Ty si myslíš, že tě potrestám?“ oduší Christian medově.

„Chtěl bys?“

„To si piš.“

„Jak?“

„Něco už vymyslím. Možná až to dopiješ.“ Tohle už je smyslná pohrůžka. Nutkavě polknu a má vnitřní bohyně na mě zamžourá ze svého lehátka. Kolem krku má rozprostřenou stříbrnou odrazku, ze které se snaží chytit bronz.

Christian krátce stahuje obočí.

„A ty bys chtěla?“

Jak to ví? „Přijde na to,“ zamumlám, celá červená.

„Na co?“ Vidím, jak se mu na rtech mihne úsměv.

„Jestli mi chceš ublížit, nebo ne.“

Teď se mu naopak ústa stahují do tvrdé přímky a veškerý humor upadá v zapomnění. Shýbá se a dává mi polibek na čelo.

„Anastasie, jsi moje žena, ne sub. Nechci ti ubližovat. To už bys měla touhle dobou vědět. Jenom... jenom si nesundávej šaty na veřejnosti. Nestojím o to, vidět tě nahou na fotkách v bulváru. Ani ty o to nestojíš a jsem si naprosto jistý, že o to nestojí ani tvoje máma a Ray.“

Ty jo! Ray. Do háje, toho by kleplo. Co mě to jenom napadlo? V duchu si za to nadávám do pitomců.

Přichází stevard s našimi drinky a pochutinami a pokládá je na stůl z teakového dřeva.

„Posaď se,“ vyzývá mě Christian. Poslechnu ho a sedám si do režiséřského křesílka. On se usazuje vedle mě a podává mi gin s tonikem.

„Na zdraví, paní Greyová.“

„Na zdraví, pane Greyi.“ Dávám si vítaný doušek. Je chladivý, lahodný, tak akorát na zahnání palčivé žízně. Když zvednu oči, zjišťuju, že mě Christian soustředěně sleduje, nedá se odhadnout, jakou má náladu. Je to ubíjející... nedokážu posoudit, jestli je na mě ještě pořád naštvaný. Proto nasazuju svou osvědčenou rozptylovací techniku.

„Komu vlastně patří tahle loď?“ nadhodím.

„Jednomu britskému šlechtici. Sirovi Tomuhle-či-Onomu. Jeho pradědeček si otevřel obchod s potravinami. Jeho dcera si vzala jednoho z evropských korunních princů.“

Aha... „Multimilionář?“

Christian se najednou zatváří obezřetně. „Tak nějak.“

„Jako ty,“ zamručím.

„Ovšem.“

Hmm...

„A jako ty,“ pronáší šeptem a strká si do pusy olivu. Zrychleně zamrámám... v mysli se mi zjevuje vize Christiana ve smokingu a v té stříbrné vestě... jeho oči sálaly upřímností, když je na mě upíral během našeho svatebního slibu...

„*Všechno, co mi patří, teď patří i tobě,*“ citoval z paměti jasným a zvučným hlasem.

Všechno moje? U všech svatých. „Je to divný. Nemít nic a najednou...“ máchnu rukou, abych poukázala na ten luxus, co nás obklopuje, „...všechno.“

„Na to si zvykneš,“ ujišťuje mě povzbudivě.

„Já právě myslím, že si na to nikdy nezvyknu.“

Na palubě se objevuje Taylor. „Pane, máte hovor.“ Christian se zamračí, ale podáváný BlackBerry přijímá.

„Grey,“ vyštěkne a zvedá se, aby se přesunul na před jachty.

Zadívám se na otevřené moře a nevnímám Christianův rozhovor s Ros – předpokládám –, jeho nejbližší spolupracovnicí. Jsem bohatá... nechutně bohatá. A neudělala jsem pro to vůbec nic... prostě jsem si vzala bohatého muže. Až se zachvěju, když si vybavím, co se přetrásalo před svatbou. Byla to neděle, den po Christianových narozeninách, seděli jsme v kuchyni a vychutnávali si poklidnou snídani... všichni. Elliot, Kate, Grace a já jsme se bavili o výhodách, které skýtá šunka oproti párkům, zatímco Carrick a Christian si četli nedělní noviny...

„Podívejte se na tohle!“ vykřikne Mia a otáčí svůj notebook na kuchyňském stole monitorem k nám. „Na stránkách *Seattleského slídila* je bulvární článek o tom, že ses zasnoubil, Christiane.“

„Už?“ diví se Grace. A pak stahuje rty, když ji napadne nějaká očividně nepříjemná myšlenka. Christian krabatí obočí.

Mia začíná číst nahlas:

„Doneslo se nám, že seattleského nejžádanějšího podnikatele, *toho* Christiana Greye, konečně nějaká klofla a že už mu zní svaatební zvony. Jenže, kdo je ta šťastná dáma? Slídil ji vyslídí. Vsadili bychom se, že právě teď čte tu nejzapeklitější předmanželskou smlouvu.“

Mia se zahihňá... ale pak najednou zmlkne, když ji Christian prošpikuje pohledem. Místnost upadá do ticha a atmosféra v Greyovic kuchyni najednou klesá pod bod mrazu.

To snad ne! Předmanželská smlouva?! Na tu jsem vůbec nepomyslela. Ztěžka polknu a cítím, jak mi mizí krev z tváře. Prosím, nemohla bych se vsáknout do podlahy? Hned! Christian si nervózně poposedá na židli a já k němu vrhám úzkostný pohled.

„Ne,“ naznačuje mi ústy.

„Christiane,“ oslovuje ho Carrick smířlivě.

„Nehodlám se o tom znovu bavit,“ oboří se na něj Christian. Carrick po mně strelí nervózním pohledem a otevírá pusu, že promluví.

„Žádná smlouva!“ To už Christian skoro křikne, potom se podmračeně vrací ke čtení novin a všechny kolem stolu ostentativně ignoruje. Ti chvíli těkají pohledy mezi mnou a jím... a pak najednou nevědí, kam s očima.

„Christiane,“ ozvu se tiše. „Podepíšu všechno, co budeš ty a pan Grey chtít.“ Ježíši, nebylo by to poprvé, co bych mu něco podepsala. Christian zvedá pohled a hněvivě ho do mě zapichuje.

„Ne!“ štěkne. A já znovu blednu.

„Je to pro tvou ochranu,“ zamumlám.

„Christiane, Ano – myslím, že tohle byste měli probrat mezi čtyřma očima,“ vybízí nás Grace mírně. Vzápětí počastuje významným pohledem i Carricka s Miou. Panečku, už to vypadá, že mají taky průšvih.

„Neber si to osobně, Ano,“ chláholí mě Christianův otec. „A prosím tě, říkej mi Carricku.“

Christian na něj újí naprosto chladný pohled a mně se svírá srdce. *A sakra... on je fakt vytočený.*

Všichni se pouští do živé konverzace, kromě Mii a Kate, které se chvatně zvedají, aby sklidily stůl.

„Já teda rozhodně dávám přednost párkům,“ zvolá Elliot.

Spouštím pohled ke svým propleteným prstům. Kruci. Doufám, že si pan a paní Greyovi nemyslí, že jsem nějaká zlatokopka. Christian se natahuje, aby mi sevřel obě ruce v dlani.

„Přestaň s tím.“

Jak to, že ví, na co myslím?

„Tátu ignoruj,“ řekne tak, abych ho slyšela jenom já. „Ve skutečnosti ho žere ta záležitost s Elenou. Všechny ty řeči byly mířeny na mě. Kdyby tak máma udržela jazyk za zuby...“

Vím, že je ještě pořád deprimovaný po tom „rozhovoru“, který vedl v noci s Carrickem o Eleně.

„On má pravdu, Christiane. Jsi velmi bohatý a já do našeho manželství nepřináším nic než dluhy po studentské půjčce.“

Christian mě počastuje neradostným pohledem „Anastasie, jestli mě opustíš, tak si rovnou můžeš vzít všechno. Jednou už jsi odešla. Vím, jaké to je.“

Ty bláho! „To bylo něco jiného,“ zašeptám, dojatá intenzitou jeho tvrzení. „Ale... třeba budeš chtít opustit ty mě.“ Z toho pomyslení se mi dělá mdlo.

Odfrkne si a v přehrávaném znechucení zakroučí hlavou.

„Christiane, znáš to, mohla bych udělat něco fakt hloupého – a ty...“ znovu klesám pohledem ke svým sepjatým rukám, zmocňuje se mě bolavý smutek, ani nejsem schopná dokončit větu. Přijít o Christiana... *no kruci.*

„Přestaň. Přestaň s tím. Hned. Tohle téma je uzavřené, Ano. Už se o tom nebudeme bavit. Žádná předmanželská smlouva. Ani teď, ani jindy.“ Velice výmluvným pohledem mě v této věci umlčuje. Pak se otáčí na Grace. „Mami,“ nadhodí, „mohli bychom mít svatbu tady?“

Od té doby se o předmanželské smlouvě nezmínil. Spíš se mě při každé příležitosti pokoušel ujistit, že jeho bohatství... je i moje bohatství. Zachvěju se při pouhém pomyslení na šílené nákupní ob-

žerství, které mě Christian donutil podstoupit s Caroline Actonovou – tou osobní prodavačkou od Niemana –, když jsme se chystali na líbánky. Jenom moje bikiny stály pět set čtyřicet dolarů. Neříkám, jsou hezké, ale fakt – je to obscénní suma za čtyři trojúhelníkové kousky látky.

„Uvidíš, že si zvykneš,“ přerušuje Christian tok mých myšlenek, když usedá zpátky ke stolu.

„Zvyknu...?“

„Přece na peníze,“ upřesňuje s očima v sloup.

Ach, můj ty Stíne, možná časem. Přístrkuju mu mističku se solenými mandlemi a kešu oříšky.

„Vy jste blázen, pane,“ obviním ho s tak vážnou tváří, jakou jen zvládnu udržet. Zkousím náš hovor nějak odlehčit, po tom *faux pas* s bikinami a předchozím neveselém zamyšlení.

Ušklíbne se. „Jsem blázen do tebe.“ Bere si jednu mandli, v očích mu přitom šibalsky zablyskne, když si pobaveně vychutnává mou narážku. Pak si olízne rty. „Dopij to. Jde se do postele.“

Prosím?

„Pij,“ poroučí mi bezhlesně a přitom mu těžkne pohled.

Páni, ten pohled by sám o sobě mohl způsobit globální oteplování. Zvedám sklenici s ginem a piju ji do dna, ani na okamžik přitom neuhýbám očima. Lehce se mu rozevírají rty, vidím špičku jazyka mezi jeho zuby. Prostopášně se na mě usměje. Jediným plynulým pohybem se zvedá a naklání nade mě, rukama se zapírá o opěrky mé židle.

„A teď tě exemplárně potrestám. Pojd'. Žádné čurání,“ šeptá mi do ucha.

Zalapám po dechu. *Žádné čurání? To bude nějaká zvrhlost.* Mé podvědomí poplašeně zvedá zrak od knihy – *Sebrané spisy Charlese Dickense, svazek první.*

„Není to, jak si myslíš,“ culí se a napřahuje ke mně ruku. „Důvěřuj mi.“ Vypadá tak sexy a působí upřímně. Jak bych mu mohla odolat?

„Tak jo.“ Vkládám svou dlaň do té jeho. Je to prosté, vždyť bych mu do ní vložila i vlastní život. Copak si na mě vymyslel? Srdce mi začíná samou nedočkavostí divoce tlouct.

Odvádí mě napříč palubou a skrz dveře do luxusního, překrásně zařízeného společenského salonu, odkud pokračujeme dál úzkou chodbou přes jídelnu a dolů po schodech do kapitánské kajuty.

Od rána tu někdo uklidil a taky ustlal postel. Je to útulná místnost. Má po jednom kulatém okénku na pravoboku i levoboku a je vkusně vybavená nábytkem z tmavého ořechu. Stěny jsou v krémově barvě a povlečení v kombinaci zlaté a rudé.

Christian mě pouští, převléká si triko přes hlavu a přehazuje ho přes židli. Vyzouvá se z žabek a jediným elegantním pohybem si stahuje šortky i plavky najednou. *Páni. Omrzí mě vůbec někdy pohled na jeho nahé tělo?* Je naprosto neodolatelný a celý jen můj. Jeho kůže je tmavší – taky se opálil – a vlasy delší, volně mu padají do čela. Jsem to ale šťastná žena.

Bere mě za bradu, jemně na ni zatlačí, takže pouštím skousnutý ret. Přejíždí mi po něm bříškem palce.

„Tak je to lepší.“ Otáčí se a přechází k impozantní almaře, ve které má uložené oblečení. Ze spodní zásuvky vytahuje dva páry kovových pout a masku na oči.

Pouta?! Ta jsme ještě nikdy nepoužili. Vrhám nervózní pohled na postel. K čemu je sakra chce přidělat? Obrací se a soustředěně se na mě zadívá, oči má jasné i temné zároveň.

„Tyhle věci dokážou být dost bolestivé. Můžou se ti zaříznout do kůže, když se moc cukáš.“ Pozvedá jeden pár pout. „Ale já je na tebe momentálně opravdu chci použít.“

A kruci. Vysychá mi v puse.

„Tu máš.“ S grácií sobě vlastní přechází mým směrem a podává mi je. „Chceš si je nejdřív osahat?“

Jsou opravdu pevná, chladný kov. Mimoděk mě napadá, že je nikdy nechci nosit doopravdy.

Christian mě pozorně sleduje.

„Kde jsou klíčky?“ zjišťuju rozechvěle.

Nastavuje přede mě otevřenou dlaň; spočívá v ní malý kovový klíček. „Pasuje do obou párů. Vlastně, do všech párů.“

Kolik jich má? V té muzeální komodě jsem žádná neviděla.

Ukazovákem mi obkresluje tvář, putuje jím až k mým rtům. Potom se nahýbá, jako by mě chtěl políbit.

„Chceš si hrát?“ vysloví a všechno v mém těle se koncentruje směrem dolů, touha mi zaplavuje podbřišek.

„Chci,“ vydechnu.

Usměje se. „Dobře.“ A dává mi lehounký polibek na čelo. „Budeme potřebovat únikové slovo.“

Cože?

„*Přestaň* nebude stačit, protože to pravděpodobně řekneš, ale nebudeš to tak myslet.“ Špičkou nosu sjíždí dolů po mém – a je to jediný náš dotek.

V uších cítím, jak moc mi buší srdce. *Pane jo...* Jak dokáže něco takového způsobit pouhými slovy?

„Nebude to bolet. Bude to intenzivní. Velmi intenzivní, protože ti nedovolím se hýbat. Dobrá?“

To mě podrž. To zní tak... dráždivě. Slyším svůj vlastní dech. *Kruci, vždyť už jsem celá zadýchaná.* Díkybohu, že jsem za toho chlapa vdaná, jinak by to byl celkem trapas. Vnitřní bohyně už má na sobě šaty s flitry a zahřívá se, aby zatančila rumbu. Oči mi bezděky bloudí po jeho trupu až dolů...

„Dobrá,“ dostávám ze sebe sotva slyšitelně.

„Vyber si slovo, Ano.“

Eh...?

„Únikové slovo,“ dodává měkce.

„Nanuk,“ odpovídám dýchavičně.

„Nanuk?“ poznamenává pobaveně.

„Jo.“

Uculí se a odtáhne, aby na mě vrhl pobavený pohled. „Zajímavá volba. Zvedni ruce.“

Udělám to a on chytá lem mých letních šatů, zvedá je za něj a svléknuté je odhazuje na podlahu. Pak nastavuje dlaň a já mu do ní vracím ta pouta. Společně s maskou pokládá oba páry na noční stolek a jedním škubnutím strhává z postele přehoz, který nechává padnout na zem.

„Otoč se.“

Obracím se k němu zády a on mi rozepíná vrchní díl plavek a pouští ho dolů.

„Zítřka to k tobě přicvaknu sešívačkou,“ bručí a stahuje mi gumičku z vlasů, aby je rozpustil. Bere si je do hrsti a mírně zatáhne, takže k němu musím couvnout. Až k jeho pevné hrudi. Ke všemu, co je na něm teď pevné... Přerývaně se nadechnu a on mi naklání hlavu a začíná mě líbat na krku.

„Jsi velmi neposlušná,“ šeptá mi do ucha a způsobuje mi příjemné mrazení po těle.

„To jsem,“ hlesnu.

„Hmm. Copak s tím jenom uděláme?“

„Zvykneme si na to,“ vydechnu. Ty jeho krotké lenivé polibky mě dovádějí k šílenství. Na krku cítím, jak se mu v úsměvu roztáhly rty.

„Ach, paní Greyová. Vy jste nenapravitelná optimistka.“

Narovnává se. Shromažďuje všechny mé vlasy a pečlivě je rozděljuje na tři prameny, které pomalu splétá a na konci spíná. Zlehka za ten cop zatáhne a sklání se mi k uchu. „A teď ti dám za vyučnou,“ zavrčí mi do něj.

Pak se zčistajasna pohne, popadá mě v pase, zprudka dosedá na postel a ohýbá si mě přes koleno, takže na podbřišku cítím, jak

je vzrušený. Jedenkrát mě plácne přes zadek, a to pořádně. Stihnu jen vyjeknout, ale to už ležím na zádech a on na mě upírá uhrančivý pohled, oči jako roztavené stříbro. Nejspíš se udělám hned.

„Víš vůbec, jak jsi nádherná?“ Konečky prstů mi putuje vzhůru po stehně, až mě z toho zabrní... úplně všude. Aniž by mě spustil z očí, zvedá se z postele a připravuje si oba páry pout. Natahuje se k mé levé noze a nasazuje mi oko jedněch železek na kotník.

No teda?!

Zvedá mi pravou nohu a opakuje s ní to samé – teď mám ke každému kotníku připevněný jeden pár pout. Ještě pořád nemám tušení, kam je hodlá připnout.

„Posaď se,“ přikazuje mi tiše a já ho bez váhání poslechnu.

„Teď si obejmí kolena.“

Překvapeně na něj zamrkám, pak ale pokrčím nohy a ovjím kolem nich ruce. Hmátne po mně, zvedá mi bradu a tiskne mi na rty měkký vlhký polibek, načež mi nandává masku. Nevidím vůbec nic a všechno, co slyším, je můj vlastní přerývaný dech a zvuk vody narážející do boků jachty, která se lehce pohupuje na mořské hladině.

Ty bláho. Jsem tak vzrušená... už teď.

„Jak zní únikové slovo, Anastasie?“

„Nanuk.“

„Dobře,“ chválí mě, bere mě za levou ruku a zapíná mi pouta kolem zápěstí. To samé pak dělá i s mou pravačkou. Levou ruku mám spoutanou s levým kotníkem a pravou s pravým. *Tak počkat*, nemůžu natáhnout nohy!

„A teď,“ vydechne Christian, „tě ošukám tak, až budeš křičet.“

Co prosím? Zalapám po dechu, protože mi to vyrazí veškerý vzduch z plic.

Popadá mě za obě paty a cukne jimi, takže se kácím dozadu na postel. Nemám jinou možnost než nechat nohy pokrčené. Pouta se trochu víc utahují, jak je přitom napnu. Měl pravdu... je to

na hranici bolesti. Je to tak zvláštní pocit – být spoutaná a bezmocná, ke všemu na lodi. Christian mi za kotníky rozevívá nohy a já zasténám.

Líbá mě na vnitřní stranu stehna a já mám nutkání se zavrtět, jenže nemůžu. Nedokážu se ani vzepřít v bocích – mám spoutané nohy. Nemůžu se hýbat. *Kruci.*

„Budeš muset všechnu tu slast vstřebat, Anastasie. Bez pohnutí,“ mumlá, když se krade vzhůru po mém těle a svými polibky mi pokrývá kůži podél spodního dílu bikin. Na obou stranách tahá za provázky a ty kousičky látky se poroučí. Teď jsem nahá a zcela v jeho moci. Líbá mě na břicho a oštipuje kolem pupíku.

„Ach...“ zavzdychám. Tohle teda bude síla... o něčem takovém jsem neměla ani zdání. Jemnými štiplavými polibky si razí cestu vzhůru na má prsa.

„Ššš...“ tiší mě. „Jsi tak krásná, Ano.“

Frustrovaně zaúpím. Za normálních okolností bych se teď propnula v bocích, abych ve svém vlastním rytmu reagovala na jeho doteky. Jenže se nemůžu hnout. Zakňourám a zatahám za pouta. Jejich kov se mi zařezává do kůže.

„Au!“ zanaříkám tiše. Ale ve skutečnosti je mi to jedno.

„Doháníš mě k šílenství,“ obviňuje mě. „Na oplátku teď doženu k šílenství já tebe.“ Teď už se tyčí nade mnou, svou váhu opírá o lokty a zaměřuje pozornost na má prsa. Kouše je, saje a mne mi bradavky mezi prsty, plní, co slíbil. A neustává. *Ach, prosím.* Cítím, jak se ke mně tlačí i dole.

„Christiane,“ zaškemrám a následně vnímám na kůži jeho vítězoslavný úsměv.

„Měl bych tě snad udělat takhle?“ foukne mi proti bradavce, která se ještě víc svasťá. „Ty víš, že to dokážu.“ Drsně ji vtáhne do úst a já vykřiknu, rozkoš si proráží cestu z mé hrudi přímo do slabin. Bezmocně zacukám pouty, pohlčena svými pocity.

„Jo,“ vydechnu zoufale.

„Ale bejby... to by bylo příliš snadné.“

„Ach – prosím.“

„Ššš. Škrábe mě zuby na bradě a pak si jemnými polibky značí cestičku až k mým ústům. Zalapám po dechu a on mě políbí. Jazykem se mi dovedně vkrádá mezi rty, ochutnává mě, zkoumá, dominuje mi. Jenže můj jazyk přijímá jeho výzvu a vychází mu vstříc. Chutná po chladivém ginu a Christianu Greyovi a voní mořem. Chytá mě za bradu a přidržuje si mě za ni.

„Lež klidně, bejby. Chci, aby ses nehýbala,“ mumlá mi do obličeje.

„A já tě chci vidět.“

„Ale ne. Takhle to bude intenzivnější.“ Mučivě pomalu se propíná v bocích a částečně do mě vstupuje. Normálně bych teď zvedla pánev a šla mu naproti, jenže se nemůžu hnout. A on se stahuje zpátky.

„Ale! Christiane, prosím!“

„Ještě jednou?“ provokuje mě zastřeným hlasem.

„Christiane!“

A on se znovu vrací, jenom na krajíček, a zase ustupuje, do toho mě líbá a v prstech si pohrává s mou bradavkou.

Příliš mnoho slasti.

„Ne!“

„Chtěla bys mě, Anastasie?“

„Ano,“ žadoním.

„Tak mi to řekni,“ pobízí mě, dech už má taky zhrublý, a znovu mě trýzní – dovnitř... a ven.

„Já tě chci,“ zafňukám. „Prosím.“

Slyším, jak mi tiše vzdychne u ucha.

„Taky že mě dostaneš, Anastasie.“

Jeden pohyb kupředu a dravě do mě proniká. S výkřikem zakláním hlavu. Cukám svými pouty, když se ve mně konečně pro-

tlačí k tomu správnému místečku. A cítím jenom rozkoš, samou rozkoš... sladkou, božskou agonii... a přitom se nemůžu hnout. Na chvíli se přestává hýbat a potom zakrouží boky, ten pohyb uvnitř mě všechno sežehne.

„Proč mi vzdoruješ, Ano?“

„Christiane, přestaň...“

Ignoruje moje škemrání a hluboko uvnitř mě ten krouživý pohyb zopakuje, pak lenivě vycouvá a zase do mě prudce vráží.

„Řekni. Proč?“ sykne a já si matně uvědomuju, že má přitom zatnuté zuby.

Něco nesrozumitelně zakvílím... je to prostě příliš.

„Tak mi to řekni.“

„Christiane...“

„Ano, já to potřebuju vědět.“

Znovu do mě živelně proniká, tak hluboko, a já vím, že to nebude trvat dlouho, ten pocit je tak intenzivní – dočista mě pohlcuje a zároveň mi vzlíná z hlubin klína do všech údů a dál, až do těch řezavých kovových pout.

„Já nevím!“ vykřiknu. „Protože můžu! Protože tě miluju! Prosím, Christiane.“

Hlasitě zasténá a noří se do mě až po okraj, a pak znovu a znovu, nemilosrdně, a já jsem ztracená, jen zkouším nějak přijmout všechnu tu slast. Je ohromující... je ochromující... toužím po tom, abych mohla propnout nohy a kontrolovat ten blížící se orgasmus, ale nemůžu... jsem bezmocná. Jsem jeho, jenom jeho, může si se mnou dělat, co chce... Do očí se mi tlačí slzy. Je to příliš silné. A nedokážu ho zastavit. Nechci ho zastavit... Chci... Já chci... ne, to ne... to je prostě...

„To je ono,“ procedí Christian. „Vnímej to, bejby!“

A já se pod ním tříštím, zas a zas, stále dokola, hlasitě křičím, protože mě ten orgasmus trhá na kusy, spaluje mě jako nějaký ničivý požár, který pohlcuje všechno; pohlcuje mě celou ve svém víru

a vyvrhuje z plamenů úplně zničenou, se slzami na tvářích a tělem pulsujícím v křeči.

Jen nejasně vnímám, že si Christian kleká, stále uvnitř mě, a zvedá si mě na klín. V jedné ruce svírá mou hlavu, druhou mi podpírá záda a bouřlivě vrcholí, přímo ve mně, zatímco mé útroby stravují další a další záchvěvy a následné otřesy. Je to naprosto vyčerpávající, je to peklo... je to nebe. Je to požitek, který se vymkl kontrole.

Christian mi strhává masku a líbá mě. Líbá mě na oči, na nos, na tváře. Tiskne můj obličej v dlaních a slíbává z něj slzy.

„Já tě miluju, paní Greyová,“ vydechne. „I když mě tolik rozčiluješ – cítím se s tebou tak živý.“ Nemám sílu otevřít pusu nebo aspoň oči, abych na to nějak zareagovala. Opatrně mě pokládá zpátky na postel a sám se zvedá.

Němě zaprotestuju. On vstává z postele a odemyká mi pouta. Když jsem volná, jemně mi masíruje zápěstí a kotníky, pak si lehá vedle mě a přitahuje si mě do náručí. Protahuju si nohy. Ach bože, to je skvělý pocit. Celá se cítím skvěle. To byl – nepochybně – ten nejintenzivnější orgasmus, co jsem kdy prožila. Hmm... Christian Grey a jeho šukání za trest.

Opravdu budu muset zlobit častěji.

Probouzí mě nutkavý tlak v podbřišku. Když otevírám oči, jsem dezorientovaná. Venku je tma. *Kde to jsem?* V Londýně? V Paříži? Jo – na té lodi vlastně. Cítím, jak se houpe a naklání na vlnách, a slyším tichý chod motorů. My plujeme... *To je zvláštní.* Christian je vedle mě a pracuje na laptopu, ležérně oblečený do bílé lněné košile a bavlněných kalhot, bosý. Ještě má mokré vlasy, taky cítím jeho sprchový gel a tu typickou vůni, jeho vůni... *Hmm.*

„Ahoj,“ broukne a upře na mě hřejivý pohled.

„Ahoj,“ usměju se. Najednou cítím takový ostych. „Jak dlouho jsem spala?“

„Jenom zhruba hodinku.“

„My plujeme?“

„Myslel jsem, že když jsme včera večereli venku a šli na ten balet a do kasina, mohli bychom se dnes pro změnu najít na lodi. Takový klidný večer ve dvou.“

Usměju se na něj. „A kam máme namířeno?“

„Cannes.“

„Tak jo.“ Protahuju se, jsem tak ztuhlá. Ani nekonečné množství hodin strávených s trenérem Claudem by mě nedokázalo připravit na tohle odpoledne.

Opatrně se zvedám, musím si odskočit. Natahuju se pro hedvábný župan a chvatně se do něj halím. Proč se najednou tak stydím? Cítím na sobě Christianovy oči. Když k němu vzhlednu, klopi je zpátky k notebooku, obočí stažené. Co se tak mračí?

Zatímco si v koupelně nepřítomně omývám ruce a vzpomínám na předešlou noc v kasinu, rozevívá se mi župan. V šoku na sebe zírám do zrcadla.

No to snad ne! Co mi to provedl?

Kapitola 3

Zděšeně sleduju červené skvrny na své hrudi. *Cucfleky?! Já mám cucfleky!* Jsem vdaná za jednoho z nejmávanějších podnikatelů ve Státech a on mi udělal pitomý cucfleky. Jak to, že jsem nevnímala, že mi je dělá? Cítím, jak rudnu. Faktem je, že to vím naprosto přesně – pan Orgasmus na mně totiž zrovna uplatňoval umění jemné sexuální motoriky.

Mé podvědomí vykoukne zpoza svých pŕlměsíčkových brýlí a ne-souhlasně mlaskne, zatímco má vnitřní bohyně dál dřímá na lenošce – v naprostém limbu. Zírám na svůj odraz v zrcadle. Zápěstí mi lemují zarudlé podlitiny od pout. Není pochyb o tom, že se z nich stanou modřiny. Zkoumám i kotníky – další podlitiny. U všech rohatých, vypadám, jako bych se připletla do nějaké nehody. Znovu se na sebe dívám a pokouším se nějak vstřebat to, jak vypadám. Mé tělo je najednou tak jiné. Od té doby, co jsem poznala Christiana, se povolna mění... zeštíhlela jsem a taky jsem se dostala do kondice, vlasy mám lesklé a pečlivě zastřižené. Na rukou mám manikúru a na nohou pedikúru, obočí upravené a krásně tvarované. Poprvé ve svém životě jsem jako ze škatulky – až na ty odstrašující otisky lásky.

Na to, kde všude jsem jako ze škatulky, teď nechci myslet. Teď jsem totiž pořádně naštvaná. Jak se opovažuje si mě takhle značkovat? Jako nějaký puberták. Za celou tu dobu, co jsme spolu, mi nikdy cucflek neudělal. Vypadám fakt děsně. A vím přesně, proč to udělal. Zatracený maniak. *Tak!* Mé podvědomí si zakládá ruce na prsou – *tentokrát to vážně přehnal*. Rázným krokem opouštím koupelnu a mířím přímo do šatny umístěné hned naproti; dávám si přitom dobrý pozor, abych ani letmo nemrkla jeho směrem. Sundávám si župan a oblékám se do sportovních kalhot a tílka. Rozplétám si cop a rozčesávám zacuchané vlasy kartáčem z malé toaletky.

„Anastasie,“ volá na mě Christian a já slyším, jak je nejistý. „Jsi v pořádku?“

Ignoruju ho. *Jestli jsem v pořádku? To teda nejsem*. Po tom, co mi udělal, pochybuju, že si na sebe po zbytek líbánek vezmu plavky vcelku, natož vrchní díl některých z mých nechutně drahých bikin. To pomyšlení mě najednou úplně dopálí. Co si to *dovoluje?* Já mu dám *jsi v pořádku*, vypěním a popadne mě vztek. Taky se umím chovat jako pubertáčka! Cestou zpátky do ložnice po něm mrsknou kartáč, otáčím se a odcházím – i tak mi přitom neunikne jeho šokovaný výraz a blesková reakce, kdy zvedá ruce, aby si kryl hlavu, takže se kartáč bez efektu odráží od jeho předloktí na postel.

Dupu ven z kajuty a mířím nahoru po schodech a dál na palubu, po které mašíruju až na příď. Potřebuju nějaké místo, na kterém bych vychladla. Je tma a vzduch je vlhý. Teplá bríza nese z pobřeží vůni Středomoří s příchutí jasmínu a buganvilie. *Fair Lady* bez námahy brázdí klidné vody kobaltově modrého moře. Opírám se lokty o dřevěné zábradlí a hledím ke vzdálené pevnině, na které se mihotají a poblikávají malá světélka. S hlubokým nádechem se začínám pomalu uklidňovat. Víím, že za mnou stojí, dřív než ho slyším.

„Jsi na mě našťvaná,“ konstatuje šeptem.

„Neříkej, Sherlocku!“

„Jak moc?“

„Myslím, že na stupnici od jedné do deseti jsem na padesátce. Stačí?“

„Až tak?!“ udělá překvapeně i ohromeně zároveň.

„Jo. Vytočená k nepřičetnosti,“ osopím se na něj.

Dál nic neříká, a když se k němu otáčím, zjišťuju, že na mě upírá ten svůj nečitelný pohled. Ale já z jeho výrazu a podle toho, že se ani nepokouší dotknout se mě, poznávám, že ztrácí půdu pod nohama.

„Christiane, musíš přestat s tou ustavičnou snahou přimět mě k poslušnosti. Vyjádřil ses naprosto jasně už na pláži. A velmi účinně, pokud si vzpomínám.“

Sotva patrně cukne rameny. „Aspoň už si ten vršek nesundáš,“ bručí.

A to má jako ospravedlnit to, co mi udělal? Opírám se do něj nasupeným pohledem. „Nelíbí se mi, když si mě takhle značkuješ. Ne tak moc, každopádně. To je krajní mez!“ seknu po něm.

„A mně se nelíbí, když se na veřejnosti svlékáš. To je zase moje krajní mez,“ zavrčí.

„Ujednáno,“ cedím skrz zatnuté zuby. „Podívej se na mě!“ Stahuju si tílko, abych odhalila horní část svého hrudníku. Christian na mě strnule zírá, jeho pohled ale neopouští můj obličej. Má tak obezřetný a nejistý výraz – není zvyklý vídat mě takhle rozčilenou. Copak to nevidí, co mi provedl? Nechápe, jak absurdně se chová? Mám chuť na něj křičet, ale ovládnou se – nechci na něj tak tlačit. Bůhví, co by to s ním udělalo. Nakonec zamžiká a ve smířlivém gestu rezignovaně zvedá ruce.

„Tak jo,“ řekne chlácholivě. „Už mi to došlo.“

Aleluja!

„To je dobře!“

Zajíždí si rukou do vlasů. „Omlouvám se. Nezlob se na mě, prosím.“

Konečně vypadá trochu kajícně – a ještě ke všemu používá má vlastní slova.

„Někdy se chováš tak nedospěle,“ mručím zatvrzele, ale rozzlobeně už nezním, a on to poznává. Přistupuje ke mně blíž a váhavě zvedá ruku, aby mi zastrčil vlasy za ucho.

„Já vím,“ připouští zvolna. „Ještě se toho musím hodně naučit.“

Na mysli mi vytanou slova doktora Flynnna... *Emocionálně je Christian adolescent, Ano. On toto období života úplně přskočil. Tehdy zaměřil veškerou svou energii na to, aby uspěl ve světě obchodu, a nade vše očekávání to dokázal. A jeho emocionální svět teď musí dozrát.*

To mě trochu obměkčuje.

„To my oba,“ povzdechnu si a opatrně mu kladu ruku na hrud'. Necukne obličejem tak jako dřív, ale cítím z něj napětí. Dlaní překrývá mou ruku a věnuje mi ten svůj plachý úsměv.

„Já se právě naučil, že jste dobrý střelec s dobrou muškou, paní Greyová. To bych si nikdy nepomyslel, jenže já tě vždycky tak nějak podcením. A ty mě pokaždé překvapíš.“

Vytahuju obočí. „Střelbu na terč jsem trénovala s Rayem. Házím a střílím přesně, pane Greyi, a vy uděláte dobře, když si to zapamatujete.“

„Vynasnažím se, paní Greyová, anebo se ujistím, že jsou všechny potenciální projektily přibité a vy nemáte přístup ke zbraní,“ ušklíbne se na mě.

S přimhouřenýma očima mu vracím úšklebek. „Ale já jsem vynalézavá.“

„To teda jsi,“ zašeptá a pouští mou ruku, aby mě objal. Přitahuje si mě do náručí a boří mi nos do vlasů. Taky ho objímám, pevně ho k sobě mačkám a cítím, jak se postupně uvolňuje.

„Je mi odpuštěno?“ zjišťuje tiše.

„A mně?“

Vnímám jeho úsměv. „Tobě ano,“ odpovídá.

„Nápodobně.“

A tak stojíme a držíme se, moje uraženost upadá v zapomnění. On tak nádherně voní, ať už se chová jako puberták, nebo ne. Jak bych mu mohla odolat?

„Máš hlad?“ ptá se po chvíli. Oči mám zavřené a hlavu si opírám o jeho hrud.

„Jo. Ukrutný. Všechna ta... ehm... aktivita... mi dodala tu správnou chuť k jídlu. Ale já nejsem na večeri oblečená.“ Jsem si jistá, že moje tepláky a tílko by v jídelně neprošly.

„Mně se tak líbíš, Anastasie. A kromě toho, tahle loď je na celý týden jenom naše, můžeme se tu oblékat, jak se nám zlíbí. Ber to jako ležerní úterý na Azurovém pobřeží. Stejně jsem myslel, že se najíme tady na palubě.“

„Hmm, to bych ráda.“

Dává mi polibek – je jako upřímná žádost o odpuštění – a pak ruku v ruce bloumáme přídí až tam, kde už na nás čeká gaspacho.

Obsluha nám servíruje *crème brûlée* a diskrétně mizí.

„Proč mi vždycky splétáš vlasy?“ kladu mu otázku čistě ze zvědavosti. Sedíme přes roh u stolu, bližší nohu mám omotanou kolem jedné jeho. Na chvíli se zarazí, když sahá po své dezertní lžičce, a mírně se zachmuří.

„Nechci, aby se ti do něčeho zapletly,“ odpovídá tiše a na okamžik se ztrácí ve svých myšlenkách. „Zvyk, řekl bych,“ dodává. Znovu se zamračí, tentokrát víc, a jeho oči najednou vylétají k těm mým, zorničky má rozšířené náhlým znepokojením.

Ty bláho! Na co si asi vzpomněl? Bude to něco bolestného, vzpomínka na rané dětství, předpokládám. Tohle mu nehodlám připomínat! Nahýbám se k němu a přikládám mu prst na rty.

„Ne,“ zarážím ho. „Na tom nesejde. Nemusím to vědět. Byla jsem jenom zvědavá,“ konejším ho s povzbudivým úsměvem. Jeho pohled je zprvu ostražitý, ale po chvíli se uvolňuje, ta úleva je na něm jasně patrná. Nakláním se a líbám ho do koutku úst.

„Miluju tě,“ vydechnu a on mě obdaří tím srdceryvným plachým úsměvem, při kterém taju. „Vždycky tě budu milovat, Christiane.“

„A já tebe,“ broukne.

„I když jsem neposlušná?“ vyklenu obočí.

„Právě proto, Anastasie,“ zakření se na mě.

Lžičkou prolamuju karamelovou krustu na dezertu a přitom kroutím hlavou. Porozumím vůbec někdy tomuhle muži? Mmm – ten moučník je ale vynikající.

Zatímco číšník odnáší dezertní talířky, Christian sahá po láhvi růžového a dolévá mi sklenku. Kontroluju, jestli už jsme sami, a ptám se ho:

„Cos to měl s tím čuráním?“

„Určitě to chceš vědět?“ pousměje se a oči se mu hříšně zalesknou.

„A ne snad?“ podívám se na něj skrz řasy a usrknu si vína.

„Čím plnější máš močový měchýř, tím intenzivnější je orgasmus, Ano.“

Rudnu. „Aha. Jasně.“ Pane jo, to vysvětluje mnohé.

Směje se na mě až moc vědoucně. Copak budu navěky krok za panem Sexpertizou?

„No. Takže...“ Zoufale se snažím najít záminku ke změně tématu. Christian se nade mnou slituje.

„Co bys chtěla dělat po zbytek večera?“ Naklání hlavu k rameni a předvádí ten svůj poloviční úsměv.

Cokoliv budeš chtít, Christiane. Třeba znovu otestovat právě probranou teorii? Pokrčím rameny.

„Já v tom mám jasno,“ zapřede. Bere si skleničku s vínem, vstává a nabízí mi ruku. „Pojď.“

Chytám se ho a on mě vede do společenské místnosti.

Jeho iPod je připojený k aparatuře na sekretáři. Zapíná ho a vybírá nějakou písničku.

„Zatanči si se mnou.“ Přitahuje si mě do náruče.

„Když na tom trváš.“

„Trvám na tom, paní Greyová.“

Místnost plní tóny táhlé houpavé melodie. Že by latinský rytmus? Christian se s úsměvem na rtech dává do pohybu, doslova si mě podmaňuje, vznáší se se mnou kolem dokola.

Zpívá nám k tomu muž s hlasem jako teplý roztavený karamel. Tu píseň znám, ale nedaří se mi ji zařadit. Christian mě ohýbá do záklonu, až vyjeknu překvapením, ale pak se rozhihňám. Usmívá se, v očích mu tančí jiskřičky humoru. Pak mě zvedá a vzápětí přiměje udělat otočku pod jeho paží.

„Jsi skvělý tanečník,“ hodnotím. „Připadá mi, jako bych sama uměla tancovat.“

Na rtech se mu usídluje takový záhadný úsměv, ale neřekne nic, a já přemítám nad tím, jestli je to proto, že si vybavil ji... paní Robinsonovou, ženu, která ho naučila tančit... a šukat. Už nějakou dobu jsem si na ni nevzpomněla. Christian se o ní od svých narozenin nezminil, a pokud je mi známo, jejich obchodní partnerství skončilo. Přesto musím, ač nerada, připustit, že jako učitelka je vážně dobrá.

Znovu mě zaklání a dává mi letmou pusou.

„Tvoje láska by mi chyběla,“ zabroukám jeden z veršů textu.

„Tvoje láska by mi víc než jen chyběla,“ opáčí a znovu mě zatočí. Potom mi k mému překvapení začíná tichounce zpívat do ucha.

Nahrávka končí a Christian na mě zůstává hledět, pohled má ztmavlý a zároveň jiskrný, veškerý humor je pryč, a já najednou sotva popadám dech.

„Půjdeš se mnou do postele?“ vydechne tak procítěně, až se mi z toho sevře srdce.

Christiane, měl jsi mě jistou, už když jsem řekla Ano – před dvěma a půl týdny. Ale já vím, že je to způsob, jakým se mi omlouvá a jakým se přesvědčuje, že je mezi námi po té hádce všechno v pořádku.

Když se probouzím, kulatými okénky už do kajuty proniká slunce a voda hází prasátka na strop. Christiana nikde nevidím. S malým úsměvem se protahuju. Hmm... šukání za trest následované milováním na udobřenou bych klidně brala každý den. Jen žasnu nad tím, jaké to je, líhat se dvěma rozdílnými muži – s rozhněvaným Christianem, a pak s tím druhým, sladkým, dovol-mi-abych-si-tě-usmířil-jakkoliv-budu-moct. Je to celkem ošemetné, chtít se rozhodnout, kterého z nich mám radši.

Vstávám a odcházím do koupelny. Otevírám dveře a uvnitř nacházím Christiana, jak se holí, celý nahý, až na ručník ovinutý kolem boků. Otáčí se a věnuje mi zářivý úsměv, nezdá se ani v nejmenším zaskočený mým vpádem. Zjistila jsem, že Christian nikdy nezamyká dveře, pokud je jedinou osobou v místnosti... jeho pohnutky jsou zneklidňující a já se jimi teď nechci zabývat.

„Dobré ráno, paní Greyová,“ pozdraví mě usměvavě. Dobrá nálada z něj doslova sálá.

„Dobré ráno i vám,“ zakřením se na něj a dál sleduju, jak se holí. Miluju to. Teď zvedá bradu a dlouhými rozhodnými tahy přejíždí žiletkou pod ní. A já se přistihuju u toho, jak nevědomky napodobuju jeho pohyby. Přetahuju horní ret přes zuby, přesně jako on, když se holí pod nosem. Otáčí se a culí se na mě, polovinu tváře má stále pokrytou pěnou na holení.

„Bavíš se dobře?“ ptá se.

Ach, Christiane, vydržela bych se na tebe dívat celé hodiny. „Je to jedno z mých nejoblíbenějších představení,“ přiznávám a on

se naklání, aby mi vlepil rychlou pusou, přičemž mi obtiskne pěnu na tvář.

„Měl bych ti to snad udělat znovu?“ zašeptá šibalsky a zvedá ruku s holicím strojkem.

Našpulím se na něj. „Ne,“ zabručím a předstírám uraženost. „Příště radši použiju vosk.“ Vzpomínám si na Christianovo vytržení, když v Londýně zjistil, že jsem si, zatímco odešel na jednu ze schůzek, čistě ze zvědavosti oholila celý klín. A přirozeně jsem to neprovedla k naprosté spokojenosti pana Náročného...

„Co sis to proboha udělala?“ vyjekne Christian. Nedokáže skrýt konsternované pobavení. Zvedá se do sedu v posteli našeho apartmá v hotelu Browns poblíž Piccadilly, rozsvěcí lampičku a zapichuje do mě překvapený pohled, rty zformované do užaslého O. Musí být něco kolem půlnoci. V obličejí získávám barvu srovnatelnou s barvou povlečení v herně a snažím se stáhnout si saténovou košilku tak, aby to neviděl. Hrábnutím ruky mě zaráží.

„Ano!“

„Já... ehm... se oholila.“

„To vidím! Ale proč?“ směje se od ucha k uchu.

Ukrývám si obličej v dlaních. Proč se tak stydím?

„No tak,“ broukne a odtahuje mi ruce stranou. „Neschovávej se.“ Kouše si ret, aby se nesmál. „Tak mi to řekni. Proč?“ V očích mu tančí jiskřičky pobavení. Co je na tom směšného?

„Přestaň se mi posmívat.“

„Já se ti neposmívám. Promiň. Jen mám... radost,“ řekne.

„Aha...“

„Tak povídej. Proč?“

Zhluboka se nadechnu. „Dnes ráno, když jsi odešel na to jednání, šla jsem se osprchovat a nějak jsem si vybavila ta tvoje pravidla.“

Jen zamrká. Rozjařenost z jeho výrazu se někam vytratila, teď mě sleduje spíš obezřetně.

„Jedno po druhém jsem si je procházela a vzpomínala, jak na mě dřív působila. A když jsem se dostala k salonu krásy, napadlo mě... že je to něco, co by ti udělalo radost. Na vosk jsem ale neměla dost odvahy,“ můj hlas postupně slábne až do šepotu.

„Teda, Ano,“ vydechne. Nakloní se a něžně mě políbí. „Ty jsi úžasná,“ šeptá mi do rtů a dál mě líbá a svírá mi hlavu v dlaních.

Oba už jsme pěkně zadýchaní, když se nakonec zvedá a opírá o loket. Do očí se mu vrací rozpustilost.

„Myslím, že bych měl provést zevrubnou kontrolu vaší vlastnoruční práce, paní Greyová.“

„Cože? Ne.“ *To si snad dělá...?!* Zakrývám se, abych si chránila své nedávno vymýcené místečko.

„Žádný že ne, Anastasie.“ Popadá mě za ruce a páčí mi je do stran, mrskne sebou tak, že se mi ocitá mezi nohama a ruce mi špendlí k posteli. Zároveň na mě vrhá pohled, který by mohl zažehnout suchý troud, ale dřív než mě jím dočista spálí, sehne se a vydá se svými rty na jižní pouť, dolů po mém nahém břiše a vstříc mému rozkroku. Zazmítám se pod ním, ale pak se pomalu smírůju se svým osudem.

„Ale, ale, copak to tu máme?“ Christian mě zlehka líbá tam, kde jsem až do dnešního rána měla chloupky – potom se o mě otře pichlavou bradou.

„Ah!“ vyjeknu. *Páni... jsem tak citlivá.*

Christianovy oči se zvedají k mým, ty jeho jsou plné hříšné touhy. „Zdá se, že jsi tady kousek vynechala,“ poznamená a zase o kousek níž mě zlehka zatahá.

„A sakra,“ zakleju a doufám, že tím jeho všetečný průzkum utnu.

„Mám nápad.“ Nahý vyskakuje z postele a hrne se do koupelny.

Pro všechno na světě, co tam dělá? Za pár okamžiků se vrací, nese sklenici s vodou, kelímek, moji žiletku, jeho holicí štětku, pěnu a ručník. Vodu, štětku, pěnu a holítko pokládá na noční stolek. Pak na mě upře významný pohled a pozvedne ten ručník, co má v ruce.

To ne! Mé podvědomí necitlivě odkládá Sebrané spisy Charlese Dickense, vyskakuje z ušáku a zaráží si ruce v bok.

„Ne. Ne. Ne,“ protestuju přiškrceně.

„Paní Greyová, když už se něco dělá, mělo by se to udělat pořádně. Zvedni ty boky.“ V jeho očích se odehrává letní bouřka.

„Christiane! Ty mě holit nebudeš.“

Naklání hlavu ke straně. „Pročpak by ne?“

Cítím, jak mě polévá červená... copak to není zřejmé? „Protože... je to příliš...“

„Intimní?“ zaseptá. „Pro intimní chvíli s tebou bych vraždil, Ano – to přece víš. Po všem, co už jsme spolu dělali, na mě teď nechod s ostýchavostí. Kromě toho, znám tuhle část tvého těla líp než ty.“

Cívím na něj se spadlou bradou – ta arogance... Teda, má pravdu – ale i tak. „Prostě to je špatný!“ Zním tak upjatě a navíc kňourám.

„Není na tom nic špatného – je to vzrušující.“

Tak vzrušující? Opravdu? „Tohle tě vzrušuje?“ Nějak nedokážu potlačit ohromení.

Odfrkne si. „A co bys řekla?“ ukáže očima dolů. „Chci tě oholit,“ vydechne pak.

Ach jo. Čert to vem. Lehám si na záda a přehazuju si předloktí přes obličej, abych se na to nemusela dívat.

„Tak do toho, když ti to udělá radost. Ty jsi tak zvrhlý, Christiane,“ dodávám, když zvedám boky a on mi pod ně podsouvá ten ručník. Dává mi pusku na vnitřní stranu stehna.

„Eh, bejby, to máš teda recht.“

Spíš slyším, než vidím šplouchnutí vody, jak ponoří štětku do sklenice. Pak s ní jemně zakrouží v kelímku. Postel se mírně zhoupne, když si na ni kleká, potom mě bere za levý kotník a rozevívá mi nohy. „Teď bych tě nejradši spoutal,“ zavrnl.

„Slibuju, že budu držet.“

„Tak dobře.“

Když mi přejede napěněnými štětinkami po stydké kosti, zalapám po dechu. Je to teplé. Voda ve sklenici musí být horká. Trochu se zavrtím. Šimrá to... ale příjemně.

„Drž,“ napomíná mě Christian a znovu na mě nanáší pěnu. „Nebo tě *fakt* spoutám,“ hrozí mi ponuře a mně slastně zatrne podél páteře.

„Už jsi to někdy dělal?“ ptám se nejistě, když sahá po holení.

„Ne.“

„Aha. To je dobře,“ usměju se.

„Další premiéra, paní Greyová.“

„Hmm. Mám ráda premiéry.“

„Já taky. Tak jdeme na to.“ A s citem, který mi vyrazí dech, poprvé přejíždí břitem po mé zcitlivělé pokožce.

„Nehýbej se,“ vydechne nepřítomně a já díky tomu poznávám, že se urputně soustředí.

Trvá to jen pár minut, než sáhne po ručníku a otře do něj zbytky pěny.

„Tak – teď je to lepší,“ hodnotí zamyšleně a já konečně zvedám ruku, abych se na něj podívala, právě když si sedá, aby se jal obdivovat své dílo.

„Jsi spokojený?“ ptám se nakřáple.

„Velmi.“ Zvedá rty do hříšného úsměvu a pomalu do mě zasouvá jeden prst.

„Uznej, že to byla sranda,“ dobírá si mě s rozjařeným pohledem.

„Pro tebe možná.“ Pokouším se, aby to znělo pohoršeně – jenže on má pravdu... Opravdu to bylo... vzrušující.

„Pokud si vzpomínám, tak důsledky toho činu byly velmi uspokojivé.“ Christian se otáčí, aby se doholil, a já prudce klopím pohled ke svým prstům. Ano, to vskutku byly. Ve snu by mě nenapadlo, že bez chloupků je to o tolik jiné.

„Ale no tak, jenom tě zlobím. Dělal jsem jen to, co by měli muži beznadějně zamilovaní do svých žen dělat, nemyslíš?“ Nadzvedává mi bradu a pozorně se na mě dívá, jeho oči jsou najednou plně obav, jak se snaží odhadnout, co se mi honí hlavou.

Hmm... nadešel čas odplaty.

„Sedni si,“ přikazuju mu tiše.

Nechápavě zamrká. Jemně ho tlačím koupelnou směrem k osamělé bílé stoličce. Dosedá na ni a vrhá na mě zmatený pohled. A já mu беру z ruky holení.

„Ano...“ varuje mě, když mu dojde, co mám za lubem. Ohýbám se a dávám mu polibek.

„Zakloň hlavu,“ zašeptám.

Zaváhá.

„Zub za zub, pane Greyi.“

Ostražitě si mě měří v pobavené nevěře. „Víš vůbec, co děláš?“ ujišťuje se zastřeným hlasem. Schválně pomalu vrtím hlavou a snažím se tvářit tak vážně, jak to jen jde. S krátkým potřesením hlavou zavírá oči, potom ji odevzdaně zaklání.

No teda! On mě fakt nechá, abych ho oholila. Má vnitřní bohyně si propíná a protahuje ruce, s prsty vzájemně propletenými a dlaněmi vytočenými ven se na to rozcvičuje. Nejistě mu zajíždím prsty do ještě vlhkých vlasů na čele a pevně je sevřu, abych si ho za ně přidržela. Christian křečovitě tiskne víčka, dýchá skrz pootevřené rty. Velice jemně mu přikládám brit ke krku, stou-

pám jím vzhůru k bradě a tvořím v pění na jeho kůži cestičku. Úlevně vydechne.

„Copak sis myslel, že ti ublížím?“

„Nikdy nevím, co se chystáš udělat, Ano. Ale tohle jsem si nemyslel – teda, že bys mi ublížila úmyslně.“

Znovu mu přejíždím strojkem po krku a tak rozšiřuju pruh holé kůže v pění.

„Úmyslně bych ti nikdy neublížila, Christiane.“

Otevírá oči a ovíjí kolem mě paže a já mu dalším lehkým tahem sjíždím po skrání pod kotletou.

„Já vím,“ řekne a nastavuje tvář tak, abych mu mohla doholit ten zbytek. Ještě dva pohyby a jsem hotová.

„A je to, a ani kapka krve nazmar,“ zubím se pyšně.

Sune mi dlaň vzhůru po noze, až mi vyhrne košilku, a stahuje si mě obkročmo na klín. Zapírám se mu rukama o nadloktí. Je opravdu pořádně svalnatý.

„Můžu tě dnes někam vzít?“

„My se snad nebudeme opalovat?“ jízlivě pozvedám obočí.

Nervózně si navlhčí rty. „Ne. Dnes ne. Myslel jsem, že ti to tak bude vyhovovat.“

„No, když už sis mě tak označkoval, a tím mi to vlastně zatrhнул, tak jo, proč ne?“

Moudře se rozhoduje ignorovat můj kousavý tón. „Je to kus cesty, ale podle toho, co jsem o tom četl, to stojí za návštěvu. I táta mi to doporučil. Je to malá vesnička, Saint Paul de Vence. Je v ní pár galerií. Myslel jsem, že bychom tam mohli vybrat nějaké obrazy nebo sochy do nového domu, pokud se nám tam bude něco líbit.“

No to mě podrž. Zakláním se a vrhám na něj překvapený pohled. Umění... on chce nakupovat umělecké výtvořy. Jak bych já mohla nakupovat umění?

„Co je?“ diví se.

„Já o umění nic nevím, Christiane.“

S pokrčením ramen se na mě shovívavě usměje. „Prostě koupí-me to, co se nám bude líbit. Nebude to žádná investice.“

Investice? Ježíši.

„Co?“ zopakuje.

Zavrtím hlavou.

„Podívej, já vím, že jsme teprve před pár dny dostali návrhy od architektky – ale za kouknutí nic nedáme, a to městečko je starobylé, středověké.“

Jo, ta architektka. Proč mi ji musí připomínat? Elliotovu dobrou kamarádku, Giu Matteovou, která dělala i na Christianově chatě v Aspenu. Během našich schůzek se na Christiana lepila jako klíšť.

„Co zas?“ zvyšuje hlas. Znovu zavrtím hlavou. „Tak mi to řekni,“ trvá na svém.

Jak bych mu asi mohla říct, že nemám Giu ráda. Moje antipatie jsou čistě iracionální. Nechci se stavět do role žárlivé manželky.

„Snad se na mě ještě pořád nezlobíš kvůli tomu včerejšku?“ povzdychne si a přitulí se obličejem mezi má řádra.

„Ne. Jenom mám hlad,“ zamlouvám to, plně si vědoma, že tím zbořím koncept jeho výsledku.

„Tak proč něco neřekneš?“ Sundává si mě z klína a sám se zvedá.

Saint Paul de Vence je středověká opevněná vesnice na vrcholu kopce. Jedno z nejmalebnějších míst, co jsem kdy viděla. Couráme se s Christianem, bok po boku, křivolakými dlážděnými uličkami, ruku mám zastrčenou v zadní kapse jeho šortek. Taylor a buď Gaston, nebo Philippe – nedokážu je rozeznat – nás následují. Procházíme podél náměstí stíněného stromy, kde tři starší muži, z nichž jeden má na hlavě tradiční baret namísto klobouku, hrají pétanque. Je tu celkem dost turistů, ale já jsem schovaná pod Christianovou paží a cítím se dobře. Je toho tady tolik k vidění: úzké uličky a prů-

chody vedoucí na dvorky, jimž vévodí propracované fontány; starověké i moderní sochy a fascinující malé butiky a obchůdky.

V první galerii Christian zatěká pohledem k erotickým fotografiím, které se ocitají v našem zorném poli, mezi rty přitom jemně vsaje nožičku leteckých zrcadlovek. Obrázky jsou prací Florence D'Elleové – znázorňují nahé ženy v různých pózách.

„Po něčem takovém jsem zrovna netoužila,“ zabručím nesouhlasně. Připomínají mi tu krabici s fotografiemi, kterou jsem našla v jeho šatně... v naší šatně. Zajímalo by mě, jestli je opravdu zničil.

„Ani já ne,“ konstatuje a zakření se na mě. Bere mě za ruku a vede k další výloze. Nepřítomně se zamýšlím nad tím, jestli bych mu nakonec neměla dovolit, aby mě fotil. Má vnitřní bohyně zuřivě kývá na souhlas.

Za další výlohou jsou umístěny obrázky malířky, která se specializuje na figurativní umění – ovoce a zelenina v detailu a vyvedené v nádherně bohatých barvách.

„Tyhle se mi líbí,“ ukazuju na tři obrázky paprik. „Připomínají mi, jak jsi u mě krájel tu zeleninu,“ uchichtnu se.

Christian zkroutí rty, když se marně snaží potlačit smích.

„Já myslím, že jsem se toho úkolu zhostil celkem zdatně,“ poznamenává nedůtklivě. „Tak jsem byl trochu pomalý, no. A navíc,“ přitahuje si mě do náruče, „jsi mě rozptylovala. Kam bys je umístila?“

„Koho?“ Christian se mi právě obličejem přitulil až k uchu.

„Ty obrázky – kde bys je chtěla?“ Kouše mě do lalůčku a já to vnímám až ve slabinách.

„V kuchyni,“ hlesnu.

„Hmm. Hezká představa, paní Greyová.“

Zaostruju zrak na cenovku. Pět tisíc eur. *U všech svatých!*

„Jsou strašně drahé!“ zajíknu se.

„No a?“ opáčí a dál se věnuje mému uchu. „Zvykej si na to, Ano.“ Pouští mě a uvolněně kráčí k pultu, za kterým stojí mladá žena celá

v bílém a zírá na něj s otevřenou pusou. Mám chuť protočit oči, ale místo toho se znovu zadívám na ty obrázky. Pět tisíc eur... jezkovy zraky.

Dali jsme si oběd a teď ho trávíme u kafe v hotelu Saint Paul. Výhled na okolní krajinu mi bere dech. Vinice a pole slunečnic tvoří v rovině pod námi jakousi mozaiku, proloženou tu a tam nějakým tím úhledným francouzským venkovským stavením. Je tak krásný a křišťálově průzračný den, že vidíme až k moři, které se matně leskne na obzoru. Christian mě vytrhává ze zasnění.

„Ptala ses, proč ti zaplétám vlasy,“ začíná tiše. Tón jeho hlasu je alarmující. A tváří se... provinile.

„Jo, ptala.“ *Sakra.*

„Ta závislačka mě nechávala, abych si s těmi jejími hrál. Teda myslím. Nevím, jestli je to vzpomínka, nebo jen sen.“

Do háje! On mluví o svý pravý mámě.

Dívá se na mě, jeho výraz je absolutně nečitelný. A já mám srdce až v krku. Jak mám asi na něco takového zareagovat?

„Líbí se mi, když si hraješ s mými vlasy,“ řeknu váhavě.

Jeho pohled znejistí. „Opravdu?“

„Opravdu.“ Je to pravda. Natahuju se pro jeho ruku. „Já myslím, že jsi svou biologickou mámu miloval, Christiane.“ Oči se mu rozšiřují, ale působí netečně. Nic neříká.

Do háje. Nezašla jsem příliš daleko? Tak přece promluv, Stíne – prosím. Ale on mlčí jako zařezaný, upírá na mě ty bezedné šedé hlubiny a ticho mezi námi narůstá do monstrózních rozměrů. Vypadá tak ztracený.

Shlédne dolů k mé ruce, která spočívá na té jeho, a nepatrně svraští obočí.

„Řekni něco,“ zašeptám, protože už to ticho nemůžu vystát.

Zavrtí hlavou a dlouze vydechne.

„Pojďme už.“ Vyvléká se mi z dlaně a zvedá se. Jeho výraz zůstává přísně střežený. Zašla jsem snad příliš daleko? Nemám zdání. Srdce mi propadá hrudním košem až na dno žaludku; netuším, jestli bych měla zkusit zavést řeč na něco jiného, nebo to prostě nechat být. Rozhoduju se pro tu druhou možnost a poslušně ho následuju ven z restaurace.

V hezké úzké uličce mě bere za ruku.

„Kam bys teď chtěla jít?“

On mluví! A nezlobí se na mě – díkybohu. Vydechnu úlevou a pokrčím rameny. „Úplně mi stačí, že se mnou mluvíš.“

„Ty víš, že se o tom svinstvu nerad bavím. Je to pryč. Konec,“ říká tiše.

Ne, Christiane, to si jenom myslíš. To pomyšlení mě rozesmutní a snad poprvé mě napadá, jestli to vůbec někdy skončí. Nejspíš ne, už navždycky si s sebou ponese svých padesát stínů... mých padesát Stínů. A chtěla bych ho vůbec měnit? Ne, nechtěla – jen do té míry, aby se cítil milovaný. Opatrně k němu vzhlédnu. Je tak krásný – dokonce úchvatný – a je *můj*. A není to jenom kouzlo jeho tolik pohledného obličej a skvělá postava, co mě tak fascinuje. Spíš mě přitahuje to, co se ukrývá pod tou dokonalou skořápkou, něco, co si mě podmaňuje na všech úrovních... jeho křehká, poraněná duše.

Seshora na mě vrhá ten svůj pohled, napůl pobavený, napůl ostražitý, celý žhavý. Pak si mě schová pod křídlo a společně si razíme cestu skrz davy turistů až k místu, na kterém jedno z identických dvojčat zaparkovalo prostorné audi. Nechávám svou ruku vklouznout do zadní kapsy Christianových šortek, celá šťastná, že se na mě kvůli té domněnce nezlobí... ale stejně – které čtyřleté dítě nemiluje svou mámu, ať už je jakkoliv špatná? Ztěžka si povzdychnu a přitisknu se k němu ještě víc. Víím, že je nám tím bodyguardů v patách, a mimoděk mě napadá, jestli vůbec jedli.

Christian se zastavuje před malým butikem s exkluzivními šperky. Zadívá se do výlohy, pak na mě. Bere mě za volnou ruku, přežijí dí palcem po blednoucí podlitině na zápěstí, kterou tam zanechala pouta, a soustředěně si ji prohlíží.

„Nebolí mě to,“ ujišťuju ho rychle.

Natáčí se tak, aby uvolnil mou druhou ruku ze své kapsy. Taky ji sevře v dlani a jemně ji obrací a zkoumá. Zarudlý pruh mé kůže překrývají platinové hodinky Omega, které mi věnoval u snídaně to první ráno, co jsme spolu trávili v Londýně. Věnování, které je na nich vyryté, mě ještě nepřestalo dojímat:

*Anastasié
Jsi pro mě všechno
Má láska, můj život
Christian*

Navzdory všemu, celé té jeho dojebanosti, dokáže být můj manžel tak romantický. Zadívám se dolů na matné otisky pout na svém zápěstí. Na druhou stranu umí být někdy i surový. Pouští mou levačku, prsty mi zvedá bradu a pečlivě studuje můj výraz, oči doširoka otevřené a ustarané.

„Nebolí to,“ opakuju. Přitahuje si mou ruku ke rtům a dává mi měkký omluvný polibek na vnitřní stranu zápěstí.

„Pojď,“ vyzývá mě a vede do obchodu.

„Ukaž.“ Christian mi přidržuje otevřený platinový, jemně zdobený náramek, za který právě zaplatil. Je opravdu nádherný, propracovaný do nejmenšího detailu; s jemnou rytinkou ve tvaru drobných abstraktních kvítků s malými diamanty v jejich středu. Připevňuje mi ho na zápěstí. Je široký, taková jakoby manžeta, a tak mi překrývá podlitiny. *A taky stál zhruba třicet tisíc eur*, aspoň myslím – ne-

dokázala jsem totiž tak přesně sledovat francouzskou konverzaci, kterou Christian vedl s prodavačkou. V životě jsem na sobě neměla nic tak drahého.

„Tak, teď je to lepší,“ zamumlá.

„Lepší?“ hlesnu a zvednu pohled do jeho jasných očí, plně si vědoma toho, že ta vyzáblá prodavačka na nás zírá s žárlivým a zamítavým výrazem v obličeji.

„Ty víš proč,“ oduší Christian nejistě.

„Já to nepotřebuju.“ Zatřepu zápěstím, až se mi na něm náramek protočí. Odpolední světlo pronikající do butiku výlohou se odrazí od platiny a diamantů a rozhodí po celém obchodě malé duhové odlesky.

„Ale já jo,“ pronásí s naléhavou upřímností.

Proč? Proč něco takového potřebuje? Má snad výčitky? Kvůli čemu? Kvůli těm modřinám? Kvůli své mámě? Kvůli tomu, že se mi nesevěřil? *Můj ty Stíne.*

„Ne, Christiane, to teda nepotřebuješ. Už jsi mi toho dal tolik: kouzelné líbánky, Londýn, Paříž, Azurové pobřeží... sebe. Jsem ta nejšťastnější ženská,“ šeptám a jeho výraz se konečně uvolňuje.

„Ne, Anastasie, to já jsem ten nejšťastnější chlap.“

„Děkuju.“ Zvedám se na špičky, ovijím mu paže kolem krku a líbám ho... ne proto, že mi dal ten náramek, ale proto, že mi dal sebe.

I tak je zamlklý, když se ocitáme zpátky v autě. Hledí ven na oslnivá pole slunečnic. Jejich květy se otáčí za odpoledním sluncem, v jehož svitu se koupou. Jedno z dvojčat – myslím, že Gaston – řídí a Taylor sedí vpředu vedle něj. Christiana očividně něco trápí. Beru ho za ruku a povzbudivě ji stisknu. Otáčí se na mě, pak se vyvléká z mého sevření a natahuje se, aby mi místo toho položil dlaň na koleno. Mám na sobě krátkou nabíranou modrobílou sukni a modré vypasované tričko bez rukávů. Christian jakoby zaváhá a já nevím,

jestli se v dalším okamžiku vydá po mé noze vzhůru, nebo dolů. V důsledku lehkého dotyku jeho prstů jsem napjatá očekáváním, dech se mi úží. *Co asi udělá?* Pohne rukou směrem dolů a najednou mě chytá za kotník a přitahuje si mou nohu na klín. Natáčím se, takže k němu sedím čelem.

„Tu druhou chci taky.“

Nervózně střelím očima po Taylorovi a Gastonovi, kteří odhodlaně sledují silnici vpředu, a váhavě zvedám do Christianova klína i druhou nohu. S naprosto chladným pohledem sáhne po tlačítku umístěném na svých dveřích a stiskne ho. Přímo před námi se začíná vysouvat lehce tónovaná zástěna a za deset sekund už máme solidní soukromí. Páni... už je jasné, proč je tohle auto vzadu tak prostorné.

„Chci se ti podívat na kotníky,“ nabízí mi tiše na vysvětlenou. Z jeho pohledu najednou číší úzkost. On chce vidět ty modřiny od pout? *To snad...* A to jsem si myslela, že si užijeme nějakou legraci. Jestli tam nějaké modřiny mám, skrývají se pod pásky sandálů. Nepamatuju si, že bych tam nějaké dnes ráno viděla. Velice jemně mi palcem obtáhne konturu pravého nártu a já se zavrtím. Všimám si úsměvu, který mu přitom pohrává na rtech. Zručně mi rozepíná pásek jedné boty a jeho úsměv při konfrontaci s tmavším pásem na mé kůži povadá.

„Nebolí,“ brouknu. Krátce se na mě zadívá, tváří se posmutněle, rty pevně stažené. Jednou kývne, jako že mi věří, zatímco já ten sandál setřásám a nechávám ho spadnout na podlahu. Jenže Christian už mě nevnímá. Je opět nesoustředěný a zahloubaný, mechanicky mě hladí po noze a znovu se otáčí k oknu, ze kterého upírá zamyšlený pohled.

„No tak. Cos čekal?“ vydechnu měkce. Letmo se na mě podívá a zaraženě pokrčí rameny.

„Nečekal jsem, že se budu při pohledu na ty modřiny cítit zrovna takhle,“ pronáší tiše.

Prosím? Jednu chvíli je zamlklý a druhou vstřícný? To je tak... *typické!* Jak s ním mám asi držet krok?

„A jak se teda cítíš?“ ptám se mírně.

Zpřímá se mi podívá do očí, z těch jeho sálá bezútěšnost. „Nepříjemně,“ zamručí.

To ne! Odepínám si pás a přisunuju se k němu blíž, nohy si nechávám na jeho klíně. Mám chuť mu na něj vylézt celá a obejmout ho, a taky bych to udělala, kdyby vpředu seděl jenom Taylor. Jenže vědomí, že je tam i Gaston, mě zaráží, a to navzdory té skleničce, co mám v sobě. Kéž by byla větší tma. Aspoň ho беру za obě ruce.

„Jsou to ty cucfleky, co se mi nelíbí,“ šeptám. „Všechno ostatní... co jsi dělal,“ snižuju hlas ještě víc, „s těmi pouty, to se mi líbilo. Teda, víc než jen líbilo. Bylo to úžasný. Můžeš mi to klidně udělat znovu.“

Trochu si poposedne. „Říkáš úžasný, jo?“ Má vnitřní bohyně zaujatě zvedá oči od Jackie Collinsové.

„Přesně tak,“ uculím se. Vmáčknu nohy do jeho čím dál pevnějšího rozkroku a spíš vidím, než slyším, jak do sebe pootevřenými ústy prudce vtahuje vzduch.

„Opravdu byste měla mít zapnutý pás, paní Greyová,“ upozorní mě zhruble, načež ho sevřu mezi chodidly. Vydechne a s tmavnoucím pohledem mi varovně chňapne po kotníku. Chce snad, abych přestala? Nebo pokračovala? Vtom se zarazí, z kapsy loví všudypřítomný BlackBerry, aby přijal hovor, a pohledem kontroluje hodinky. Vrásky na čele se mu prohlubují o něco víc.

„Barney?“ vyštěkne.

Sakra. Už zase nás ruší práce. Pokouším se mu sundat nohu z klína, ale on zesiluje sevření kolem mého kotníku.

„Ve výpočetním středisku?“ pokračuje nevěřičně. „Aktivovalo to protipožární systém?“

Požár?! Stahuju z něj tu nohu – tentokrát mě pouští. Sedám si zpátky na své místo, zapínám si pás a nervózně si pohrávám s ná-

ramkem za bůhvíkolik eur. Christian znovu mačká tlačítko na ruční opěrce svých dveří a dělicí sklo sjíždí dolů.

„Někdo zraněný? A škody? Aha... Kdy?“ Christian se zase dívá na hodinky, pak si pročísne vlasy. „Ne. Ani hasiče, ani policii. Teď ještě ne.“

No ty bláho! Oheň? V budově Christianovy kanceláře? Sleduju ho s otevřenou pusou a v hlavě mi bzučí jako v úlu. Taylor se natáčí, aby slyšel, co Christian říká.

„To udělal? Dobře... Fajn. Chci podrobnou zprávu o škodách. A kompletní soupis všech osob, co tam měly přístup v posledních pěti dnech, včetně úklidové služby... Sežeňte Andreu, ať mi zavolá ... Jo, vypadá to, že je argon stejně účinný – je vážně k nezaplacení.“

Zpráva o škodách? Argon? To slovo ve mně vyvolává jen vzdálenou vzpomínku na hodiny chemie – prvek periodické soustavy, aspoň myslím.

„Uvědomuju si, že je brzy... Pošlete mi e-mail do dvou hodin... Ne, potřebuju být v obraze. Děkuju za zavolání.“ Christian to pokládá a vzápětí vytáčí na BlackBerry další číslo.

„Welchi... Dobře... Kdy?“ Christian se ještě jednou dívá na hodinky. „Za hodinu ... Ano ... Nepřetržitě ... A ukládejte to někam mimo ... Dobře.“ Zavěšuje.

„Philippe, potřebuju být do hodiny na lodi.“

„*Monsieur.*“

Sakra, je to Philippe, ne Gaston. Naše auto vyráží kupředu.

Christian na mě vrhá neidentifikovatelný pohled.

„Stalo se někomu něco?“ ptám se ho tence.

Zavrtí hlavou. „Jen velmi malé škody.“ Natahuje se pro mou ruku, bere mě za ni a povzbudivě ji tiskne. „Nezatěžuj se tím. Můj tým už to řeší.“ A v tu ránu je zpátky na koni – výkonný ředitel v celé své nadřazenosti a sebekázni, ani v nejmenším rozrušený.

„Kde teda hořelo?“

„Ve výpočetním středisku.“

„V Grey House?“

„Jo.“

Jeho odpovědi jsou úsečné, takže je jasné, že se o tom nechce bavit.

„Jak to, že byly škody malé?“

„Výpočetní středisko je vybavené nejmodernějším protipožárním systémem.“

No jasně že ano.

„Prosím, Ano – nedělej si s tím starosti.“

„Nedělám,“ zalžu.

„Nevíme jistě, jestli to bylo žhářství,“ vyslovuje nahlas domněnku, která se zatíná přímo do srdce mého strachu. Ruka mi sama vystřelí ke krku staženému obavou. Nejdřív Charlie Tango a teď tohle?

Co se stane příště?

Kapitola 4

Nemám stání. Christian je zalezlý v pracovně na palubě lodi už víc než hodinu. Zkoušela jsem si číst, dívat se na televizi, opalovat se – úplně oblečená! –, ale nedokážu se uvolnit... nedokážu se zbavit toho vlezlého neklidu. Převlékám se do šortek a trička, sundávám si ten absurdně drahý náramek a vydávám se najít Taylora.

„Paní Greyová,“ vzhledne vylekaně od románu Anthonyho Burgesse. Sedí v malém salonku před Christianovou pracovnou.

„Ráda bych si zašla na nákupy.“

„Jistě, madam,“ řekne a vstává.

„Chtěla bych jet na skútru.“

Lehce mu povoluje brada. „Ehm.“ Mračí se a marně hledá, co by na to řekl.

„Nechci s tím obtěžovat Christiana.“

Potlačuje zafunění. „Paní Greyová... uhm... myslím, že by se to panu Greyovi moc nelíbilo – a já bych si moc rád udržel práci.“

No to snad ne! Mám chuť na něj protočit oči, ale místo toho je přivřu, ztěžka si povzdychnu a nasazuju výraz, o kterém si myslím, že jasně vyjadřuje mou pohoršenou frustraci nad tím, že

nejsem pánem svého vlastního osudu. Na druhou stranu nechci, aby se Christian na Taylora zlobil – nebo na mě, když už jsem u toho. Rozhodně procházím kolem něj, ťukám na dveře pracovní a vstupuju dovnitř.

Christian telefonuje, opírá se přitom zády o mahagonový stůl. Zvedá ke mně oči. „Vydržte chvilku, Andreo,“ poznamenává vážně do telefonu. Pak se s výrazem zdvořilého očekávání obrací ke mně. Kruci, proč mám dojem, jako bych právě vešla do ředitelny? Vždyť mi tenhle chlap včera nasadil pouta. Ale já nedovolím, aby mi naháněl strach, vždyť je to můj manžel, zatraceně. S vyztuženými rameny se na něj uvolněně usměju:

„Jdu nakupovat. Beru si s sebou ochranku.“

„Jasně, vem si jedno z dvojčat a taky Taylora,“ instruuje mě. A já najednou vím, že ať už se děje cokoliv, je to vážné, protože se mě na nic dalšího nevyptává. S pohledem ukotveným v jeho očích zůstávám stát, přemítám, jestli bych mu mohla nějak pomoci.

„Ještě něco?“ ptá se mě. On chce, abych už byla pryč. Sakra.

„Nepotřebuješ něco?“ zajímám se. Usměje se tím plachým úsměvem.

„Ne, bejby, všechno mám,“ ujišťuje mě. „Personál se o mě postará.“

„Tak jo.“ Chtěla bych ho políbit. Kčertu – vždyť je to můj manžel. Odhodlaně k němu přistupuju a k jeho překvapení mu dávám polibek.

„Andreo, ještě vám zavolám,“ zamručí. Pokládá BlackBerry na stůl za sebe, přitahuje si mě do náruče a hladově se mi vrhá na rty. Když mě pouští, jsem bez dechu. Jeho oči jsou temné a plné touhy.

„Rozptyluješ mě. Tohle musím vyřídit, abych se mohl vrátit k líbánkám.“ Ukazováčkem vyznačuje konturu mé tváře a svírá mi bradu, zvedá mi za ni hlavu.

„Tak dobře. Omlouvám se.“

„Prosím, neomlouvejte se, paní Greyová. Mně se vaše rozptylování líbí.“ Líbne mě do koutku úst. „Jdi a něco utrať,“ vydechne a propouští mě.

„Rozkaz,“ uculím se na něj cestou z pracovny. Mé podvědomí kroutí hlavou a přísně špulí rty. *Nějak jsi mu neřekla, že jedeš na tom skútru*, oboří se na mě přeskakujícím hlasem. Ignoruju ho... *Skřeta jednoho*.

Taylor na mě trpělivě čeká.

„Tak, na velitelství je to vyřízené... můžeme jet?“ usměju se na něj a snažím se ve svém hlase potlačit sarkasmus. Taylorovi uje-de uznalý úsměv.

„Paní Greyová, až po vás.“

Taylor mi trpělivě vysvětluje, k čemu slouží všechny ty kontrolky a jak se skútr řídí. Vyzařuje z něj klidná, přirozená autorita – je to dobrý učitel. Nacházíme se v motorovém člunu, pohupujícím se na vlnách pleskajících do pokojných přístavních vod hned vedle *Fair Lady*. Zároveň nás sleduje Gaston, jehož výraz zůstává ukrytý za slunečními brýlemi. U řízení člunu stojí další člen posádky. Ježkovy zraky – zaměstnávám tři lidi jenom proto, že chci jít na nákupy. Neuvěřitelné.

Zapínám si záchrannou vestu a věnuju Taylorovi zářivý úsměv. Nastavuje ruku, aby mi pomohl nasednout.

„Přiipevněte si ten pásek ze zapalování k zápěstí, paní Greyová. Kdybyste spadla, motor se automaticky vypne,“ vysvětluje.

„Jasně.“

„Připravená?“

Nadšeně zakývám hlavou.

„Nastartujte, až budete něco přes metr od lodi. My pojedeme za vámi.“

„Jasně.“

Odstrkává skútr od člunu a já se hladce zhoupnu vstříc přístavu. Když mi potom dá rukou signál OK, mačkám tlačítko zapalování a probouzím motor k životu.

„Dobře, paní Greyová, a teď s citem!“ křičí na mě Taylor. Zmáčknu plyn. Skútr sebou trhne dopředu a pak chcípne. *Sakra!* Jak to Christian dělá, že to vypadá tak jednoduše? Zkousím to znovu, a znovu to zapíchnu. *Sakra! Sakra!*

„S tím plynem musíte zvolna, paní Greyová,“ volá na mě Taylor.

„No jo, pořád,“ brblám si pod vousy. Startuju ještě jednou, mačkám plynovou páčku opravdu jemně a stroj pode mnou se pohne kupředu – a tentokrát se nezastavuje. Jo! A popojíždí ještě dál. *Cha! Ono to jede!* Samou radostí mám chuť zavýsknout, ale ovládnou se. Plynule se rozjíždím od jachty směrem k pevnině. Za sebou slyším hluk motorového člunu. Když zmáčknu plyn ještě víc, skútr poskočí vpřed a začíná klouzat po vodní hladině. S tím teplým vánkem ve vlasech a lehkou sprškou mořské vody po obou bocích se cítím tak svobodná. To je *hustý!* Žádný div, že mě Christian nikdy nenechá řídit.

Místo toho, abych namířila rovnou ke břehu a tím to potěšení utnula, ohýbám to kolem staticky se pohupující *Fair Lady*. Páni – to je takový *odvaz*. Ignoruju Taylora a celé to křoví za sebou a zrychluju okolo jachty podruhé. Když dokončuju okruh, zblýsknu na palubě Christiana. Mám dojem, že na mě hledí s otevřenými ústy, i když je těžké to posoudit. Statečně zvedám jednu ruku z řídítek a zaniceně mu mávám. Vypadá, jako by ho někdo vytesal z kamene – ale nakonec vztyčuje jednu paži v napodobenině toporného máchnutí. Nějak nedokážu zařadit výraz jeho tváře a něco mi říká, že to ani nechci – a tak mířím k přístavu, letím po modravé hladině, která se blyští v odpoledním slunci.

V přístavišti čekám a nechávám Taylora, aby mě dojel. Tváří se naprosto bezútešně, až mě z toho píchne u srdce, i když – Gas-

ton vypadá, že se celkem baví. Nejdřív mě napadá, že se chladně americko-francouzské vztahy dostaly až na bod mrazu, ale pak se dovtípím, že tím, kdo je rozkmotřil, budu nejspíš já. Gaston skáče ven ze člunu a přivazuje ho ke kotevnímu kruhu, zatímco Taylor mi ukazuje, abych najela podél nich. Velice pozorně navádím skútr na místo vedle lodi a řadím se k Taylorovi. Jeho výraz se nepatrně zmírňuje.

„Ještě vypněte to zapalování, paní Greyová,“ vyzývá mě chladně a sahá po řídítkách. Zároveň natahuje ruku, aby mi pomohl do motorového člunu. Hbitě do něj skáču, ohromená faktem, že jsem se do něj spíš nezřítla.

„Paní Greyová,“ zamrká Taylor nervózně a znovu se zardí. „Pan Grey není úplně nadšený z toho, že řídíte vodní skútr.“ Samými rozpaky se prakticky svíjí a já si domýšlím, že musel cestou mluvit s rozlíceným Christianem. *Ach, ty můj ubohý, patologickým ochrannitelským syndromem postižený manžel, co si s tebou jenom počnu?*

Věnuju Taylorovi nevzrušený úsměv. „Chápu. Inu, Taylore, pan Grey tu není. A pokud není *úplně nadšený*, měl by mít dostatek slušnosti, aby mi to řekl z očí do očí, až budeme zpátky na palubě.“

Taylor cukne koutky. „Samozřejmě, paní Greyová,“ oduší tiše a podává mi kabelku.

Když vystupuju z lodi, zachytávám útržek jeho zdráhavého, ale zároveň obdivného úsměvu. Najednou mám chuť se taky usmát. Pomalu nedokážu uvěřit tomu, jakou náklonnost k Taylorovi cítím, ale opravdu se mi nelíbí, když mě peskuje – není to můj otec, ani manžel.

Krucí, Christian je naštvaný – a zrovna teď, když má proč se bát. Na co jsem to jenom myslela? Jak tak stojím na molu a čekám na Taylora, až se ke mně připojí, cítím, jak mi v kabelce vibruje BlackBerry. Lovím ho ven. Jako vyzváněcí tón pro Christiana mám nastavenou *Your Love is King* od Sade – jenom pro Christiana.

„Ahoj,“ hlesnu.

„Ahoj,“ odpovídá.

„Vždyť se vrátím. Tak se nezlob.“

Slyším, jak lapne po dechu. „Uhm...“

„Že to ale byla zábava...“ zašeptám.

Vzdychne. „No, nerad bych vám tu zábavu kazil, paní Greyová. Jenom na sebe dej pozor. Prosím.“

No pane jo! Mám svolení se bavit! „Dám. Je něco, co bys chtěl přivést z města?“

„Jenom tebe, pokud možno vcelku.“

„Udělám pro to maximum, pane Greyi.“

„To rád slyším, paní Greyová.“

„Snažíme se potěšit vzájemně,“ uchichtnu se.

Zaslechnu i jeho úsměv. „Volá mi někdo další – tak pozdějc, bejby.“

„Pozdějc, Christiane.“

Zavěšuje. Skútrová krize je zažehnána, řekla bych. Auto už čeká a Taylor mi přidržuje otevřené dveře. Když nastupuju, mrknu na něj a on pobaveně zatřepe hlavou.

V autě si v BlackBerry zapínám e-maily.

Od: Anastasia Greyová

Předmět: Děkuju

Datum: 17. 8. 2011, 16:55

Komu: Christian Grey

Že jsi nebyl moc nabručený.

Od: Christian Grey

Předmět: Snažím se zachovat klid

Datum: 17. 8. 2011, 16:59

Komu: Anastasia Greyová

Rádo se stalo.

Vrat' se celá.

To není prosba.

x

Christian Grey,

Přehnaně úzkostný manžel & výkonný ředitel

Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Nad tou jeho odpovědí se pouсмěju. Můj maniak kontrolou posedlý.

Proč jsem vlastně chtěla jet nakupovat? Vždyť nakupování nenávidím. Ale někde hluboko vskrytu duše to vím, odhodlaně procházím kolem všech těch značkových butiků Chanel a Gucci a Dior, až nakonec v malém, přečpaném obchůdku pro turisty nacházím lék na to, co mě trápí. Je to drobný stříbrný řetízek na kotník, s malými srdíčky a zvonky. Jemňounce cinká a stojí pouhých pět eur. Hned si ho nasazuju. To jsem já – tohle se mi líbí. Okamžitě se cítím líp. Nechci ztratit kontakt s dívkou, která má tohle ráda, nikdy. Protože v tom koutku duše taky vím, že mě neohromuje jenom Christian samotný, ale i jeho bohatství. Zvyknu si na to vůbec?

Taylor s Gastonem mě svědomitě následují odpoledním davem turistů a já brzy zapomínám, že je mám v zádech. Chtěla bych Christianovi něco koupit, něco, co by odpoutalo jeho pozornost od toho, co se děje v Seattlu. Ale co koupit chlapovi, který má všechno? Zastavuju se na malém moderním náměstíčku lemovaném obchody a jeden po druhém je zkoumám pohledem. Když zahlédnu ten,

ve kterém prodávají elektroniku, vybavuje se mi naše dnešní návštěva galerie a taky to, jak jsme spolu byli v Louvru. Zrovna jsme obdivovali Venuši Milóskou...

V hlavě mi zní Christianova slova „*Nahé ženské tělo? Všichni se na něj rádi podíváme. Ten pohled milujeme, ať už je vyvedené v mramoru, oleji, zahalené v saténu, nebo na filmovém plátně.*“

Což mi vnukuje myšlenku, troufalou myšlenku. Jen potřebuju pomoc vybrat to pravé – a vím jen o jediném člověku, který mi ji může poskytnout. Páčím BlackBerry z kabelky a volám Josému.

„Kdo...?“ zamumlá ospale.

„José, tady Ana.“

„Čau, Ano! Kde jsi? Jsi v pořádku?“ Teď už zní mnohem čileji, zaujatě.

„Jsem v Cannes, na jihu Francie, a v pořádku.“

„Jih Francie, jo? V nějakým načančaným hotelu?“

„Ehm... ne. Bydlíme na lodi.“

„Na lodi?“

„Na velké lodi,“ objasňuju to s povzdechem.

„No jistě.“ Najednou zazní o poznání chladněji. Kruci, neměla jsem mu volat. Tohle teď řešit nechci.

„José, potřebuju poradit.“

„Poradit?“ zaráží se. „Jasná zpráva,“ řekne tentokrát mnohem přátelštějším tónem. A tak mu vyklopím svůj úmysl.

O dvě hodiny později mi Taylor pomáhá vykročit z motorového člunu na schůdky vedoucí na palubu. Gaston pomáhá jednomu členu posádky se skůtrem. Christiana nikde nevidím, a tak s pocitem dětského nadšení sbíhám dolů do naší kabiny, abych mu tam zabalila dárek.

„Bylas pryč pěknou dobu,“ poleká mě Christian, právě když přilepuju poslední kousek izolepy. Otáčím se a shledávám, že sto-

jí ve dveřích a upřeně mě sleduje. *To mě podrž! Copak mám ještě pořád průšvih kvůli tomu skútru?* Nebo je to tím požárem v jeho kanceláři?

„Všechno pod kontrolou, ve firmě?“ sonduju váhavě.

„Víceméně,“ vzdychne a obličejem se mu mihne mrzutý výraz.

„Trochu jsem utrácela,“ přiznávám a doufám, že mu tím zvednu náladu, modlím se, aby se jeho rozmrzelost neobrátila mým směrem. Hřejivě se na mě usměje, takže vím, že jsme v pohodě.

„Copak jsi koupila?“

„Tohle,“ zvedám nohu na postel a ukazuju mu řetízek.

„Velmi pěkné,“ zhodnotí. Přistupuje ke mně a dotýká se zvončeků, až se mi na kotníku tiše rozcinkají. Znovu se zamračí na ty modřiny, co mi zbyly od pout, a zlehka po nich přejede konečky prstů. Vzhůru po noze mi stoupá příjemné mrazení.

„A tohle.“ Podržím před ním krabici a doufám, že ho to zaujme.

„Pro mě?“ ptá se překvapeně. Plaše přikývnu. Bere si ode mě dárek a opatrně jím zatřeše. Rozzářený chlapeckým oslňujícím úsměvem si sedá vedle mě na postel. Nahýbá se ke mně, bere mě za bradu a dává mi pusku.

„Děkuju,“ řekne skoro ostýchavě.

„Ještě jsi to neotevřel.“

„Bude se mi to líbit, ať už je to cokoliv.“ Dívá se na mě, oči mu jenom září. „Já moc dáreků nedostávám.“

„Je těžké ti něco kupovat. Všechno už máš.“

„Hlavně mám tebe.“

„To máš,“ culím se na něj a lehce zčervenám. *Ach, Christiane, ani nevíš, jak moc.*

S balícím papírem dělám krátký proces. „Nikon?!“ vrhá na mě zmatený pohled.

„Já vím, že máš ten digitál, ale tenhle je na... ehm... portréty a tak. Dokonce tam jsou dva objektivy.“

Nechápavě na mě zamžiká.

„Prostě dneska v galerii se ti líbily ty fotky Florence D'elleové. A taky si pamatuju, co jsi říkal v Louvru. A taky na tamty *ostatní* fotky.“ Polknu ve snaze nevybavit si představu, co jsem našla v jeho šatně.

Se zadržným dechem se mu pomalu rozšiřují oči, jak mu to dochází, a já honem pokračuju, než ztratím odvalu.

„Myslela jsem, že bys třeba, ehm... chtěl fotit... mě.“

„Fotit? Tebe?“ Zírá na mě se spadlou bradou, dárek na svém klíne už zcela ignoruje.

Přikývnu, zoufale se snažím odhadnout, jak to vezme. Nakonec znovu sjede očima ke krabici a s posvátnou úctou přejeďe prsty po obrázku fotoaparátu na její čelní straně.

Na co jenom myslíš? Ach jo, tohle není právě reakce, jakou jsem očekávala, a mé podvědomí mě počastuje pohledem, jako bych byla nějaké tupé domestikované zvíře, a káravě mi připomíná, že Christian přeci *nikdy* nereaguje podle mých očekávání. Christian znovu zvedá pohled do mých očí a ty jeho jsou plné... čeho? Bolesti?

„Proč si myslíš, že bych to chtěl?“ ptá se zmateně.

Ne, ne, ne! *Vždyť jsi sám říkal, že by se ti to líbilo...*

„A nechtěl snad?“ opáčím a přitom odmítám vnímat své podvědomí, které se pozastavuje nad tím, proč by jako někdo měl chtít mé erotické fotky. Christian polkne a prohrábne si rukou vlasy, vypadá tak ztracený, tak bezradný.

Začíná hlubokým nádechem. „Ten druh fotek byl pro mě obvykle jen bezpečnostní pojistkou, Ano. Já vím, že jsem se ženami strašně dlouho zacházel jako s bezduchými objekty,“ vysvětluje, ale pak se rozpačitě odmlčí.

„A ty si myslíš, že když mě budeš fotit, tak... eh, ze mě uděláš bezduchý objekt?“ V plicích mi najednou nezbyvá jediná molekula vzduchu a z obličeje mi mizí veškerá krev.

On pevně semkne víčka. „Hrozně mě to mate,“ zašeptá. Když znovu otevře oči, jeho pohled je zjitřený a ostražitý, plný nějaké neředitelné emoce.

Sakra. Můžu za to já? Moje poznámky ohledně jeho mámy? Požár v kanceláři?

„Proč to říkáš?“ hlesnu přiškrčeně, protože se mi panika užuž dere vzhůru hrdlem. Myslela jsem, že je šťastný. Že jsme šťastní. Myslela jsem, že ho dělám šťastným. Nechci ho *mást*. Opravdu ho matu? Můžek se mi žhává do maximálních otáček. U Flynnna nebyl už skoro tři týdny, nemůže to být tím? Je to ten důvod, proč se tu přede mnou sype? Do háje, neměla bych Flynnnovi zavolat? A pak, v naprosto jedinečném záblesku mimořádné jasnozřivosti, mi to dochází – ten požár, Charlie Tango, vodní skútr... On má strach, bojí se o mě, a ve chvíli, kdy zahlédl modřiny na mém těle, se jeho strach zhmotnil. Řešil je přece celý dlouhý den; je z toho zmatený, protože není zvyklý se cítit nepříjemně, když někomu ublíží. Při tom pomyšlení mi přeběhne mráz po zádech.

S pokrčením ramen jako na povel sklopí oči k mému zápěstí, na kterém jsem původně měla ten náramek, co mi koupil dnes odpoledne. Bingo!

„Christiane, tohle mi nevádí,“ nastavuju mu před oči ruku s blednoucí podlitinou. „Měli jsme únikové slovo. Kruci – včera to byl *odvaz*. Líbilo se mi to. Tak už se tím přestaň užírat – mám ráda tvrdší sex, už jsem ti to říkala.“ Cítím, jak rudnu, když se snažím potlačit vzrůstající paniku.

Upírá na mě pronikavý pohled a já netuším, co se mu honí hlavou. Nejspíš přemýšlí o mých slovech, a tak zajíkově pokračuju.

„Je v tom ten požár? Myslíš, že to nějak souvisí s Charlie Tango? To proto se bojíš? Mluv se mnou, Christiane – prosím.“

Dál na mě zírá a mlčí, rozpíná se mezi námi stejné obudné ticho jako dnes odpoledne. *Zatraceně!* On se o tom se mnou bavit nehodlá, to je nad slunce jasné.

„Nepřemýšlej nad tím tolik, Christiane,“ napomínám ho tiše a ta slova se mi jakoby ozvěnou vrací, vyvolávají ve mně rušivou vzpomínku na nedávnou minulost – přesně tohle mi říkal, když jsme řešili tu jeho pitomou smlouvu. Natahuju se mu na klín pro tu krabici a otevírám ji. Nehybně mě sleduje – jako bych představovala nějakou fascinující mimozemskou formu života. S vědomím, že je fotoaparát připravený k použití, ho lovím ven a sundávám z něj kryt objektivu. Zaměřuju jím Christiana, takže se jeho krásný obličej s nyní úzkostným výrazem objevuje v hledáčku. Mačkám spoušť a držím ji tak dlouho, až je celkem deset obrázků jeho znepokojené tváře digitálně zachyceno pro příští generace.

„Tak si teda udělám objekt já z tebe,“ zamrmlám a znovu tisknu spoušť. Na posledním snímku se mu sotva patrně zvedají koutky. Zmáčknu to ještě jednou a tentokrát už se usmívá... jenom trochu, ale úsměv to je. Znovu podržím spoušť a sleduju v přímém přenosu, jak se přede mnou uvolňuje, jak stahuje rty a hravě je na mě špulí v komickém výrazu přemotivovaného modela, takže se musím zasmát. *Ach, díkybohu.* Pan Náladový je zpět – a nikdy předtím jsem ho neviděla radši.

„Moment, já myslel, že je to *můj* dárek,“ protestuje rozmrzele, ale já myslím, že si mě jenom dobírá.

„Když já ti ho pořídila pro zábavu, ale nakonec se z něj vyklubal nástroj ženského útlaku.“ Fotím dál, jeho portrétů utěšeně přibývá a já v maximálním zvětšení pozoruju, jak se mu v obličejí usidluje pobavený výraz. Jenže najednou mu ztěžkne pohled a tváří se spíš jako dravec.

„Tak ty bys chtěla útlak?“ zapřede medově.

„Co tě vede. Žádný útlak,“ drmolím a dál ho zvětčuju.

„Dokázal bych vám předvést prvotřídní útlak, paní Greyová,“ pohrozí mi zhruble.

„Já vím, že ano, pane Greyi. Však to taky dost často děláte.“

Tuhne mu výraz. *Do prčic.* Spouštím foťák dolů a zpřímá mu pohlednu do očí.

„Co se děje, Christiane?“ Můj hlas už div nepřekypuje frustrací. *Tak už mi to pověz!*

Neříká nic. *Pche!* Ten je tak nesnesitelný. Znovu si zvedám přístroj do úrovně očí.

„Tak povídej,“ trvám na svém.

„Nic,“ řekne a znenadání mi mizí z hledáčku. Jediným svižným pohybem smete krabici od foťáku na podlahu kabiny a přitom mě popadne a přitlačí zády na postel. Obkročmo na mě nasedá.

„Hej!“ postěžuju si a dál fotím, jak se na mě směje a z očí mu sálá temné odhodlání. Hrábne po nikonu, chňapne ho za objektiv a najednou je ze mě místo fotografa objekt, protože ho namíří na mě a zmáčkne spoušť.

„Takže vy byste chtěla, abych vás fotil, paní Greyová?“ oduší pobaveně. Všechno, co z jeho hlavy vidím, jsou neuspořádané vlasy a nádherně tvarované rty zkroucené do šibalského úsměvu. „No, pro začátek řekněme, že by ses měla smát,“ prohlásí a volnou rukou mě začne nemilosrdně lechtat pod žebry, takže se pod ním svíjím a pištím a chichotám, dokud se mi nepodaří zachytit jeho zápěstí v marném pokusu ho zastavit. Jeho úšklebek se ještě víc rozšiřuje, a zatímco dál mačká spoušť, znovu mě začíná lechtat.

„Ne! Dost!“ vřískám.

„Děláš si srandu?“ zavrčí a odkládá přístroj vedle nás, aby mě mohl mučit oběma rukama.

„Christiane!“ zachřčím a v rozesmátém protestu zalapám po dechu. Nikdy předtím mě nelechtal. *Sakra – už dost!* Jak se snažím zpod něj vykrotit, zmítám hlavou ze strany na stranu, do toho se hihňám a chechtám a tlačím od sebe obě jeho ruce, jenže on je neúprosný – kření se na mě a s gustem si mě vychutnává.

„Christiane, dost!“ zažebrám a on hned přestává. Sevře mi ruce, a jak se nade mnou tyčí, tiskne mi je vedle hlavy k posteli. Sotva popadám dech, jak se chechtám. On je taky celý zadýcháný a dívá se na mě... jak vlastně? Dech se mi najednou zadržává docela. Užasle? S láskou? S posvátnou úctou? Panebože... *Ten pohled!*

„Ty jsi tak nádherná,“ vydechne.

Zírám na něj, do té jeho drahé, nejdražší tváře a topím se v jeho intenzivním pohledu, který budí dojem, jako by mě viděl poprvé v životě. Pomalu se ke mně sklání, zavírá oči a začíná mě líbat, působí přitom jako očarovaný. Ta jeho reakce ve mně probouzí žádost... vidět ho takhle, tak uchváceného, uchváceného mnou. *Pane jo.* Pouští mé ruce a zaplétá mi prsty do vlasů, jemně si mě za ně přidržuje. I moje prsty pronikají do jeho vlasů a mé tělo se v reakci na jeho polibek probouzí a rozechvívá. A znenadání se podstata jeho polibku mění – už není něžný a posvátný a uctivý, ale prudký, vášnivý, hladový –, jazykem si podmaňuje má ústa, spíš bere, než dává; zmocňuje se mě s chtíčem, který hraničí se zoufalstvím. Společně s touhou, která se mi bouřlivě vlévá do žil a cestou burcuje každíček sval a nervové vlákno, pocítím i záchvěv strachu.

Ach, Stíne, co se to jenom děje?

S prudkým nádechem zasténá. „Co mi to děláš?“ vzdychne, jakoby ztracený a obnažený až na dřev. Zčistajasna se pohne, naléhá na mě a tiskne mě k posteli – v jedné ruce drží mou bradu a druhou putuje dolů po mém těle, přes prsa, k pasu, na bok, až pod zadek. A znovu mě líbá. Tlačí svou nohu mezi mé, zvedá mi koleno, podsaňuje boky a tře se o mě klínem, který se skrz šaty vzpíná proti tomu mému. Zalapám po dechu a zakňourám mu do tváře, podřizuju se jeho horečnatému vzrušení. Nevnímám ty zvony, co bijí na poplach někde v zasutém koutě mé hlavy, vím, že mě Christian chce, že mě potřebuje, a že když přijde na komunikaci, je tohle jeho oblíbený způsob vyjadřování. Vracím mu polibky se stejným zanícením, za-

tínám mu ruce do vlasů a pevně je svírám mezi prsty. Chutná tak dobře a voní jako... takhle voní jenom on, můj Christian.

Náhle ustává, stoupá si a mě vytahuje za sebou, takže končím vstoje u postele, přímo před ním, celá zmámená. Rozepíná mi knoflík šortek a zároveň klesá na kolena, jedním tahem mi je svléká i s kalhotkami, a dřív než stihnu popadnout dech, ležím zpátky pod ním a vnímám, jak si rozepíná zip. U všech svatých, on se svlékat nebude, ani moje tričko. Chytá mi hlavu do dlaní a bez dalších okolků do mě prudce vráží tak, až vykřiknu – spíš překvapením než kvůli čemukoliv jinému –, i tak ale slyším, jak sykavě protlačí vzduch skrz zaťaté zuby.

„Jooo,“ vzdychne mi pak do ucha. Na okamžik úplně znehybní, pak zakrouží boky a vmáčkne se ještě dál, takže znovu zasténám.

„Já tě potřebuju,“ procedí hlubokým chraplákem. Zuby mi přejíždí podél čelisti, oždibuje ji a saje, vzápětí mě znovu divoce líbá. Ovívím si kolem něj nohy i ruce, držím ho v náruči a pevně ho k sobě mačkám, odhodlaná z něj sejmout veškerou tíhu světa, a on se začíná hýbat... tak urputně, jako by se do mě chtěl vtisknout celý. Proniká do mě, znovu a znovu, horečnatě, primitivně, zoufale, a já, dřív než se odevzdám šílenému tempu, které udává, znovu pomyslím na to, co ho k něčemu takovému nutí, co ho trápí. Jenže mé tělo nade mnou přebírá vládu a zametá ty myšlenky někam pod postel, nesmlouvavě v sobě koncentruje napětí a zarputile se propracovává k vrcholu. A já se v těch pocitech topím, vycházím Christianovi vstříc, pohyb za pohybem. Poslouchám jeho trhaný dech, ztěžklý a dravý, a to vědomí, že je do mě dočista pohroužený, tělesně i duševně, mě nutí hlasitě sténat a lapat po dechu, je v tom něco nepopsatelně smyslného... v tom, jak mě chce. Už jsem blízko... jenom kousek... a on mě žene stále výš, podmaňuje si mě, bere si mě... a já to tak chci, chci to tak moc... pro něj, pro sebe.

„Pojď se mnou,“ zasípe a vzepne se nade mnou tak, že mi nezbývá než povolit sevření.

„Otevři oči,“ přikazuje mi. „Musím tě vidět.“ Jeho hlas je naléhavý a neoblomný. Chvilkově zamžikám a užívám si pohled na něj, na to, jak se nade mnou tyčí, na jeho nezkrotný výraz, na jeho oči – zdivočelé a sálající potřebou. Je to jeho láska a touha, co mě jako na povel zdolává, a se zvrácenou hlavou ho v sobě šhubavě svírám.

„Ach, Ano!“ vykřikne a následuje mě. S posledním výpadem znehybní a hroutí se na mě. Převaluje se i se mnou, takže končím já na něm, zatímco on je stále uvnitř mě. Jakmile se z toho orgasmu trochu vzpamatuju, mám chuť poznamenat něco vtipného na téma útlak bezduchého objektu, ale radši držím jazyk za zuby, co já vím, jakou má náladu. Zvedám hlavu z jeho hrudi, abych se mu zkoumavě zadívala do obličeje. Oči má zavřené a ruce pevně ovinuté kolem mého trupu. Líbám ho na hrud' skrz tenkou látku lněné košile.

„Pověz mi to, Christiane, co se děje?“ ptám se mírně a napjatě čekám, jestli mi to náhodou neřekne teď, když je zmožený sexem. Cítím, jak se kolem mě jeho paže utahují ještě víc, ale je to jediná odezva. On zkrátka nepromluví. A najednou přichází vnuknutí.

„Slibuji, že při tobě budu stát v nemoci i ve zdraví, v chudobě i bohatství, v radostech i strastech,“ začínám odříkávat.

Strne. Vykona všehovšudy jediný pohyb – vytřeští na mě ty hluboké oči – a já pokračuju v recitaci svého svatebního slibu.

„Dávám ti slovo, že tě budu bezpodmínečně milovat a podporovat ve tvé snaze a ve tvých snech, že tě budu ctít a respektovat, že se s tebou budu smát i plakat, sdílet s tebou své naděje a sny a že ti přinesu útěchu v těžkých časech.“ Odmlčím se, abych ho přiměla promluvit. Strnule na mě zírám, rty má pootevřené, ale dál mlčí.

„A že tě budu chovat ve svém srdci, dokud nás smrt nerozdělí,“ vzdychnu.

„Eh, Ano,“ zašeptá a znovu se přetáčí, čímž porušuje naše křehké spojení. Teď ležíme oba na boku, naproti sobě. Kloubky prstů mi přejede po tváři.

„Slibuji, že budu tebe i náš vztah opatrovat a chovat hluboko uvnitř svého srdce,“ začíná šeptat zastřeným hlasem. „Dávám ti své slovo, že tě budu nadevše milovat, v časech dobrých i zlých, v nemoci i ve zdraví, ať už nás život zavede kamkoliv. Budu tě chránit, důvěřovat ti a respektovat tě. Budu s tebou sdílet tvé radosti i strasti a budu ti oporou v časech nepohody. Slibuji, že tě zaopatřím a podpořím ve tvém úsilí a ve tvých snech, že budu dbát o tvá přání a o tvé touhy a že tě budu po mém boku strážnit. Všechno, co je mé, je odteď i tvé. Dávám ti svou ruku, své srdce a svou lásku, dokud nás smrt nerozdělí.“

Do očí mi vstupují slzy. A jemu konečně povoluje ten sevřený výraz.

„Neplač,“ zabrouká a palcem mi zachytává jednu zbloudilou slzu.

„Proč se mnou nemluvíš? Prosím, Christiane.“

Zavírá oči, jako by ho to bolelo.

„Slíbil jsem, že ti budu v časech nepohody oporou. Prosím, nechtěj po mně, abych ten slib porušil.“

S povzdechem a naprosto bezútěšným výrazem ke mně zvedá pohled. „Bylo to žhářství,“ řekne nakonec prostě a najednou vypadá tak mladě a zranitelně.

A kruci.

„Nejvíc mě děsí pomyšlení, že jdou po mně. A jestli jdou po mně –“ zadrhne se, neschopen to doříct.

„...mohli by dostat mě,“ oduším šeptem. Christian zesíná a já vím, že jsem se konečně dobrala kořenů jeho strachu. Pohladím ho po tváři.

„Děkuju,“ vydechnu.

Nechápavě nakrčí čelo. „Za co?“

„Žes mi to řekl.“

Potřese hlavou, na rtech se mu mihne stín úsměvu. „Umíte být velmi přesvědčivá, paní Greyová.“

„A vy se zase umíte skvěle rýpat ve svých skrytých pocitech a děsit se jimi až k smrti. Takhle pravděpodobně umřeš na srdeční selhání dřív, než ti bude čtyřicet, a já tě tu chci mít mnohem dýl.“

„Paní Greyová, to vy budete moje smrt. Když jsem tě viděl na tom skútru – málem jsem dostal infarkt.“ Převaluje se zpátky na záda a hází si předloktí přes oči, dokonce cítím, jak se přitom zachvěje.

„Christiane, je to jenom vodní skútr. Jezdí na něm i děti. Dokážeš si představit, co to s tebou udělá, až přijedeme k tobě do Aspenu a já se poprvé v životě postavím na lyže?“

Zalapá po dechu a vrhá na mě vyjevený pohled a já mám chuť se rozesmát, když vidím ten zděšený výraz, co se mu usídlil ve tváři.

„K nám,“ opravuje mě nesmlouvavě.

Ignoruju ho. „Už jsem dospělá, Christiane, a mnohem silnější, než vypadám. Kdy už to konečně pochopíš?“

Trhne rameny a nepatrně sevře rty. Rozhoduju se, že je načase změnit téma.

„Takže, ten požár. Ví policie o tom, že to bylo žhářství?“

„Ano,“ odvětí s vážným výrazem.

„To je dobře,“ poznamenám.

„Naše ostraha se teď ještě zpřísní,“ dodává ještě věcně.

„To chápu.“ Bloudím očima dolů po jeho těle. Pořád má na sobě šortky a košili a já zase tričko. Ježiši – tak tomu říkám rychlovka. Přijde mi to k smíchu.

„Co?“ ptá se Christian zmateně.

„Ty.“

„Já?“

„Jo. Ty. Zůstal jsi oblečený.“

„Aha.“ Zhodnotí se pohledem, pak se znovu podívá na mě a tváře mu rozčísne úsměv od ucha k uchu.

„Však víte, jak je pro mě těžké si před vámi uhlídat ruce, paní Greyová – zvlášť když se hihňáte jako školačka.“

No jasně – to lechtání. Pche! Lechtání! Prudce sebou mrsknu a sedám si na něj, jenže on okamžitě pochopí můj úmysl a popadá mě za obě zápěstí.

„Ne,“ řekne jen – a myslí to vážně.

Našpulím se na něj, ale potom se dovtípím, že na to nejspíš ještě není připravený.

„Nedělej to, prosím,“ zašeptá. „Tohle bych nesnesl. Ani jako dítě mě nikdo nezlechtal.“ Zmlkne a já povolím ruce, abych mu dala najevo, že už mi je dál nemusí držet.

„Vždycky jsem pozoroval Carricka s Elliotem a Miou, jak je lechtal, a vypadalo to jako děsná psina, ale já jsem... já...“

Překřížím mu ukazováčkem rty.

„Ššš, já vím,“ brouknu a skloním se, abych mu vtiskla lehký polibek na rty, tam, kde ještě před chvílí spočíval můj prst. Potom se mu uvelebím na hrudi. Uvnitř mě se znovu probouzí známý bolestivý pocit a hluboký smutek, který nosím v srdci kvůli Christianovi – malému chlapci. A vím, že pro tohoto muže udělám cokoli, protože ho tolik miluju.

Obemkne mě pažemi a zaboří nos do mých vlasů, kde zhluboka vdechuje jejich vůni, a přitom mě jednou rukou rytmicky hladí po zádech. Nevím, jak dlouho zůstáváme takhle ležet, ale nakonec to příjemné ticho mezi námi prolamují.

„Jaká je až doteď nejdelší doba, kdy ses obešel bez doktora Flynnna?“

„Dva týdny. Proč? Máš snad nezvladatelné nutkání mě zlechtat?“

„Ne,“ uchechtnu se. „Prostě si myslím, že ti pomáhá.“

Christian si odfrkne. „To by taky měl, platím mu za to dost.“ Zlehka mě zatahá za vlasy a zvrátí mi za ně hlavu, abych se na něj podívala. Zvedám ji a on se na mě zkoumavě zahledí.

„Máte snad starost o mou duševní pohodu, paní Greyová?“ sonduje tiše.

„Každá správná žena má starost o duševní pohodu svého milovaného muže, pane Greyi,“ poučím ho škádlivě.

„Milovaného?“ zašeptá a ta jímavá otázka vyplní celý prostor kolem nás.

„Nadevše milovaného.“ Pošoupnu se, abych ho políbila, a on mi věnuje ten svůj plachý úsměv.

„Chcete se jít najíst na pevninu, paní Greyová?“

„Chci se najíst tam, kde budeš nejspokojenější.“

„To je dobře,“ řekne s úsměvem. „Pak tedy zůstaneme na palubě, tady tě udržím v bezpečí. A děkuju za ten dárek.“ Natáhne se a vezme foták, podrží ho na délku paže a vyfotí nás v našem post-lehtacím, post-koitálním, post-zpovědním objetí.

„Potěšení bylo zcela na mé straně,“ usměju se a jemu se rozzáří oči.

Procházíme honosnou zlatenou vznešeností paláce Versailles z osmnáctého století. To, co kdysi bývalo skromným loveckým zámečkem, přeměnil Král Slunce ve velkolepé a vznešené sídlo moci, které ale spatřilo posledního z absolutních monarchů dřív, než zmíněné osmnácté století skončilo.

Nepochybně nejnádhernější místností zámku je Zrcadlový sál. Světlo brzkého odpoledne, pronikající do něj skrz okna vedoucí na západ a odrážející se od ploch zrcadel umístěných na východní stěně, osvětluje zlatou reliéfní výzdobu a obrovské křišťálové lustry. Je to dechberoucí výjev.

„Je zajímavé vidět, co vzejde od despotického samovládce, který se izoluje od okolního světa v takovém přepychu,“ zamumlám k Christianovi, který stojí po mém boku. Shlédne ke mně, nakloní hlavu k rameni a pobaveně si mě měří.

„Když to tvrdíte, paní Greyová.“

„Ach, to je pouhý výsledek mého pozorování, pane Greyi.“ Ležerně máchnu rukou do prostoru kolem nás. S uculením mě následuje do středu místnosti, kde se zastavuju a zírám na ten výhled – odraz velkolepých zahrad v zrcadlech. A taky odraz velkolepého Christiana Greye, mého manžela, i s jeho troufalým jasným pohledem.

„Taky bych to pro tebe postavil,“ zašeptá. „Jenom abych mohl sledovat, jak ti to světlo ozáří vlasy, právě tady, v tomhle okamžiku.“ Zasune mi pramen vlasů za ucho. „Vypadáš jako anděl.“ Políbí mě těsně pod ucho, stiskne mou ruku a zamumlá: „To my, despotičtí samovládci, obvykle činíme, kvůli ženám, které milujeme.“

Díky jeho komplimentu se červenám, nesměle se usměju a následuju ho dál tím obrovským prostorem.

„Na co myslíš?“ ptá se mě Christian, když usrkne z kávy, kterou si dává po večeri.

„Na Versailles.“

„Okázalost sama, že?“ zakření se. Významně se rozhlédnu po poněkud decentnější honosnosti jídelny *Fair Lady* a sešpulím rty.

„Tohle je jen stěží okázalé,“ prohlásí Christian nejistě.

„Já vím. Ale je to krásné. Nejkrásnější líbánky, jaké si může dívka přát.“

„Opravdu?“ diví se upřímně. A přidává k tomu nesmělý úsměv.

„Samozřejmě že ano.“

„Zbývají nám jenom dva dny – je něco, co bys ještě chtěla vidět nebo dělat?“

„Jenom být s tebou,“ řeknu.

Zvedá se od stolu, obchází ho až ke mně a dává mi pusu na čelo.

„Vydržíš to beze mě asi tak hodinku? Musím si projít maily a zjistit, co se děje doma.“

„Jasně,“ snažím se znít vesele, abych zakryla zklamání – celou hodinu bez něj. Je to divné, že s ním chci trávit veškerý čas? Mé podvědomí semkne rty do úzké, nehezké čárky a energicky kývne.

„Děkuju za ten nikon,“ broukne ještě a vyrazí směrem k pracovně.

Zpátky v kajutě se rozhoduju, že si taky vyřídím korespondenci, a otevírám laptop. Mám tam nějaké e-maily od mámy a Kate, která mi popisuje nejnovější události doma a ptá se, jaké jsou líbánky. Inu, byly skvělé, dokud se někdo nerozhodl podpálit sídlo GEH, s.r.o. Právě když dopisuju odpověď mámě, pinkne mi ve schránce další e-mail od Kate.

Od: Katherine L. Kavanaghová

Datum: 17. 9. 2011, 11:45 PST

Komu: Anastasia Greyová

Předmět: Proboha!!!

Ano, právě jsem se dozvěděla o tom požáru v Christianově firmě.

Myslíš, že je to žhářství?

K xox

Kate je on-line! Vrhám se na svou nově objevenou hračku – Skype chat – a sledávám, že je Kate dostupná. Rychle jí píšu zprávu:

Ana: Čau, jsi tam?

Kate: JASNĚ, Ano! Jak je? Co líbáanky? Četlas můj e-mail? Ví Christian o tom požáru?

Ana: Jsem v pohodě. Líbáanky jsou boží. Jo, tvůj mail jsem četla. A ano, Christian o tom ví.

Kate: Myslela jsem si to. Mám jen útržkovité zprávy. A Elliot mi nic neřekne. ☹

Ana: Chceš snad ulovit námět?

Kate: Máš mě pěkně přečtenou.

Ana: Christian mi toho taky moc neřekl.

Kate: Elliot se to dozvěděl od Grace!

Ale ne – jsem si jistá, že Christian nechce, aby se to rozneslo po celém Seattlu. A tak zkusím svou osvědčenou rozptylovací techniku, zaměřenou proti sverepé slečně Kavanaghové.

Ana: A jak se vůbec mají Elliot s Ethanem?

Kate: Ethana přijali na tu postgraduální psychologii v Seattlu. Elliot je rozkošný.

Ana: Ethan má před sebou kus cesty.

Kate: A jakpak se má náš bývalý dominant?

Ana: Kate!

Kate: Co?

Ana: TY VÍŠ CO!

Kate: Tak fajn. Promiň.

Ana: Má se dobře. Víc než dobře. ☺

Kate: No, pokud jsi šťastná, jsem šťastná s tebou.

Ana: Jsem nevýslovně šťastná.

Kate: ☺ Sakra, musím letět. Můžeme si pokecat později?

Ana: Nejsem si jistá. Uvidíš, jestli budu on-line. Časová pásma jsou na prd!

Kate: To jo. Mám tě ráda, Ano.

Ana: Já tebe taky. Pozdějc. x

Kate: Pozdějc ☺

Dám ruku do ohně, že po tom Kate půjde. Protáčím panenky a vypínám Skype dřív, než ten chat zblýskne Christian. Ta poznámka o bývalém dominantovi by se mu jistě nelíbila – navíc si nejsem tak jistá, jestli je vůbec v tomhle případě bývalý...

Nahlas si povzdechnu. Kate už o nás ví všechno. Od toho přípitého večera tři týdny před svatbou, kdy jsem konečně kapitulovala před Inkvizicí Slečny Kavanaghové. A byla to taková úleva si o tom konečně s někým promluvit.

Mrknu na hodinky. Od večere uplynula zhruba hodina a já už svého manžela postrádám. Vracím se zpátky na palubu zjistit, jestli už skončil s prací.

Jsem v Zrcadlovém sále a Christian stojí vedle mě, usmívá se na mě, láskyplně, zamilovaně. *Vypadáš jako anděl.* Široce mu ten úsměv oplácím, ale když se podívám zpátky do zrcadla, jsem sama a místnost za mnou je šedivá a pochmurná. *To ne!* Trhnu hlavou zpátky k jeho obličejí, pořád se usmívá, ale teď už tak nějak smutně, teskně. Dává mi pramen vlasů za ucho. Pak se bez jediného slova otáčí a pomalu odchází; a jak kráčí pryč tím ohromným prostorem k řezbou zdobeným dveřím na konci, zvuk jeho kroků se odráží od zrcadel... jenže on sám v nich vidět není... muž bez odrazu...

Budím se. Zchvácená panikou lapám po dechu.

„No tak,“ šeptá vedle mě do tmy, jeho hlas přetéká znepokojením.

Bože, je tady. Je v pořádku. Prostupuje mě pocit úlevy.

„Christiane,“ zakňourám a snažím se dostat zdivočelý tep pod kontrolu. Přitahuje si mě do náruče a já si v tu chvíli uvědomuju, že se mi po tvářích koulí slzy.

„Co se děje, Ano?“ Hladí mě a stírá ty mokré stružky a já slyším, jak je z toho nešťastný.

„Nic. Jen hloupá noční můra.“

Líbá mě na čelo a na slzami smáčený obličej, tiší mě. „Jenom zlý sen, bejby,“ konejší mě. „Už tě mám. U mě jsi v bezpečí.“

Náruživě vdechuju jeho vůni a ovívím se kolem něj, snažím se nevnímat ten pocit ztráty a zmaru, který jsem měla v tom snu. A právě tehdy si uvědomuju, že má největší, nejhlubší úzkost pramení z pomýšlení, že bych mohla Christiana ztratit.

Kapitola 5

Pohnu se a instinktivně natáhnu ruku na Christianovu stranu postele, abych zjistila, že tam není. Do háje! Okamžitě se probouzím a úzkostně se rozhlížím po kajutě. Christian sedí na malém polstrovaném křesílku vedle postele a sleduje mě. Shýbá se a něco odkládá na podlahu, pak se natahuje vedle mě na postel, už oblečený do kraťasů a šedého trika.

„No tak, nepanikař. Všechno je v pohodě,“ konejší mě tichým, uklidňujícím hlasem – jako kdyby promlouval k divokému zvířeti zahnanému do kouta. Něžně mi odhrnuje vlasy z obličeje a já se obratem zklidňuju. Přitom si všímám, jak se neúspěšně pokouší skrýt své vlastní rozrušení.

„Posledních pár dnů jsi tak vystrašená,“ konstatuje s ustaraným vážným pohledem.

„Jsem v pořádku, Christiane,“ usměju se na něj, jak nejzářivěji svedu, protože nechci, aby věděl, jak velké starosti si dělám kvůli tomu žhářskému útoku. Neustále mě totiž pronásleduje bolestivá vzpomínka na to, jak jsem se cítila, když se stala ta věc s Charlie Tango a Christiana pohřešovali – byla to dutá nicota, nepopsatelná

agonie, která mi doteď stravuje srdce, když na to pomyslím. Snažím se ten úsměv udržet a vzpomínky potlačit.

„Tys mě pozoroval, jak spím?“

„Jo,“ řekne, aniž by ze mě spustil zkoumavý pohled. „Mluvilas.“

„Opravdu?“ *Sakra! Co jsem tak mohla říkat?*

„Máš strach,“ dodává, oči plné vlastních obav. Copak před ním opravdu nic neutajím? Naklání se a dává mi pusku mezi obočí.

„Když se zamračíš, udělá se ti tady takové malé vé, velmi příjemné na dotyk. Neměj strach, bejby, postarám se o tebe.“

„Nejsem to já, o koho mám strach – jsi to ty,“ zabrblám. „Kdo se postará o tebe?“

Nad mým tónem se shovívavě pousměje. „Jsem dost velký a děsivý na to, abych se o sebe postaral sám. Tak pojď. Vstávej. Chci udělat ještě jednu věc, než vyrazíme domů,“ ukáže mi ten svůj chlapecký ano-je-mi-teprve-dvacet-osm-let úsměv a pleskne mě po zadku. Překvapeně vyjeknu a zároveň si uvědomím, že se dnes vracíme do Seattlu, což moji melancholii ještě umocní. Nechci odsud odjet. Zjistila jsem, že být s ním čtyřiadvacet hodin denně je... zkrátka nejsem připravená se o něj dělit s firmou ani rodinou. Teď, když jsme prožili tak nádherné líbánky. Jasně, bylo tu pár výkyvů, to uznávám, ale to je pro čerstvě sezdaný pár normální, no ne?

Jenže Christian nedokáže to své chlapecké nadšení krotit, a tak mě jím – navzdory mým tíživým myšlenkám – infikuje. Když se s grácií sobě vlastní zvedá z postele, následuju ho už se silným zaujetím. Copak má asi za lubem?

Christian připevňuje klíček k *mému* zápěstí.

„Ty chceš, abych řídila já?“

„Ovšem,“ zazubí se. „Neutáhnul jsem to moc?“

„V pohodě. To proto sis vzal záchrannou vestu?“ vykleno obočí.

„Přesně tak.“

Neubráním se uchichtnutí. „Až takovou důvěru vkládáte do mých řidičských schopností, pane Greyi?“

„Stejnou jako obvykle, paní Greyová.“

„Ale poučovat mě nebudeš,“ varuju ho.

S úsměvem mi ukazuje dlaně. „Copak bych si to dovolil?“

„Jistěže dovolil, a taky si to dovoluješ, ale tady nemůžeme zajet ke krajinici a chytnout se kvůli tomu na chodníku.“

„Námítka se přijímá, paní Greyová. Budeme na téhle rampě stát celý den a debatovat o tvém řidičském umění, nebo si půjdeme užít trochu srandy?“

„Námítka se přijímá, pane Greyi.“ Chytám vodní skútr za říditka a nasedám. Christian se souká za mě a odkopává nás od jachty. Taylor a dva plavčíci nás pobaveně sledují. Christian se přesouvá víc ke mně, objímá mě rukama a pevně přimyká svá stehna k mým. *Ano, tohle přesně se mi na tomto způsobu dopravy líbí.* Zasouvám klíček do zapalování, mačkám startér a motor se s řevem probouzí.

„Připraven?“ zakřičím na Christiana přes ten hluk.

„Jako nikdy,“ odpovídá mi těsně u ucha.

Jemně přidávám plyn a skútr se začíná vzdalovat od *Fair Lady*, až moc pomalu, na můj vkus. Christian se ke mně přimyká pevněji. Mačkám plyn ještě víc, to už prudce vyrážíme kupředu, a já jsem šťastná jako blecha, že mi to nechcíplo.

„Počkej?!“ zvolá za mnou Christian, ale já v jeho hlase rozeznávám určitou rozjařenost. Svištím kolem *Fair Lady* vstříc otevřenému moři. Právě teď kotvíme poblíž Port de Plaisance de Saint-Laurent-du-Var, v dálce se zračí letiště města Nice – vklíněné přímo do Středozemního moře, nebo to tak aspoň působí. Už od včerejšího večera, kdy jsme sem připluli, naslouchám těm zvláštním zvukům, které vydávají přistávající letadla. Napadá mě, že se na to musíme podívat zblízka.

Svištíme směrem k letišti, jako střela kloužeme po vlnách. Tohle miluju a jsem u vytržení, že mě Christian nechává řídit. Jak se tak řítime vstříc ranvejím, všechny obavy, které mě v posledních dvou dnech zaměstnávaly, nechávám za sebou.

„Příště ty skútry bereme dva,“ zakřičí Christian. Neubráním se usměvu – představa, že s ním závodím, je vzrušující.

Zatímco se po té chladivě modré vodní mase přibližujeme k něčemu, co vypadá jako konec přistávací plochy, překvapuje mě ohlušující řev tryskového letadla, které jde na přistání přímo nad našimi hlavami. Je to tak silný hluk, že zazmatkuju, zároveň prudce strhávám říditka i přidávám plyn, který si v tu chvíli popletu s brzdou.

„Ano!“ vyjekne Christian, ale to už je pozdě. Katapultuje mě to bokem, ruce i nohy vlají ze skútru za mnou, stejně jako Christian, kterého strhávám s sebou, načež oba s velkolepým šplouchnutím dopadáme do vody.

S výkřikem mizím pod průzračně modrou hladinou a cestou si lokám plný doušek nepoživatelné středomořské vody. Takhle daleko od břehu je pěkně studená. Díky záchranné vestě jsem zpátky nahoře během zlomku sekundy. Kašlu a plivu a mnu si slanou vodu z očí, rozhlížím se kolem sebe po Christianovi. Ten už ke mně plave. Skútr se neškodně pohupuje pár metrů od nás, motor ztichlý.

„Jsi v pořádku?“ zalapá po dechu, když se ocitne u mě.

„Jo,“ zaskřehotám, ale nedokážu zamaskovat určité rozjaření. *Vidíš, Christiane? Tohle je to nejhorší, co se ti na vodním skútru může přihodit!* Přitahuje si mě do náruče, pak mi bere hlavu do dlaní a pozorně zkoumá můj obličej.

„Vidíš, nebylo to tak zlé!“ usmívám se na něj, zatímco šlapeme vodu.

Nakonec přece jen cukne koutky, očividně s úlevou. „Ne, myslím, že nebylo. Až na to, že jsem mokrý,“ zabručí, ale prozrazuje ho hravý tón.

„Člověče, taky jsem nějak provlhla.“

„Mám rád, když jsi vlhká,“ usměje se chlípně.

„Christiane!“ předstírám spravedlivé rozhořčení.

Zakření se – a vypadá přitom tak úchvatně – potom se skloní, aby mě políbil, a to důkladně. Když se odtáhne, sotva popadám dech. Jeho pohled je temný a ztěžklý a mně je navzdory té chladné vodě dost teplo.

„Poplav. Vrátime se zpátky. Aspoň máme důvod se spolu osprchovat. A řídit budu já.“

Lelkujeme v salonku první třídy British Airways na Heathrow v Londýně a čekáme na náš spoj do Seattlu. Christian je zabraný do *Financial Times*. Sahám pro jeho nový fotoaparát, protože si ho chci zvěčnit. Je totiž zatraceně sexy – v riflích a ve značkové bílé bavlněné košili, v jejímž rozhaleném věcku má zastrčené své pilotní zrcadlovky. Blesk ho vyruší. Zamrká a plaše se na mě usměje.

„Jak je, paní Greyová?“ ptá se.

„Smutno, že se vracíme,“ zamumlám. „Mít tě jenom pro sebe se mi líbí.“

Sevře mou ruku, zvedne si ji ke rtům a na kloubky prstů mi vtiskne lehounký polibek.

„Mně taky,“ řekne.

„Ale?“ nadnesu, protože na konci jeho prostého sdělení zaslechnu to nevyřčené cosi.

Lehce se zachmuří. „Ale?“ předstírá nepochopení. Nakláním hlavu a nabízím mu významný pohled doprovázený výrazem *koukej mi to říct*, který jsem v uplynulých dnech pilovala k dokonalosti. S povzdechem odkládá noviny. „Prostě chci toho žháře dostat a vypakovat pryč z našich životů.“

„Aha.“ To je férová odpověď. I když, jeho upřímnost mě vyvádí z míry.

„Dám si Welshovy koule k večeři, jestli ještě jednou dovolí, aby se stalo něco jako tohle.“ Až mi z jeho hrozivého tónu přeběhne mráz po zádech. Dál mě netečně sleduje a já si nejsem jistá, jestli mě tím vybízí k nějaké vtipné poznámce, nebo co vlastně. A tak udělám jedinou věc, o které si myslím, že by mohla odlehčit to náhlé napětí mezi námi. Zvedám foťák, abych pořídila další snímek.

„Haló, ospalče, už jsme doma,“ broukne Christian.

„Hmm,“ zamručím. Nechci si nechat přerhnut ten provokativní sen o sobě a o Christianovi na pikniku v Kew Gardens. Jsem tak strašně unavená. Cestování je vyčerpávající, dokonce i v první třídě. Už jsme vzhůru víc než osmnáct hodin v kuse, aspoň myslím – samým vysílením už jsem totiž ztratila přehled. Slyším, jak se otevírají dveře, a nade mnou se naklání Christian. Rozepíná mi pásy a zvedá si mě do náručí, čímž mě probouzí úplně.

„Počkej, klidně půjdu,“ zaprotestuju ospale.

Odpovídá mi odfrknutím. „Musím tě přenést přes práh.“

Dávám mu paže kolem krku.

„Myslíš přes ten, co je nahoře, ve třicátém patře?“ usměju se vyzývavě.

„Paní Greyová, s potěšením mohu konstatovat, že jste se mi trochu spravila.“

„Cože?“

Zakření se. „Takže, jestli vám to nevadí, použijeme výtah,“ pronáší s přimhouřenýma očima. Ale já stejně vím, že si mě jenom dobírá.

Taylor nám s úsměvem otevírá dveře do vstupní haly Escaly. „Vítejte doma, pane Greyi, paní Greyová.“

„Díky, Taylore,“ odpovídá mu Christian.

Krátce se na Taylora usměju a sleduju, jak se vrací k audi, kde na něj za volantem čeká Sawyer.

„Tím jsi chtěl říct, že jsem ztloustla?“ upřu na Christiana nabroušený pohled. Jeho úsměv se rozšiřuje a cestou přes halu si mě nadhodí blíž k hrudi.

„Ne moc,“ ujistí mě, ale pak, znenadání, jeho výraz povadá.

„Co se děje?“ vydechnu a snažím se ovládnout znepokojení pronikající do mého hlasu.

„Nabralas jenom trochu z toho, co jsi shodila, když jsi mě opustila,“ vysvětluje tiše, zatímco přicházíme k výtahu. Na okamžik se zatváří skoro bezútešně.

Z té jeho náhlé a nečekané sklíčenosti mě až píchne u srdce. „No tak.“ Sevřu jeho obličej v dlaních, zabořím mu prsty do vlasů a přitáhnu si ho za ně blíž k sobě. „Kdybych tenkrát neodešla, stál bys tu teď takhle?“

Nakonec jeho pohled roztává a věnuje mi ten svůj plachý úsměv, můj oblíbený. „Ne,“ vydechne a se mnou v náručí vchází do výtahu. Sklání hlavu a dává mi jemnou pusu. „Ne, paní Greyová, to bych teda nestál. Zato bych si mohl být jistý, že tě udržím v bezpečí, protože bys mi věčně neodporovala.“

Stejně to říká tak nějak posmutněle... *Do háje.*

„Ale já ti ráda odporuju,“ zkouším terén.

„Já vím. A proto jsem tak... šťastný,“ prohodí s lehce posmutnělým úsměvem.

Ach, díkybohu. „I když jsem tlustá?“ pípnu.

To už se zachechtá. „I když jsi tlustá.“ Znovu mě políbí, tentokrát naléhavěji. Zatínám mu prsty do vlasů, přidržuju si ho za ně a naše jazyky se vzájemně proplétají a krouží v pomalém smyslném tanci. Když se výtah nahore s cinknutím zastavuje, oba už jsme pěkně zadýchání.

„Velmi šťastný,“ poznamená. Jeho úsměv je teď žádostivější a pohled zastřený, plný lačných choutek. Zatřepe hlavou, jako by se potřeboval vzpamatovat, a přenáší mě do foyer.

„Vítejte doma, paní Greyová,“ řekne. Ještě jednou mě políbí, tentokrát zdrženlivěji, a obdaří mě tím svým patentovaným na-maximální-výkon-rozsvíceným úsměvem Christiana Greye, oči mu samým štěstím jenom září.

„Vítejte doma, pane Greyi,“ odpovídám mu s širokým úsměvem. Mé srdce reaguje na jeho volání, až po okraj se plní radostí.

Čekám, že mě postaví na zem, ale on to neudělá. Nese mě dál, skrz vstupní halu a přes chodbu až do velkého pokoje a vysazuje mě na kuchyňský ostrůvek. Otevírá kuchyňskou linku a vyndává z ní dvě flétny na šampaňské, potom vytahuje z lednice láhev – náš oblíbený Bollinger. Zkušeně otevírá láhev, aniž by přišla kapka nazmar, a rozlévá světlouce růžové šampaňské do skleniček, z nichž mi jednu podává. Druhou si bere sám, jemně mi rozevírá nohy a stoupá si mezi ně.

„Tak na nás, paní Greyová.“

„Na nás, pane Greyi,“ zopakuju a ostýchavě se usměju. Ťukáme si a upíjíme.

„Já vím, že jsi unavená,“ zašeptá a otre se nosem o můj, „ale opravdu moc rád bych s tebou teď šel do postele... a nespal.“ Zlehka mi vtiskne rty do koutku úst. „Je to naše první noc zpátky tady a ty jsi opravdu moje a...“ Jeho hlas se pozvolna vytrácí zároveň s tím, jak mi drobnými polibky pokrývá hrdlo. V Seattlu je teprve časný večer, a já jsem přesto k smrti utahaná, navzdory tomu v mém lůně rozkvétá touha a má vnitřní bohyně spokoženě zavrní.

Christian vedle mě poklidně oddychuje, zatímco já hledím ven skrz ta obrovská okna na bledě růžové a zlatavé šmouhy nového svítání. Ruku má volně přehozenou přes má prsa a já se s ním snažím srovnat dech a znovu usnout, jenže je to marnost. Jsem naprosto bdělá, můj vnitřní čas je nastavený na ten hlavní greenwichský a mozek mi pracuje na plné obrátky.

Tolik se toho stalo za ty poslední tři týdny – *co za poslední tři týdny, za poslední tři měsíce* – a mám pocit, jako bych se za celou tu dobu ani jednou nedotkla nohama země. A teď je ze mě najednou paní Anastasia Greyová – manželka jednoho z nejúchvatnějších, nejžhavějších, nejhumánnějších, pohádkově bohatých magnátů, jakého si dokáže holka představit. Jak je možné, že se to všechno semlelo tak rychle?

Opatrně se pošoupu na svou stranu, abych si ho mohla prohlédnout, pokochat se jeho krásou. Víím, že má ve zvyku mě pozorovat, když spím, ale já tu příležitost dostávám jen zřídka. Vypadá tak mladě a bezstarostně. Dlouhé řasy má pod očima rozprostřené jako dva vějíře, tváře mu pokrývá kratičké strniště, perfektně vykrojené rty má lehce rozevřené a uvolněné, jak zhluboka dýchá. Mám chuť ho políbit, protlačit mu jazyk do úst, přejet mu prsty po tom měkkém, a přesto pichlavém porostu. Urputně potlačuju nutkání se ho dotknout, nechci ho rušit. Hmm... mohla bych třeba stisknout v zubech jeho lalůček a nasát ho mezi rty. Mé podvědomí na mě popatří přes své půlměsíčkové brýle, vyrušené od druhého svazku sebraných spisů Charlese Dickense, a v duchu mi vyčiní. *Dej tomu chudákovi pokoj, Ano.*

V pondělí se vracím do práce. Máme dnešek na to, abychom se zaklimatizovali, a pak už se vrátíme k naší rutině. Bude to zvláštní, nevidět Christiana celý den, když jsme v posledních třech týdnech trávili téměř každou minutu pohromadě. Lehám si na záda a zadívám se do stropu. Jeden by řekl, že trávit spolu tolik času bude ubíjející, ale tohle prostě není ten případ. Užila jsem si každičkou z těch společných minut, dokonce i hádky. Každou minutu... kromě těch, kdy přišly novinky o požáru v Grey House.

V žilách mi tuhne krev. Kdo by tak chtěl Christianovi ublížit? Ta záhada mě už zase trýzní. Někdo z branže? Bývalka? Zhrzený zaměstnanec? Nemám ani potuchy a Christian je ohledně toho vše-

ho tak tajněkářský. I to minimum informací, kterým mně dokáže ve jménu *ochrany* zacpat pusy, mi dávákuje po kapkách. Povzdechnu si. Můj černobílý rytíř v lesklé zbroji, vždycky se mě snaží ochránit. Co mám tak asi udělat, abych ho přinutila k větší otevřenosti?

Najednou se zavrtí a já instinktivně ztuhnu, protože ho nechci vzbudit, jenže to má opačný efekt. *Do háje!* Mžourá na mě pár jasných očí.

„Děje se něco?“

„Nic. Klidně spi dál,“ zkouším to s povzbudivým úsměvem. Protáhne se, promne si obličej a pak se na mě usměje.

„Že ty máš jet lag?“ vyzvídá.

„Tak se to jmenuje? Prostě nemůžu spát.“

„V tom případě tu mám jeden univerzální všelék, jenom pro tebe, bejby.“ Zaculí se jako nějaký školák, takže na něj protočím panenky a zároveň se zahihňám. Všechny temné myšlenky se rozplývají jako mávnutím kouzelného proutku a moje zuby nakonec přece jen nacházejí jeho ušní lalůček.

Christian a já míříme v Audi R8 na sever po I-5 vstříc mostu číslo 520. Chystáme se na oběd u jeho rodičů, na uvítací nedělní oběd. Bude tam celá rodina plus Kate a Ethan. Bude zvláštní být mezi tolika lidmi, když jsme trávili čas tak dlouho sami. Většinu dopoledne jsem neměla příležitost si s Christianem promluvit – byl zalezlý ve své pracovně, zatímco já vybalovala. Říkal mi, že to nemusím dělat, že to udělá paní Jonesová. To je další věc, na kterou si musím zvyknout – že máme někoho na výpomoc. Nepřítomně hladím prsty kožené čalounění dveří, abych to své zahloubání rozptýlila. Nějak nejsem ve své kůži. Je to tím jet lagem? Nebo tím žhářstvím?

„Nechal bys mě řídit?“ nadhodím napůl pro sebe, překvapená, že jsem ta slova vůbec vypustila z úst.

„Samozřejmě,“ ujišťuje mě Christian s úsměvem. „Co je moje, je i tvoje. Ovšem jestli to pomačkáš, beru tě do mučírny.“ Letmo se po mně ohlédne, na rtech zákeřný úsměv.

A kruci! Zírám na něj se spadlou bradou. To má být vtip?

„Děláš si srandu. Ty bys mě potrestal za to, že ti pomačkám auto? Ty tu audinu miluješ víc než mě?“ dobírám si ho.

„Skoro jako tebe,“ prohlásí a natáhne ruku, aby v ní sevřel mé koleno. „Ale ona mě v noci nezahřívá.“

„Jsem si jistá, že by se to dalo zařídit. Mohl bys v ní spát,“ zprazím ho kousavě.

Christian se zasměje. „Nejsme doma ještě ani den, a ty už mě vyhazuješ z postele?“ Tváří se tak spokojeně. Jak ho tak pozoruju, jeho úsměv se rozšiřuje, div mu neroztrhne tváře vedví. A i když se na něj chci zlobit, je to v tomhle jeho rozpoložení nemožné. Když o tom přemýšlím, od chvíle, kdy dnes dopoledne vyšel ze své pracovny, má poněkud lepší náladu. A pak mi dochází, že já jsem tak podrážděná kvůli tomu, že se musíme vrátit zpátky do reality, a já nevím, jestli se teď Christian převtělí zpátky do svého předlíbáňkového uzavřenějšího já, nebo jestli si budu moct nechat tuhle novou, vylepšenou verzi.

„Co tě tak potěšilo?“ sonduju.

Střelí po mně další úsměv. „To, že je tenhle rozhovor tak... normální.“

„Normální?!“ odfrknu si. „Po třech týdnech manželství? To tak.“ Jeho úsměv se lehce vytrácí.

„Dělám si legraci, Christiane,“ vyhrknu honem, protože mu nechci kazit dobrou náladu. Najednou mi dochází, jak málo si je občas sám sebou jistý. Nabývám dojmu, že byl vždycky takový, jenže se schovával za tu hrůzu nahánějící fasádu. Je snadné ho rozhodit, pravděpodobně proto, že na to nebyl zvyklý. Je to další střípek o něm a já znovu žasnu nad tím, kolik se toho o sobě ještě musíme dozvědět.

„Neboj, nechám si svůj saab,“ zamumlám a otáčím se ven z okna, abych se pokusila setřást tu rozmrzelost.

„No tak. Co se děje?“

„Nic.“

„Někdy mě tak irituješ, Ano. Řekni mi to.“

Ohlédnu se a ušklíbnu. „Nápodobně, Greyi.“

Zachmuří se. „Já se snažím,“ oduší tiše.

„Já vím. Vždyť já taky,“ pousměju se a nálada se mi nepatrně zvedá.

Upřímně, Carrick vypadá dost komicky, když stojí u grilu v šéfkuchařské čepici a zástěře s nápisem *Způsobily k rožnění*. Pokaždé, když se na něj podívám, zacukají mi koutky úst. Vlastně, celkově se cítím mnohem líp. Všichni teď sedíme kolem stolu na terase Greyovic domu a vychutnáváme si slunce pokročilého léta. Grace a Mia servírují na stůl nejrůznější saláty, zatímco Elliot s Christianem se přátelsky popichují a probírají plány ohledně našeho nového domu a Ethan s Kate mě natahují na skřípec při výslechu v „kauze“ líbáanky. Christian nepouští mou ruku, v prstech si pohrává s oběma mými prsteny, snubním i zásnubním.

„Takže, pokud s Giou ty návrhy dotáhneš do konce, mám volno od září až do půlky listopadu a mohl bych na to nasadit celou partu.“ Elliot se protáhne a pak spustí ruku kolem Kateiných ramen, takže jí vykouzlí úsměv na rtech.

„Gia to s námi přijde probrat zítra večer,“ zareaguje Christian. „Doufám, že už to všechno doladíme.“ Otáčí se a vrhá na mě vyčkávací pohled.

Aha... to jsou mi novinky.

„No jasně.“ Usměju se na něj, hlavně kvůli jeho rodině, přestože moje nálada znovu klesá volným pádem. Proč jenom dělá všechna ta rozhodnutí, aniž by se mi o nich slovem zmínil? Nebo je to prostě tím pomýšlením na Giu – oblý bok, dmoucí se hrud, drahé

značkové oblečení a oblak luxusního parfému –, to všechno plus provokativní úsměvy na mého manžela? Mé podvědomí do mě zatíná nakvašený pohled. *Vždyť ti k žárlivosti nezavdal jediný důvod.* Ježiši, já jsem teda dneska náladová. Co se to se mnou děje?

„Ano,“ napomíná mě Kate a vytrhává mě ze zamýšlení. „Že ty jsi ještě pořád duchem v jižní Francii?“

„Jo,“ usměju se.

„Vypadáš tak dobře,“ pochválí mě, i když se u toho zamračí.

„To vy oba,“ prohlásí Grace hrdě. A Elliot nám dolévá skleničky.

„Na šťastný pár,“ pronese se srdečným úsměvem Carrick, pozvedne sklenku a ke stolu si přisedne nostalgii.

„A na Ethana, že se dostal na tu psychologii do Seattlu,“ doplňuje Mia pyšně. Oddaně se na něj usměje a on jí to krátce oplátí. Napadá mě, jestli už v jejich vztahu nastal nějaký posun. Těžko říct.

Poslouchám všechno to škádlení u stolu. Christian líčí, co všechno jsme v posledních třech týdnech stihli, a sem tam něco přibarví. Zní uvolněně a vypadá, že má všechno pod kontrolou, spadla z něj veškerá úzkost z toho žhářství. Zato já prostě tu blbou náladu nedokážu setřást. Nimráám se v jídle. Christian včera řekl, že jsem tlustá. *Proboha, vždyť žertoval!* Mé podvědomí na mě znovu vrhá zlostný pohled. Elliot nešťastnou náhodou shazuje svou skleničku na podlahu terasy, až všichni úlekem nadskočí, a najednou zavládne všeobecný rozruch, jak se to každý snaží uklidit.

„Jestli se nesebereš, odtáhnu tě do loděnice a konečně ti tam naplácám,“ sděluje mi Christian šeptem.

V šoku zalapám po dechu, otočím se a vykulím na něj oči. *Cože?* Dělá si ze mě srandu?

„To by sis nedovolil!“ ucedím a někde ve svém nitru pocítím vlnu známého a vítaného vzrušení. Jenom zvedne jedno obočí. Jasně že dovolil. Přes stůl střelím pohledem po Kate. Se zájmem nás sleduje. Obracím pozornost zpátky k Christianovi a zúžím na něj oči.

„To bys mě musel nejdřív chytit – a to nemám podpatky,“ syкну.

„S chutí bych to zkusil,“ vydechne se zhýralým úsměvem a já *myslím*, že jenom žertuje.

Rudnu. A kupodivu se cítím o trochu líp.

Když dojídáme jahody se šlehačkou, které jsme měli jako dezert, spouští se průtrž mračen a neočekávaně nás smáčí. Všichni se urychleně zvedáme, abychom sklidili talíře a skleničky ze stolu, a odnášíme je do kuchyně.

„To je dobře, že to počkalo, dokud jsme nedojedli,“ pochvaluje si Grace, když se uvelebíme v suché náruči zadního pokoje. Christian si sedá k nablýskanému černému klavíru, opírá si nohu o levý pedál a začíná hrát povědomou melodií, kterou v tu chvíli nedokážu zařadit.

Grace se mě vyptává na dojmy, které ve mně zanechal Saint Paul de Vence. Byli tam s Carrickem před lety na líbáncích a já si pomyslím, že je to dobré znamení, když vidím, jak jsou dodnes šťastní. Kate a Elliot se k sobě tulí na jedné z velkých nadýchaných pohovek, zatímco Ethan, Mia a Carrick spolu zaujatě debatují o psychologii, aspoň *myslím*.

A najednou, jako jeden muž, všichni Greyovi zmlknou a překvapeně obrací pohledy Christianovým směrem.

Co se děje?

Christian si u klavíru tiše pobrukuje. Ticho kolem nás se ještě prohlubuje, když všichni znehybníme a zaposloucháme se do jeho měkkého sametového hlasu. Já už ho zpívat slyšela, oni snad ne? Náhle se Christian zarazí – to když si uvědomí, že se v místnosti rozhostil úplný klid. Kate na mě vrhá tázavý pohled a já krčím rameny. Christian se na své stoličce otáčí a lehce zčervená, v rozpácích, že se stal středem pozornosti.

„Pokračuj,“ vyzývá ho Grace tiše. „Zpívat jsem tě ještě neslyšela, Christiane. Nikdy,“ upírá na něj užaslý pohled. Ale on jen sedí na tě

malé stoličky a bezhlesně na ni pomžikává. Pak nepatrně pokrčí rameny a očima nervózně zatěká mým směrem, aby je nakonec odvrátil k francouzskému oknu. Zbytek pokoje jako na povel ožívá záměrným hovorem, jen já dál zírám na svého muže.

Mou pozornost ale odvádí Grace, která mě popadá za obě paže a nečekaně si mě přitahuje do náruče.

„Ach, holčičko! Děkuju, děkuju,“ vydechne tak tiše, že to slyším jenom já. Až se mi z toho sevře hrdlo.

„Ehm...“ Oplácím jí objetí, i když si nejsem tak úplně jistá, za co mi vlastně děkuje. Usměje se na mě, oči lesklé dojetím, a políbí mě na tvář. *Božítku... Čím jsem si to zasloužila?*

„Půjdu uvařit čaj,“ pronese potom hlasem poznamenaným zadržovanými slzami.

Pomalu přecházím k Christianovi, který teď stojí a hledí ven z okna.

„Ahoj,“ hlesnu.

„Ahoj,“ odpovídá. Pokládá mi ruku kolem pasu a přitahuje mě k sobě. Já si zasouvám prsty do kapsy jeho riflí a společně s ním se zadívám do deště.

„Už se cítíš líp?“ ptá se.

Přikývnu.

„To je dobře.“

„Ty si teda umíš zjednat ticho.“

„Dělám to každou chvíli,“ zašeptá a usměje se na mě.

„Možná v práci, ale ne tady.“

„To je pravda, tady ne.“

„Nikdo z nich tě ještě neslyšel zpívat? Nikdy?“

„Zdá se, že ne,“ odtuší věčně. „Nepůjdeme už?“

Zvedám k němu pohled a snažím se posoudit, v jakém je rozpoložení. Jeho oči jsou mírné a hřejivé a tak trochu nejisté. Rozhoduju se změnit téma.

„Chceš mi snad naplácat?“ šeptnu a najednou mě v břicho šimrají stovky motýlích křídel. Možná to potřebuju... třeba mi to prostě chybí.

Zadívá se na mě a jeho pohled postupně těžkne.

„Nechci ti ubližovat, ale hraju si k smrti rád.“

Nervózně se rozhlédnu po tom velkém pokoji, ale zjišťuju, že jsme mimo doslech.

„Ovšem pouze když zlobíte, paní Greyová,“ pošeptá mi tichounce do ucha. Jak jen dokáže vtisknout tolik smyslnosti do pouhých šesti slov?

„Uvidím, co se s tím dá dělat,“ uculím se na něj.

Jakmile se rozloučíme, odcházíme k autu.

„Chytej,“ hází mi klíčky od R8. „Ani škrábnutí!“ dodává s vážnou tváří a nevěřičně přitom zakroučí hlavou. „Jinak se fakt naštvu.“

Vysychá mi v ústech. On mě vážně nechává řídit své auto? Má vnitřní bohyně si navléká kožené řidičské rukavičky a boty bez podpatku. *Super!* zaječí.

„Víš to určitě?“ dostávám ze sebe omráčeně.

„Myslíš – než si to rozmyslím? Jo.“

Mám dojem, že jsem v životě neměla koutky tak daleko od sebe. Christian protáčí oči a otevírá mi dveře u řidiče. Startuju dřív, než stihne dojít na svou stranu, a tak rychle naskakuje.

„Těšíte se, paní Greyová?“ ptá se s tím svým jednostranným úsměvem.

„Velmi.“

Pomalou couvám z řady aut a stáčím kola na příjezdovou cestu. Nějakým zázrakem mi to nechcípne, což mě překvapuje. Páni, ta spojka je ale citlivá. Zatímco zvolna popojíždím od domu, sleduju ve zpětném zrcátku Sawyera a Ryana – naši dnešní ochranku –, jak nasedají do audi SUV. Netušila jsem, že s námi jeli i sem. Dřív než vyjedu na silnici, ještě zastavuju.

„Fakt to víš určitě?“

„Ovšem,“ odvěti upjatě, čímž mi nevědomky prozrazuje, že to zcela určitě neví určitě. *Ach, můj ty ubohý Stíne.* Mám chuť se vysmát jemu i sobě – za to, že jsem tak nervózní a vzrušená. Nějaký malý šotek uvnitř mě chce Sawyera s Ryanem setřást, jen tak, pro zábavu. Ještě se rozhlížím a pak pomalu vjíždím na silnici. Cítím, jak se vedle mě Christian samým napětím doslova svíjí, a prostě tomu nedokážu odolat. Silnice je úplně prázdná. Šlapu na plyn, co to dá, a my prudce vyrážíme kupředu.

„Počkej! Ano!“ vykřikne Christian. „Brzdi – nebo nás oba zabiješ!“

Okamžitě trochu odlehčuju nohu. Páni, tahle kára se ale umí hejbat!

„Promiň,“ utrousím a zcela marně se pokouším znít zkroušeně. Christian se na mě ušklíbne a myslím, že se tím snaží skrýt úlevu.

„No, tak tohle se dalo považovat za zlobení,“ prohodí nenuceně a já ihned zpomaluju.

Kontroluju zpětné zrcátko. Po audi ani památky, za námi je jen nějaké osamocené tmavé auto s kouřovými skly. Představuju si, jak jsou teď asi Sawyer s Ryanem vynervovaní, celí bez sebe, aby nás dohnali, a z nějakého důvodu jsem z toho příjemně rozechvělá. Ale rozhoduju se, že budu hodná holka, a dál už řídím zodpovědně a s narůstající jistotou mířím zpátky k mostu 520. Nechci přece svému muži způsobit infarkt.

Najednou Christian zakleje a vzepře se, aby z kapsy kalhot vytáhl BlackBerry.

„Co je?“ vyštěkne rozzlobeně na kohokoliv, kdo je na druhém konci linky. „Ne,“ řekne a rychle se ohlédne dozadu. „Ano. Řídí.“

Honem se dívám do zpětného zrcátka, ale neshledávám v něm nic zvláštního – prostě za námi jede pár aut. SUV je asi čtvrté v řadě a všichni se plynule pohybujeme vpřed.

„Rozumím,“ vzdychne Christian ztěžka a promne si čelo. Cítím, jak z něj sálá napětí. *Něco je špatně.*

„Ano... Já nevím.“ Střelí po mně pohledem a odtáhne si mobil od ucha. „Všechno v pořádku. Věnuj se řízení,“ instruuje mě klidně a s úsměvem, který mu ale nepronikne do očí. *Sakra!* Do žil se mi valí adrenalin.

Znovu si přikládá telefon k uchu.

„Dobře, až budeme na pětsetdvacítce. Hned, jak na něj najedeme... Ano... Budu.“

Zasouvá mobil do stojánku na palubní desce a připojuje ho na hands-free.

„Co se děje, Christiane?“

„Jen dávej pozor na cestu, bejby,“ říká mírně.

Právě najíždím na most číslo 520 ve směru na Seattle. Když letmo mrknu na Christiana, všímám si, jak strnule zírá před sebe.

„Nechci tě děsit, bejby,“ promluví vyrovnaně, „ale jakmile budeme na mostě, chci, abys na to pořádně šlápla. Někdo nás sleduje.“

Někdo nás sleduje? Proboha. Srdce mi skáče až do pusy a divoce mi buší do patra. Hrůzou se mi staví všechny vlasy na hlavě a krk se mi stahuje panikou. Kdo nás sleduje? Očima zatékám do zpětného zrcátka – no jasně, to tmavé auto, kterého jsem si všimla už předtím, je pořád za námi. *Sakra! Je to ono?* Mhouřím oči a snažím se zrakem proniknout skrz tmavé čelní sklo, abych zjistila, kdo řídí – jenže nic nevidím.

„Sleduj cestu před sebou, bejby,“ doporučuje mi Christian mírně, vůbec ne tím útočným tónem, kterým mě obvykle častuje, když mu moje řízení dělá starosti.

No tak, seber se! V duchu si ušetřím políček a pokouším se překonat ten děs, co se mě snaží ochromit. Co když je ten někdo, kdo nás sleduje, ozbrojený? Ozbrojený a jde po Christianovi! *Kruci!* Najednou se mi dělá špatně.

„Jak víme, že nás někdo sleduje?“ Můj hlas zní dýchavičně a skřípavě, je to vlastně jenom vyděšený šepot.

„Ten dodge za námi má falešné značky.“

Jak tohle ví?

Vyhazuju blinkr, protože se už zařazujeme na most. Je pozdě odpoledne a navzdory tomu, že už neprší, je silnice mokrá. Naštěstí je provoz podle očekávání slabý.

V hlavě se mi vynořuje Rayův hlas při jedné z mnoha lekcí sebeobrany, kterými mě poctil: *To, co tě zabije, nebo vážně zraní, je panika, Annie*. Soustředěným nádechem se snažím dostat své plíce pod kontrolu. Ať už nás sleduje kdokoliv, jde po Christianovi. S dalším hlubokým nádechem se moje myšlenky zklidňují a žaludek si sedá. Musím Christiana udržet v bezpečí. Chtěla jsem tohle auto řídit a chtěla jsem ho řídit rychle. *Takže teď nadešel můj čas*. Pevně sevru volant a naposledy se podívám do zpětného zrcátka. Dodge se k nám přibližuje.

Zpomaluju, ignoruju přitom Christianův panický pohled, kterým mě vzápětí poctí. Načasuju si nájezd do pruhu na mostě tak, že musí dodge zpomalit a zastavit a čekat na další mezeru mezi projíždějícími auty. Řadím a mačkám plyn až na podlahu a R8 vyráží vpřed, až nás to oba vtlačí do sedadel. Ručička tachometru prudce vylétá na stodvacítku.

„V klidu, bejby,“ krotí mě Christian, i když je mi jasné, že on sám je uvnitř všechno jen ne v klidu.

Kličkuju mezi dvěma pruhy jako černý kámen v dámě, předjíždím auta i nákladáky. Ježkovy oči, jsme na tom mostě tak blízko jezera, působí to, jako bychom jeli po vodě. Záměrně si nevšímám rozzlobených nesouhlasných pohledů ostatních řidičů. Christian si spíná ruce v klíně a sedí tak klidně, jak jenom dokáže, a já se navzdory rozjančeným myšlenkám bezděky zamyslím nad tím, jestli to dělá kvůli tomu, aby mě nerušil.

„Šikulka,“ vydechne povzbudivě. Pak se ohlédne. „Toho dodge už nevidím.“

„Jsme těsně za sub, pane Greyi,“ ozve se z hands-free. „Snaží se vás dostihnout. Pokusíme se ho předjet a dostat se mezi vaše a jeho auto.“

Sub? Co tím myslí?

„Fajn. Paní Greyová si vede dobře. S touhle rychlostí, pokud nezhoustne provoz – a jestli vidím dobře, tak ne –, budeme za pár minut za mostem.“

„Jistě, pane.“

Míjíme mostní kontrolní věž a já tím pádem vím, že jsme za polovinou naší cesty přes jezero Washington. Na tachometru mám pořád sto dvacet.

„Jde ti to opravdu dobře, Ano,“ chválí mě Christian znovu, když kontroluje situaci za námi. Na kratičký okamžik mi jeho tón připomene naše první dostaveníčko v herně, jak mě trpělivě povzbuzoval při naší první scénce. To pomyšlení mě rozptyluje, a tak ho hned zaháním.

„Kam mám jet?“ ptám se poměrně vyrovnaně s ohledem na okolnosti. Auto už mám celkem v ruce. Je radost ho řídit – je tak tiché a tak krásně sedí, že je skoro nemožné uvěřit, jak rychle jedeme. Ovládat ho v takové rychlosti je překvapivě snadné.

„Paní Greyová, zamiřte k I-pětce a pak na jih. Chceme vědět, jestli za vámi ten dodge pojede celou cestu,“ navádí mě Sawyer přes telefon. Na semaforech na mostě svítí zelená – díkybohu –, a tak se řítím dál.

Střelím nervózním pohledem po Christianovi a on mi věnuje povzbudivý úsměv. Pak mu ale zvadne výraz.

„Do prdele!“ zakleje tiše.

Před námi, na sjezdu z mostu, se pěchuje šňůra aut a já musím zpomalit. Znovu se znepokojeně dívám do zpětného zrcátka a mám dojem, že v něm zahlédnu dodge.

„Asi tak deset aut za námi?“

„Jo, taky ho vidím,“ potvrzuje Christian, zatímco zaostřuje pohled skrz úzké zadní okno. „Zajímalo by mě, kdo to kruci je.“

„To mě taky. Víme aspoň, jestli to řídí chlap?“ houknu směrem ke stojánku s BlackBerry.

„Ne, paní Greyová. Může to být chlap i ženská. Má to moc tmavý skla.“

Christian na mě upře zkoumavý pohled.

„Ženská?“ podiví se.

Pokrčím rameny. „Co třeba ta tvoje paní Robinsonová?“ nadhodím s očima pevně ukotvenýma k cestě přede mnou.

Christian ztuhne a pak tahá mobil z hands-free. „Není to žádná moje paní Robinsonová,“ zavrčí. „Od svých narozenin jsem s ní nemluvil. Navíc, Elena by takovou věc neudělala. Není to její styl.“

„A Leila?“

„Ta je v Connecticutu u svých rodičů. Říkal jsem ti to.“

„A víš to určitě?“

Zarazí se. „Ne. Ale kdyby utekla, jsem si jistý, že by se její rodiče ozvali Flynnovi. Promluvíme si o tom doma. Teď se soustřeď na to, co děláš,“ dodává nesmlouvavě.

„Ale to auto může jet za námi jenom náhodou.“

„Nehodlám nic riskovat. Ne, když jsi tu ty,“ odsekne. Zasouvá BlackBerry zpátky do stojánku a tím nás opět spojuje s naší ochrankou.

Do háje. Právě teď není radno mu brnkat na nervy... možná později. A tak radši držím jazyk za zuby.

Provoz našťestí trochu řídne, takže se můžu prořítit křižovatkou Mountlake směrem na I-5 a dál se proplétat mezi auty.

„Co když nás zastaví poldové?“ vyjevím se.

„To by se nám právě hodilo.“

„Mému řidičáku ne.“

„S tím si starosti nedělej,“ uklidňuje mě. Nečekaně přitom v jeho hlase postřehnu stopu humoru.

Znovu šlapu na plyn a zrychluju zpátky na sto dvacet. Teda, to je ale žihadlo! To auto miluju – řídí se tak lehce. Teď už jedu sto čtyřicet. Myslím, že jsem v životě tak rychle nejela. S broukem jsem byla ráda za sedmdesátku.

„Dostal se z té zácpy a zrychlil.“ Sawyerův hlas zní klidně a informativně. „Jede sto padesát.“

Ty bláho! Rychleji! Mačkám plyn ještě víc, takže když se dostaneme na křižovátku u I-5, přede už motor sto šedesát.

„Drž si rychlost, Ano,“ nabádá mě Christian.

Zpomaluju, jenom než se zařadím. Dálnice je celkem vylidněná a já během zlomku sekundy najíždím do rychlého pruhu. Úchvatná R8 ho doslova drtí, protože už mám nohu téměř na podlaze a obyčejní smrtelníci se nám klidí z cesty. Kdybych nebyla tak vyděšená, dovedla bych si to i vychutnat.

„Jede sto šedesát, pane.“

„Ohlídejte si ho, Luku,“ štěkne Christian na Sawyera.

Luku?

Najednou se do rychlého pruhu nacpe nákladák – *zatraceně!* – a já musím dupnout na brzdy.

„Ty podělanej idiote!“ oboří se Christian na řidiče, když nás to v sedadlech vymrští dopředu. Jsem vděčná, že máme zapnuté pásy.

„Prostě ho podjed, bejby,“ procedí Christian skrz zaťaté zuby. Kontroluju si zrcátka a stříhám to přes tři pruhy. Šílenou rychlostí mjíme pomalejší auta a zase se zařazujeme do rychlého pruhu.

„To byl úctyhodný manévr, paní Greyová,“ nechává se uznale slyšet Christian. „Kde je ta slavná washingtonská státní, když ji člověk potřebuje?“

„Nechci dostat pokutu, Christiane,“ poznamenám a dál se soustředím na dálnici před sebou. „Už jsi v tomhle někdy dostal pokutu za rychlost?“

„Ne,“ prohlásí, ale při letmém pohledu jeho směrem zaznamenávám, že se ušklíbl.

„A stavěli tě?“

„To ano.“

„Aha.“

„Kouzlo osobnosti, paní Greyová. Všechno je to v kouzlu osobnosti. A teď se soustřeď. Kde je ten dodge, Sawyere?“

„Právě teď zrychlil na stopětasedmdesát, pane,“ odpovídá Sawyer.

Ty vole! Už zase mám srdce až na jazyku. Je vůbec možné, abych jela ještě rychleji? Znovu tlačím chodidlo níž a řítím se dálnicí jako řízená střela.

„Problíkej ho dálkovejma,“ nařizuje mi Christian, když nám neuhýbá nějaký mustang.

„Ale to budu za debila.“

„Tak buď za debila!“ štěkne.

Ježiší. Tak fajn! „Eh, a kde ty dálkový jsou?“

„Na blinkru. Přitlač ho k sobě.“

Udělám to a mustang uhýbá, i když ještě předtím mi jeho řidič ukáže jeden ze svých prstů v nepřilíš zdvořilém gestu. Mihnu se kolem něj.

„To on je debil,“ zabručí si Christian pod vousy a pak na mě houkne: „Sjeď tady, na Stewartku.“

Rozkaz, pane!

„Sjíždíme na Stewart Street,“ informuje Christian Sawyera.

„Zamiřte rovnou do Escaly, pane.“

Zpomaluju, kontroluju si zrcátka, vyhazuju blinkr a s překvapivou elegancí přejíždím přes čtyři pruhy dálnice až ke sjezdu. Vplouvám do Stewart Street a vydávám se po ní na jih. Ulice je téměř prázdná, jenom pár aut. *Kde všichni jsou?*

„S tím provozem jsme měli zatracený štěstí. Jenže to znamená, že on taky. Nezpomaluj, Ano. Dostaň nás domů.“

„Nedokážu si vybavit cestu,“ zakňourám zděšeně, když si uvědomím, že je nám dodge neustále v patách.

„Prostě jeď dál na jih po Stewartce. Dokud ti neřeknu jinak.“ Už zase zní znepokojeně. Tři bloky projíždím na zelenou, ale na Yale Avenue mi naskakuje oranžová.

„Projeď to, Ano,“ křikne na mě Christian. Leknutím nadskočím tak, že sešlápnu plyn až na podlahu a vmáčknu nás oba do sedadel, načež prolétáme křižovatku na červenou.

„Sjíždí za vámi,“ informuje nás Sawyer.

„Sledujte ho, Luku.“

„Luku?“

„Prostě se tak jmenuje.“

Jeden bleskový pohled na Christiana a vím, že na mě zírá jako na nějakého šilence.

„Oči na cestu!“ okřikne mě.

Jeho tón přecházím bez povšimnutí. „Luke Sawyer...“

„Jo!“ odsekne našťvaně.

„Aha.“ Jak to, že jsem to nevěděla? Ten chlap mě posledních šest týdnů doprovází do práce, a já ani neznám jeho křestní jméno.

„Přesně tak, madam,“ zahlásí Sawyer a přitom mě poleká, i když mluví jako obvykle klidným monotónním hlasem. „Sub míří na jih po Stewartce, pane. A nabírá značnou rychlost.“

„Jeď, Ano. A vykašli se na to podělaný tlachání,“ vyjíždí na mě Christian.

„Stojíme na prvních semaforech Stewartky,“ informuje nás Sawyer.

„Tady, Ano – rychle,“ křikne Christian a ukáže na parkoviště na křižovatce s Boren Avenue. S kvílením protestujících pneumatik zahybám a vjíždím na tu přečpanou plochu.

„Zajeď dál. Honem,“ nakazuje mi Christian. Ujíždím až dozadu, pryč z dohledu, tak rychle, jak jenom dokážu. „Sem,“ namíří prs-

tem na jedno volné místo. Sakra! On chce, abych to zaparkovala.
Ani náhodou!

„Prostě to, do prdele, udělej!“ ucedí. A tak to udělám... dokonale. Je to pravděpodobně poprvé, co jsem kdy zaparkovala bez chybičky.

„Jsme schovaní na parkovišti mezi Stewartkou a Borenovou,“ oznamuje Christian do mobilu.

„V pořádku, pane,“ ozve se lehce rozmrzelý Sawyer. „Zůstaňte, kde jste, my budeme dál sledovat sub.“

Christian se na mě otáčí, očima pátravě zkoumá mou tvář. „Jsi v pohodě?“

„Jasně,“ zašeptám.

Uchechtne se. „Ať už ten dodge řídí kdokoliv, slyšet tě nemůže, víš to?“

A já se zasměju.

„Právě projíždíme křižovatku s Borenovou, pane. Vidím to parkoviště. Teď projel kolem vás.“

Oba najednou úlevně svésíme napjatá ramena.

„Dobrá práce, paní Greyová. Slušná jízda.“ Christian mi konečky prstů jemně přejede po tváři a já při tom doteku nadskočím a prudce vydechnu. Vůbec jsem si neuvědomila, že zadržuju dech.

„Znamená to snad, že přestaneš připomínkovat moje řízení?“ zjišťuju. Rozesměje se – halasným očistným smíchem.

„Takhle doslova bych to teda netvrdil.“

„Děkuju, že jsi mě nechal řídit svoje auto. Zvlášť za takových vzrušujících podmínek.“ Zoufale se snažím udržet odlehčený tón.

„Možná bych teď měl řídit já.“

„Abych řekla pravdu, nemyslím, že jsem teď schopná vylézt z toho auta a pustit tě za volant. Mám nohy jako z gumy.“ Vnímám, jak se najednou začínám chvět a vzápětí i třást.

„To je jenom adrenalin, bejby,“ řekne mírně. „Vedla sis naprosto skvěle, jako obvykle. Jsem z tebe úplně vedle, Ano. Ty mě nikdy

nezklameš.“ Hřbetem ruky se zlehka dotkne mé tváře, v té jeho se zračí láska, strach, lítost – tolik emocí najednou. A jeho slova zvedají má stavidla. Jsem tím vším tak přemožená, že mi ze staženého hrdla uniká přidušený vzlyk a vzápětí začínám brečet.

„Ne, bejby, to ne. Prosím, neplač.“ Natáhne se ke mně, popadá mě a navzdory omezenému prostoru kolem nás si mě přitahuje přes středový panel s ruční brzdou a vysazuje na klín. Uhlazuje mi vlasy z obličeje a líbá mě na oči i tváře a já ho objímám a tiše mu vzlykám na rameni. Zaboří nos do mých vlasů a sevře mě v náručí, pevně mě k sobě tiskne. A tak oba mlčky sedíme a jenom se držíme.

Vyruší nás Sawyerův hlas. „Sub zpomalil před Escalou. Obhlíží si terén.“

„No tak ho sledujte,“ houkne Christian.

Otírám si nos do hřbetu ruky a na uklidněnou si nabírám pořádný doušek vzduchu do plic.

„Klidně si posluž mou košilí.“ Políbí mě na temeno hlavy.

„Omlouvám se,“ zaštkám, zahanbená vlastním pláčem.

„Za co? To nemusíš.“

Znovu si otírám nos a on mi zvedá hlavu, aby mi vtiskl hebký polibek na ústa. „Máš tak měkké rty, když pláčeš, ty moje statečná krásko,“ zašeptá.

„Tak mě polib ještě jednou.“

Zarazí se s jednou rukou na mých zádech a druhou ještě o kus níž.

„Líbej mě,“ vydechnu a sleduju, jak se mu pootevírají ústa, když se jimi prudce nadechne. Nahýbá se přese mě, vytahuje BlackBerry ze stojánku a odhazuje ho na sedadlo řidiče vedle mých nohou v páskových botách. A pak už jsou jeho rty na mých, pravou ruku mi zaplétá do vlasů, přidržuje si mě za ně, zatímco levou mi pokládá na tvář. Jazykem se tlačí do mých úst a já ho tam nadšeně vítám. Adrenalin se mění ve chťič a zachvacuje celé mé tělo. Svírám jeho obličej v dlaních, prsty mu přejíždím po za-

rostlých skráních a dopřávám si jeho jedinečnou chuť. Jako odpověď na můj horečnatý výpad se mu hluboko z hrdla dere smyslné zamručení a mně se v tom okamžení všechno od pasu dolů svíjí v primitivní touze. Dlaní putuje dolů po mém těle, otre se mi o ňadro, zkopíruje linii pasu a nakonec se usadí na mých hýždích. Přisouvám se ještě blíž.

„Ou!“ sykne a odtrhne se ode mě úplně bez dechu.

„Co?“ zamumlám mu do rtů.

„Ano, jsme na veřejném seattleském parkovišti.“

„A co má být?“

„No, zrovna teď mám sto chutí tě ošukat a ty se na mně takhle vrtíš... je to tak trochu nepřijemné.“

Při jeho slovech se moje žádostivost vymyká kontrole a mravenčení v podbřišku začíná být k nevydržení.

„Tak mě ošukej,“ vydechnu a políbím ho do koutku úst. Bože, jak já ho chci. Teď hned. Ta honička ale byla vzrůso. Až moc velké. Děsivé... a ten děs nějak vyburcoval moje libido. V záklonu si mě zkoumavě prohlíží, pohled má temný a zastřený.

„Tady?“ vysloví chraptivě.

Vysychá mi v puse – jak je možné, že mě dokáže tak rozhicovat jediným slovem? „Jo. Já tě chci. Hned.“

S hlavou skloněnou ke straně na mě chvíli jen tak hledí. „Jste hrozná nestoudnice, paní Greyová,“ zašeptá, když uplyne celá věčnost. Cítím, jak mi ve vlasech zatíná ruku v pěst, pevně si mě fixuje na jednom místě, a pak už mě zase líbá, tentokrát naléhavěji. Druhou rukou mi sjíždí ještě níž, přes zadek a dál, až na stehno. Zatínám prsty do jeho přerostlých vlasů.

„Jsem moc rád, že máš na sobě sukni,“ zapřede, když zajede rukou pod vzorovanou modrobílou látku a zmáčkne v dlani mé stehno. Opět se mu zavrtím na klíně a on sykavě protlačí vzduch mezi zuby.

„Seď v klidu,“ ucedí. Pokládá mi ruku do rozkroku a já se okamžitě ukázním. Palcem nachází to pravé místo a mně vážne dech v krku. Hluboko, hluboko uvnitř klína mi příjemně zatepe.

„V klidu,“ varuje mě šeptem. Znovu mě líbá a přitom jemně krouží palcem po tenounké krajce mého značkového prádla. Odhrnuje kalhotky stranou a pomalu do mě proniká dvěma prsty. Vzdychnu a propnu se vstříc jeho ruce.

„Prosím,“ zašeptám.

„Ach, paní Greyová. Vy jste *tak* připravená,“ zavrtní, zatímco mučivě pomalu pohybuje těmi prsty dovnitř a ven. „Vzrušují vás snad automobilové honičky?“

„To ty mě vzrušuješ.“

Věnuje mi vlčí úsměv, nečekaně odvolává své prsty z akce a opouští mě celou roztouženou. Potom mě překvapuje tím, že mi provléká paži pod kolena, zvedá mě a otáčí čelem k přednímu sklu.

„Dej nohy vedle mých,“ nařizuje mi, když ty své dá k sobě přesně doprostřed koberečku. Poslechnu ho a stoupám si podél něj. Dlaněmi sjíždí dolů po mých stehnech a pak zase zpátky a cestou mi vyhrnuje sukni.

„Ruce na moje kolena, bejby, a předkloň se. Zvedni ten tvůj skvělej zadek. A pozor na hlavu.“

No to mě podrž! My to fakt uděláme – na veřejně přístupném parkovišti. Spěšně kontroluju prostor před námi a nikoho nevidím, ale stejně cítím, jak se mě zmocňuje rozechvění. Jsem na veřejném parkovišti! To je tak *rajcovní!* Vnímám, jak se pode mnou Christian posouvá, a slyším výmluvný zvuk rozepínaného zipu. Jednou rukou mě bere kolem pasu, druhou mi stahuje krajkové kalhotky stranou a pak do mě jediným prudkým pohybem vráží.

„Ach!“ vyjeknu a přitlačím se k němu. Dech mu zasýčí mezi zatnutými zuby. Jednu ruku mi přesouvá ke krku, kde mě chytá pod

bradou. Rozevívá prsty kolem mého hrdla a přitahuje si mě za něj dozadu, naklání mi hlavu ke straně, aby měl přístup k mé šíji. Druhou rukou mě popadá za bok a oba se začínáme hýbat.

Jsem vzepřená na nohách a on se proti mně vzpíná – znovu a znovu. A ten pocit je... Hlasitě zavzdychám. Takhle poloha je velmi... důkladná. Prsty levé ruky zatínám kolem ruční brzdy a pravou se opírám o dveře. Christian mi přejíždí zuby po lalůčku a vzápětí mě za něj zatahá – je to téměř bolestivé. A proniká do mě, zas a zas. Zvedám se a klesám v jeho rytmu, a když se naše pohyby vzájemně sehrají, přesouvá mi Christian ruku pod sukni do klína a začíná mě tam přes tenkou látku kalhotek dráždit.

„Ach!“

„Buď. Rychle,“ pošeptá mi do ucha skrz sevřené čelisti, ruku stále sevřenou kolem mého krku pod bradou. „Tohle musíme udělat rychle. Ano.“ A zesílí tlak prstů v mém rozkroku.

„ÁCH!“ Už cítím, jak se ve mně utváří to důvěrně známé napětí a koncentruje se v mém lůnu.

„No tak, bejby,“ zachraptí mi do ucha. „Chci tě slyšet.“

Znovu zavzdychám, naprosto pohroužená do svých pocitů, víc-ka pevně semknutá. Vnímám jen jeho hlas těsně u svého ucha, jeho dech na svém krku a hluboký prožitek, šířící se z toho místa, kde se mě dotýká prsty a kde se do mě tiskne – jsem úplně ztracená. Tělo nade mnou přebírá kontrolu a žádá si jediné, uvolnit to nashromážděné napětí.

„Jo,“ vydechne mi Christian do ucha a já na malý okamžik otevírám oči, vytréštím je do kožené střechy auta a znovu je pevně zavírám – to když ho v sobě začnu tepavě svírat.

„Ach, Ano,“ vyrazí ze sebe užasle a pevně kolem mě utáhne paže, naposledy se do mě vtlačí a znehybní, když hluboko uvnitř mě vrcholí.

Nosem mi přejíždí po hraně čelisti a jemně mě líbá na hrdle, na tváři a ve vlasech. Já se o něj opírám, hlavu bezvládně složenou v ohybu jeho krku.

„Napětí uvolněno, paní Greyová?“ Znovu mi skousne lalůček a zatahá za něj. Jsem fyzicky na dně, totálně vyčerpaná, zmůžu se jenom na nejasné zakňourání. Cítím, jak v úsměvu roztahuje rty.

„To moje teda určitě,“ pochvaluje si, když si mě přesouvá na klíne. „Tys oněměla?“

„Jo,“ vydoluju ze sebe.

„Ty jsi ale prostopášnice. To jsem netušil, že jsi taková exhibicionistka.“

Ihned se poplašeně napřimuju a on bolestivě sykne. „Nikdo nás neviděl, nebo jo?“ rozhlížím se vyjeveně po parkovišti.

„Ty si myslíš, že bych někoho nechal, aby sledoval mou ženu, jak se udělá?“ Povzbudivě mě pohladí po zádech a barva jeho hlasu mi spolehlivě vyvolá mrazení podél páteře. Otáčím se na něj s úsměvem idiota na tváři.

„My šukali v autě!“ vyhrknu nevěřičně.

Uculí se a zastrčí mi pramen vlasů za ucho. „Jede se domů. A řídím já.“

Otevírá mi dveře u spolujezdce, abych se mu mohla vyškrábat z klína ven na parkoviště. Koutkem oka přitom zahlédnu, jak se zapíná. Následuje mě ven, a když nasedám zpátky, přidržuje mi otevřené dveře. Potom spěšně obchází auto na druhou stranu a sedá si vedle mě, bere si mobil a někam telefonuje.

„Kde je Sawyer?“ oboří se do sluchátka. „A ten dodge? Jak to, že není Sawyer s vámi?“

Pozorně naslouchá, co mu Ryan vykládá – tedy předpokládám, že je to on.

„Žena?“ zalapá po dechu. „Tak ji sledujte.“ Christian zavěšuje a obrací ke mně zaražený pohled.

Žena! Mluvil o řidiči toho auta? Kdo by to tak mohl být – Elena? Leila?

„To auto řídila žena?“

„Už to tak vypadá,“ potvrzuje tiše. Rty se mu stahují do tenké rozzlobené linky. „Prostě tě dopravíme domů,“ rozhodne. Se zaburácením startuje R8 a zkušeně couvá z našeho místa.

„A kde je teď ten... ehm... sub? Když už jsme u toho – co to vlastně znamená? Dost to připomíná jeden výraz z BDSM scény.“

Christian krátce cukne koutky a vyjíždí z parkoviště zpátky na Stewart Street.

„Je to označení pro neznámý subjekt. Ryan dělal pro FBI.“

„Pro FBI?“

„To neřeš,“ zavrtí hlavou. Očividně teď dumá nad něčím jiným.

„Takže, kde je teď ta sub?“

„Na I-pětce a míří na jih.“ Letmo se po mně ohlédne, oči má tak vážné.

Ježkovy zraky – z vášnivého rozpoložení přes klidné až k zasmušilému, to vše během pár okamžiků. Natáhnu se po něm a pohladím ho po stehně, nechávám prsty pozvolna stoupat po vnitřním švu jeho riflí a doufám, že mu to vylepší náladu. Sundává ruku z volantu a pomalý postup mé dlaně zaráží.

„Ne,“ krotí mě. „Dostali jsme se až sem. Nechceš, abych to nabořil tři bloky od domova.“ Aby to odmítnutí nějak zmírnil, zvedá si mou ruku ke rtům a dává mi cudnou pusu na ukazováček. Cudnou, chladnou a autoritativní... Ach, Stíne. Je to poprvé po delší době, co se kvůli němu cítím jako umíněné děcko. Vyprošuju si ruku z jeho sevření a chvíli jen tak tiše sedím.

„Žena...?“

„Zdá se, že ano,“ povzdychne si. Odbočuje do podzemních garáží Escaly a na bezpečnostní klávesnici u vjezdu vyťukává vstupní

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.